Cine ataca Biserica Catolica?

CINE ATACA BISERICA CATOLICA?

CUPRINS

PREFAŢA

Autorii acestei lucrări sunt români catolici îngrijorati de soarta Bisericii Catolice. Publicarea ei este rezultatul unei strânse colaborări cu alţi români ortodocşi, în semn de solidaritate în fata implacabilului duşman al bisericii si civilizaţiei creştine.

Autorii citaţi, asa cum se specifica cu insistenta în cursul lucrării, sunt în majoritatea lor catolici, îngrijorati de soarta bisericii lor.

Noi ne-am 'mplinit o datorie facându-ne ecoul îngrijorarii lor pentru soarta bisericii în lumea româneasca, lipsita de sursele de informare.

Biserica lui Hristos care a generat civilizaţia creştina e una, si toţi creştinii trebuie sa facă front comun în apărarea ei în fata atacurilor care în ultima vreme au devenit foarte ameninţătoare.

Romanian Historical Studies

Mai 1995

Cine ataca Biserica Catolica? I. ENUNŢAREA PROBLEMEI

Suntem români si suntem catolici.

Ne copleşeşte amărăciunea văzând cum după speranţele ne'mplinite ale iernii anului 1989, România nu numai ca a rămas înfeudata nomenclaturii comuniste, dar a acumulat toate influientele nocive dezvoltate în lumea vestica de aceeaşi conspiraţie care a instaurat comunismul în estul Europei. S-a denaturat încrederea si cinstea pe care se bazau relaţiile dintre locuitorii Europei dinainte de cel de-al doilea război mondial, când ajungea sa-ti dai cuvântul ca o întelegere sa fie valabila pentru ca oamenii respectau în mare măsura adevărul si bunul si viata altuia. S-a denaturat prietenia si bunăvoinţa imediata si necondiţionata care constituiau farmecul vieţii 'împreuna. S-au crescut necinstea si răutatea gratuita, inculcându-se materialismul, egoismul si anti-cultura "modernismului". Toate relele astea n-au căzut din senin pe capul oamenilor ci au fost introduse în mod organizat prin acţiune sistematica de educare într-ale râului timp de decenii. Mari forte au investit bani si au organizat armate de "intelectuali progresişti", psihologi, educatori, specialişti care au realizat deteriorarea caracterului noilor generaţii. Dar investiţia lor n-ar fi dat atâtea roade daca sufletele oamenilor ar fi păstrat credinţa si etica creştina. De aceea ne copleşeşte amărăciunea văzând cum atacul aceloraşi forte le demolează si pe acestea din urma.

Suntem catolici, si am văzut biserica noastră interzisa, si preoţii noştri forţaţi sa-si renege apartenenţa la catolicism, iar daca refuzau, aruncaţi în închisoare si uneori exterminaţi. Nici astăzi nu s-au restituit peste tot bisericile confiscate de regimul comunist de la catolicii români, după ce Biserica Româna Ortodoxa a devenit o sucursala a Ministerului Cultelor condusa de salariaţi ai regimului comunist \ Preoţii si episcopii noştri care si-au păstrat nestinsa flacăra credinţei lor si a ataşamentului pentru Vatican au suferit în închisoare 2. Ne copleşeşte amărăciunea la gândul ca ar fi putut muri degeaba.
Ne copleşeşte amărăciunea văzând cum înainteaza planul conspiraţiei financiare internaţionale de a şterge România de pe harta lumii, de a o sfasia si 'rnparti între tarile învecinate asa cum o formulase planul Valev pe vremea când peste România domnea Uniunea Sovietica. Dar astăzi, în 1995, planul nu mai e promovat de vecinii noştri din răsărit, ci de cei din apus, de la care un public

1 Trebuie sa facem menţiunea ca autorii materialului nu cunosc suficient de bine situaţia din interiorul Bisericii Ortodoxe Române. Biserica Ortodoxa Româna nu a fost niciodată „sucursala" a Ministerului Cultelor. Statul, deşi recunoastea existenta a 14 culte si le permitea funcţionarea, in realitate activitatea tuturor cultelor, inclusiv a Bisericii Ortodoxe erau foarte bine urmărite. Fiecare judeţ avea un „inspector „ pe probleme de culte, care supraveghe din partea statului si a partidului activitatea cultelor. Ca si celelalte culte si Biserica Ortodoxa Româna a fost persecutata de regimul comunist ateu.

2 Faptul se datora in primul rând interpretări pe care o dădea regimul comunist legaturilor cu exteriorul. O asemenea subordonare era suspectata de trădare a intereselor naţionale.

Cine ataca Biserica Catolica?

inconştient si neinformat aşteaptă sa primească în dar bunăstarea, libertatea, si drepturile cetăţeneşti. Numele unuia ca William B. Wood, geograful sef al Departamentului de Stat american, apare sub o harta care arata România sfâşiata si Transilvania si nordul Moldovei aparţinând Ungariei, iar Basarabia, "Republica Moldoveneasca", aparţinând Ucrainei, într-un articol publicat în The Los Angeles Times la 25 August 1992. Pentru cei care-si închipuie ca e doar un articol de ziar care conţine doar părerea unei persoane, iată adevărul: ziare mari si controlate ca The Los Angeles Times, niciodată nu publica părerea unei persoane. Tot ce publica astfel de ziare este conform unui program politic, si are doua scopuri: pe de o parte obişnuieşte marele public cu ideea, oricât de mare ar fi enormitatea exprimata, si pe de alta da un semnal armatelor organizate de agenţi ca sa ştie în ce direcţie sa-si îndrepte eforturile. Iar publicul larg, după ce a văzut aceeaşi minciuna tipărită de patru ori la rând în aceste ziare, crede ca e adevărul.
Ne cuprinde amărăciunea si eram aproape copleşiţi de disperare - când am deschis ziarul Catholic Family News , tipărit în Canada, la care suntem abonaţi, si ne-au căzut ochii pe frumoasa icoana românească de mai jos. Din mijlocul textului exclusiv englez ne-au strălucit înainte cuvintele "Cela ce crede întru mine de va si muri viu va fi cela ce asculta cuvântul meu si crede întru cela ce m-a trimis pe mine are viata vecilor." Si-am înteles ca nu trebuie sa ne lăsam copleşiţi ci sa căutam sa stăvilim

râul, facându-ne datoria cu forţele pe care le avem oricât de mici ar fi ele. Căci ce contează nu e cântărirea şanselor de izbânda ci cât de dreapta este cauza. Este datoria noastră de catolici sa ne apăram biserica de distrugere si transformare în opusul ei.
Biserica Catolica a fost sufletul Europei. întreaga noastră civilizaţie occidentala a crescut hrănita de izvorul ei. "Tu eşti Petru, si pe aceasta piatra 'mi voi clădi biserica, si porţile iadului nu vor avea putere asupra ei; Si tie 'ti voi da cheile 'mparatiei cerurilor; si toate ce le vei lega pe pământ, legate vor fi în cer", i-a spus Isus Hristos (Mat. 16: 18-19) lui Simon Petru; "Paste oile mele" (Ioan 21: 15-17). Si din prăbuşirea imperiului roman, din nesfârşitele jafuri si vărsări de sânge care s-au revărsat peste Europa, pastorii turmei lui Hristos au condus-o ca sa construiască civilizaţia noastră europeana, clădită pe conceptul de respect si dreptate, mila si într-ajutorare, spre deosebire de toate celelalte moduri de viata asiatice, africane si pre-colombiene, despotice, crude, si canibalice chiar (în Africa, Caraibe, parti din America). Nedistrugând moştenirea ingineriei si legislaţiei romane, aceşti pastori creştini au ştiut conduce turma ca sa clădească minunatele tari si oraşe europene, si întreaga structura a vieţii civilizate.
Distrugerea catolicismului este o opera plănuita cu îndemnare si continuata cu îndârjire si migala timp de milenii, pe mai multe planuri. Din exterior, credinţa e lovita ridiculizând-o, excluzând-o din scoli, îndoctrinând tinerele generaţii cu ateism si vederi "ştiinţifice", degradând intelectul si moravurile cu ajutorul pornografiei si a distracţiilor ieftine si vulgare. Sub comunism era o crima pentru un român sa viziteze o biserica catolica, dac-o mai găsea deschisa. în celelalte tari, biserica era lovita pe fata de organizaţiile revoluţionare socialiste, comuniste,

masonice. Papa Pius VII indica în bula sa Ecclesiam a Jesu Christo din 1821 felul în care carbonarii (care chipurile doreau "eliberarea si propăşirea Italiei") atacau biserica. J. Cretineau-Joly arata însa un atac mai subtil si mai mortal care loveşte catolicismul din interior. El publica scrisorile adresate conducătorilor lojei masonice italiene Alta Vendita în care aceştia erau instruiţi astfel: " Italia este tixita de fraţii religioase si de diverse nuanţe de păcătoşi penitenţi. Sa nu pregetaţi sa strecuraţi unul de-ai noştri în turmele conduse de pietate stupida!... înfiinţaţi, sau si mai bine, puneti-i pe alţii sa înfiinţeze societăţi sub cele mai subţiri pretexte, niciodată unul politic sau religios, ci dedicate comerţului, industriei, muzicii, artelor plastice! întruniti-va când aici când acolo, chiar în sacristiile si capelele fraţilor voştri neştiutori încă!
Puneti-le sub oblăduirea vreunui preot virtuos, bine cunoscut dar naiv si uşor de înşelat! Infiltraţi veninul în inimi bine alese, infîltrati-l în doze mici si ca din întâmplare!... Esenţialul este, sa despărţiţi omul de familie, sa-l faceţi imoral," scria în 1822 un conducător revoluţionar sub pseudonimul Micul Tigru (Piccolo Tigre). "Ne bazam pe loji [masonice] ca sa nu dublam numărul [agenţilor noştri]. Ele dezbat la infinit pericolul fanatismului, marea fericire a egalităţii sociale si marile principii ale libertăţii religioase", continua el; "Nu lasati niciodată sa va cada masca de pe obraz! Multumiti-va sa daţi târcoale ţarcului catolic, dar ca

adevăraţi lupi, înhatati primul miel catolic care vi se oferă în aceste condiţii! ... în ultima mea călătorie în Franţa am văzut cu mulţumire tinerii noştri iniţiaţi lucrând cu mult zel pentru răspândirea carbonarismului. Dar găsesc ca se pripesc putin. După părerea mea, ei transforma ura lor religioasa prea mult într-una politica. Conspiraţia 'împotriva Sfântului Scaun nu are voie sa fie contaminata cu alte lucruri. ... Trebuie sa des-catolicizam lumea [sublinierea noastră] ... Revoluţia din biserica este o revoluţie permanenta, acesta este drumul necesar al răsturnării tronurilor si dinastiilor. ... Sa conspiram deocamdată 'împotriva Romei" (L-Eglise Romaine en face de la Revolution, 1864, pp. 122-123, apud E. von Engelhardt, Judische Weltmachtpläne, Leipzig, 1936, pp 31, 34-35).
N-o spunem noi. O spune acest bancher internaţional care făcea afaceri ca comerciant de aur si argint la Paris, Viena, Berlin, si Londra, acest conducător al lojei masonice Alta Vendita, acest carbonar de vaza, în scrisoarea sa din 18 Ianuarie 1822, iscălita sub pseudonimul Micul Tigru: exista o conspiraţie 'împotriva Sfanţului Scaun; demoralizarea maselor e dirijata de aceasta conspiraţie; căderea Romei e necesara pentru înrobirea naţiunilor, amăgite cu mirajul "libertăţii, egalităţii si fraternităţii" si-a "libertăţii religioase." Un alt conducător al lojei Alta Vendita care foloseşte pseudonimul Nubius povesteşte cum "si ţese cercul de intriga printre Cardinalul della Somaglia, Cardinalul Pallotta, călugărul dominican Jabalot, cel teatin Ventura, cel franciscan Orioli, cum merge la slujba - cum ţese cu răbdare si discreţie, nu cu impetuozitate, pe ascuns, sub masca celei mai perfecte pietăţi catolice, plasa în care sa prindă si sa distrugă biserica. Si continua: "ca sa lucram la pregătirea viitoare a unui papa, ... trimiteti-ne taleri, mulţi taleri, cad e cea mai buna artilerie ca sa facem o spărtura în scaunul Sfântului Petru" (ibidem p. 131, apud Engelhardt p. 36-37; autenticitatea acestor scrisori este atestata de Papa Gregorius XVI).
Cine ataca Biserica Catolica?
Se crede ca secta illuminati-lor a fost instituita de Adam Weishaupt 3, profesor de drept la Universitatea din Ingolstadt. Participarea lui Weishaupt este dovedita prin documentele găsite asupra emisarului sau Lanz, lovit de traznet (de mâna lui Dumnezeu parca) în 1785, când se pregătea sa plece la Berlin. Dându-i-se prim ajutor au fost găsite documente secrete cusute în captusala hainelor, care arata ca illuminati aveau printre tactici aceea de a perverti ideea religioasa creştina. "Trebuie sa facem în asa fel, încât creştinismul sa para a fi adevărata ideologie ascunsa a francmasoneriei'', scrie illuminat-ul cu pseudonimul Philo.
Conform acestui plan, au apărut o mulţime de cârti pline de legende fantasmagorice, cum ar fî cea ca Isus Christos nu si-a revelat învataturile pe fata întregului popor si discipolilor sai, ci i-a amăgit pe aceştia cu un paravan care s-a păstrat în Evanghelii, dar adevărata Lui învatatura consta dintr-o disciplina arcana revelată numai iniţiaţilor, care au pastrat-o dealungul secolelor neştirbita ca o cabala4 si care este acum în posesia francmasoneriei. O mulţime de pamflete anonime din vremea aceea caută sa demonstreze ca francmasoneria este adevăratul creştinism. Lanz era un preot catolic din Regensburg. Masoneria si illuminati reuşiseră sa

pătrundă în interiorul bisericii, ca s-o distrugă din interior (J. Robinson, Uber geheime Gesellshaften undderen Gefaînrlichkeit fur Staat und Religion, ediţie germana 1800, p. 134; apud Engelhardt, pp. 42, 44). Atacul din exterior 'împotriva bisericii este uşor de dovedit: de secole, illuminati, francmasonii, comuniştii, liberalii, socialiştii, marxiştii, bolşevicii, au ridiculizat preotimea, au calomniat biserica, au propovăduit "raţiunea" si ateismul pe fata (si satanismul pe ascuns). Atacul din interior însa este mult mai subtil, căci este ţesut de minţi care s-au ocupat de milenii doar cu subversiunea, si nu-i este uşor omului care judeca direct sa-1 priceapă. Sa citim ce scriu ofiţerii lojei Alta Vendita despre felul în care trebuie distrusa Biserica Catolica, pe care ei o vad ca o piedica în realizarea suprematiei lor. "Ceeace trebuie sa căutam si ceeace aşteptam este sa avem un papa după cerinţele noastre [sublinierea noastră] ... Alexandru VI n-ar corespunde, cu toate păcatele lui personale, cad în treburile bisericeşti n-a greşit niciodată. ... Borgia era un om sensual ... dar în ciuda poftelor lui trupeşti a aruncat anatema asupra tuturor erorilor filozofice si ale ateismului... Ganganelli s-a predat cu trup si suflet miniştrilor casei de Bourbon, de care-i era teama, ateilor care-i lăudau toleranta religioasa, si Ganganelli a fost un foarte mare papa. De un astfel de papa avem noi nevoie pentru cerinţele noastre, daca mai e posibil. Atunci ne-am putea lansa cu mult mai multe şanse în atacul nostru împotriva bisericii decât cu pamfletele calomnioase ale fraţilor noştri francezi sau decât cu aurul englezilor. Vreţi sa stiti de ce? Ca sa sfarmam piatra pe care si-a clădit Hristos biserica. Nu mai avem nevoie de mijloace canibalice, nici de praf de puşca, nici măcar sa dam din braţe. Am muiat degetul cel mic al papei în conspiraţie, si acest deget mic valorează în cruciata noastră mai mult decât toţi Urbanii II si decât toţi

3 Adam Weishaupt (1748 - 1811), fondatorul ordinului Iluminaţilor. Crowler ii considera Maestru Templier. Weishaupt a fost educat de iezuiţi, ca mai târziu sa devină un mare duşman al lor. Informaţii suplimentare la http://home.swipnet.se/~w-40977/people/weishaupt.html.

4 cabala,

Bernarzii întregii creştinătăţi" (J. Cretineau-Joly, op. cit., extrase traduse în germana, pp. 84-85, apud Engelhardt, pp.56-57). Instrucţiunile pentru subminarea bisericii catolice din interior sunt clare: "Putem face prea puţin cu cardinalii bătrâni sau cu prelaţii care au un caracter ferm ... faceţi din [un astfel de prelat] o figura de care sa se sperie copiii si femeile bătrâne, pictati-1 ca pe un om sângeros, crud, răspândiţi despre el trasaturi de cruzime care se întiparesc uşor în mintea poporului. ...Trebuie sa seducem tineretul. ... Ca sa ne asiguram de un papa cu anumite trasaturi, trebuie întâi sa clădim pentru venirea lui o generaţie ... în câtiva ani acest cler tânăr va fi scolit în toate privinţele, sub aceasta influenta; va domni, va administra, va judeca, va constitui consiliul celui ce domneşte, va fi chemat sa-1 aleagă pe papa ... clerul trebuie sa marsaluiasca sub steagurile voastre [ale lojei masonice Alta Vendita] crezând ca mărşăluieşte sub steagul cheilor apostolice" (Cretineau-Joly pp. 88-90, apud Engelhardt, pp. 58-59). Acest plan, scrie Engelhardt, a fost acceptat în 1820 si este în vigoare si astăzi.

Un alt ofiţer al lojei Alta Vendita scrie: "Catolicismul nu se teme de pumnal, cum nu se teme nici monarhia. Dar aceşti doi stâlpi ai ordinii sociale se pot prăbuşi sub povara corupţiei. ... Faceţi sa fie inimile păcătoase si nu veţi mai avea catolici! îndepărtaţi preotul de munca, de altar si de virtute! ... Faceti-1 leneş, lacom si patriotard; atunci va fi orgolios, intrigant si pervers! Am întreprins corupţia în stil mare, coruperea poporului prin cler si a clerului prin noi, corupţia care ne va duce acolo unde vom înmormânta biserica într-o buna zi". Căci Alta Vendita nu lucra prin asasinate, ci prin însamântare de idei - prin spălarea creierului, termen necunoscut la vremea aceea. Mai mult; ca sa poată opera în linişte, Alta Vendita inspira în secret prinderea, pedepsirea si eliminarea conspiratorilor violenţi de sub ordinele ei, prin "înarmarea în secret a câte unui voluntar destul de curajos pentru a pedepsi dar prea limitat ca sa priceapă totul" (ibidem, pp. 149,154 apud Engelhardt, pp. 77, 80). Zilele lojei italiene Alta Vendita au trecut, scria Cretineau-Joly la mijlocul secolului trecut, si comunismul se ocupa acum de distrugerea societăţii prin masacru general, nu prin coruperea bisericii; dar revoluţia mondiala a făcut după 1848 în occident ceeace Lenin numeşte tactic "un pas înapoi", si conspiraţia 'împotriva Bisericii Catolice continua.
La 23 Mai 1958, Papa Pius XII a arătat într-o cuvântare ca rădăcinile apostaziei moderne rezida în ateism ştiinţific, materialism dialectic, raţionalism, illuminism, laicism si francmasonerie (Leon de Poncins, Freemasonry and the Vatican ,pp. 152-153).
într-adevar, la cel mai înalt nivel si la nivel ideologic, aceste mişcări 'fci dau mâna. Cum se explica atunci faptul ca masoneria a fost interzisa în Uniunea Sovietica? Orice regim totalitar interzice orice societate subversiva secreta. Comunismul nu mai avea nevoie de masonerie, căci "si atinsese scopul: creştinismul era distrus, populaţia era înrobita, o elita birocratica stăpânea averea tarii; iar cei câţiva acuzaţi de sionism sau de a fi masoni erau dintre soldaţi, nu dintre generali; erau "cheltuibili"; sau, cum zic înteleptii Sionului, erau dintre "fraţii mai mici" care pot fi jertfiţi (TheProtocols ofZion, 1934, p. 169).
Cine ataca Biserica Catolica?
II. SCHIMBĂRI IN DOCTRINA CATOLICA
Catolicii au fost uimiţi, întristati si derutaţi văzând cum de la cârma Vaticanului se iau masuri care demolează dogma si ritul catolic vechi de 2000 de ani; cum se schimba liturghia, veche de peste 8 secole, cum se redefîneste Biserica Catolica a fi altceva decât a fost de 2000 de ani încoace, cum se alterează dogma cu privire la funcţionarea bisericii si la raporturile dintre bărbaţi si femei. Dr. Malachi B. Martin, specialist în istoria Vaticanului, analizează aceste schimbări si găseşte cauza lor în ceeace el numeşte "complexul lui Iuda".
Isus Hristos a ştiut ca Iuda Iscariotul '1 va trăda, si-a spus-o la Cina Cea de Taina. A stiut-o si înainte si totuşi nu 1-a înlaturat pe Iuda dintre apostoli. Iuda fusese chemat ca toţi ceilalţi apostoli si nu era cu nimic mai prejos decât ei; dimpotrivă, era chiar un pic mai răsărit, căci el administra finanţele din care trăiau Isus si apostolii. El era cel mai priceput si cel mai practic, cel care cunoştea treburile lumeşti mai bine decât alţii; de aceea credea ca ştie mai bine decât Isus cum trebuie înfaptuita voia Tatălui ceresc, zice Dr. Malachi. Acesta este "complexul

Iuda" al conducerii lumii catolice de azi: cunoscând lumea, unii 'fci închipuie ca vor înfaptui voinţa lui Hristos mai bine decât o declara vorba lui Hristos chiar, căci ei cunosc mai bine realităţile lumii contemporane decât cei patru evanghelisti de acum 2000 de ani. "Sunt convinşi ca pot 'mpaca Biserica cu duşmanii ei printr-un -compromis onorabil-, ca ei înteleg cu adevărat lumea de azi, si ca vor putea asigura succesul Bisericii lui Hristos 'mpacând-o cu conducătorii lumii acesteia", scrie Dr. Malachi. "Dar creând cu zel aceasta anti-Biserica în sânul Bisericii - începând cu cancelaria Vaticanului si sfârşind la nivelul vieţii parohiilor de tara - au zdrobit cu mult succes unitatea Bisericii, au distrus de fapt unitatea care exista mai demult între episcopi si Pontiful din Roma, si au slăbit în mod serios întreaga organizare a instituţiei Romano-Catolice" (The Judas Complex , în Catholic Family News , Aprilie 1995).
Isus Hristos 1-a avertizat pe Iuda Iscariotul la Cina cea de Taina, dar Iuda, orbit de credinţa ca ştie mai bine, n-a înteles; "Satana a pătruns în inima lui", zice evanghelistul, si Iuda si-a continuat compromisul cu sanhedrinul. Complexul Iuda "ne oferă o unitate de măsura cu care sa apreciem membrii anti-Bisericii înscaunati astăzi în interiorul organizaţiei instituţionale din Roma", scrie Dr. Malachi. "în ultimii 20 de ani aceasta organizaţie s-a umplut de compromisuri si de sute de erori ale oamenilor bisericii, dar trebuie sa identificam compromisurile majore care pot fi numite cu precizie fapte rele anumite comise în funcţii înalte ecleziastice si bisericeşti". Cea mai rea fapta în ultimii 25 de ani, spune el, este "toleranta si propagarea confuziei printre credincioşi cu privire la credinţele de baza ale catolicilor de rând; aceasta toleranta si confuzie este rezultatul direct al tolerării părerilor deosebite de credinţele fundamentale de către teologii si episcopii catolici". Adică, cum scrie abatele Le Roux: ca sa fii un bun catolic nu mai trebuie

sa crezi în Isus Hristos; poţi fî si ateu, sau te poţi închina lui Visnu, sau lui Baphomet, sau chiar direct diavolului.
"Tolerând confuzia propagi confuzia", scrie Dr. Malachi. Si mai departe: "Daca au romano-catolicii vreun drept fata de biserica lor, apoi au dreptul primordial sa primească învatatura lipsita de confuzii si sa fie îndrumati fara ezitare si în mod direct." în patru privinţe nu-si primesc catolicii drepturile de la biserica lor: în doctrina despre eucarist, despre una si adevărata Biserica Apostolica si Catolica, despre Scaunul Sfântului Petru, al episcopului Romei, si despre morala cu privire la funcţiile de reproducere ale bărbaţilor si femeilor.
Sacrificiul lui Isus Hristos este celebrat în slujba religioasa în care punctul culminant este miracolul eucaristului. Dar noile directive, Novus Ordo, sunt sa se modifice liturghia si sa fie transformata în forme eclectice de celebrări diverse în asa fel încât sa-si piardă caracterul propriu. Mulţi catolici ofensaţi de degradarea liturghiei insista sa-si păstreze slujba religioasa tradiţionala latina. Milioane de catolici, mult mai mulţi decât admite oficial Vaticanul, au repulsie pentru Novus Ordo; si birocraţia Vaticanului caută s-o impună prin campanii de calomnii si dezinformări, susţinând, de pilda, ca "Sfântul Părinte a interzis liturghia tradiţionala latina", sau ca "a fost abolita în mod oficial", sau ca "Novus Ordo e la fel ca slujba tradiţionala latina" - toate minciuni. Dar la slujba

"modernizata" Novus Ordo lumea nu mai vine; bisericile se golesc. Atunci Vaticanul si-a dat de voie - de nevoie aprobarea pentru slujba tradiţionala - si confuzia sporeşte. Birocraţia 'mplântata uraste liturghia catolica tradiţionala; masele de catolici n-au chef de liturghia modernista Novus Ordo cu multitudinea ei de forme care par credincioşilor străine, uneori ridicole, alteori păcătoase; si Sfântul Scaun nu actiomeaza cu hotărâre ca sa pună capăt confuziei. într-adevar, Sfântul Părinte a emis un indult care permite slujba tradiţionala în diocezele bisericii lui. Dar birocraţia înscaunata s-a opus cu îndârjire.
în 1980, Papa Ioan Paul II a scris o scrisoare tuturor episcopilor în care un pasaj cere iertare de la Dumnezeu în numele lor a tuturor "pentru toate cele pe care, din nerăbdare sau neglijenta, si uneori aplicând parţial, unilateral si eronat directivele de la Vatican II, le-au făcut scandalizând si tulburând poate interpretarea doctrinei si venerarea acestui mare sacrament" al eucaristului. Si-a cerut iertare de la Dumnezeu dar n-a corectat erorile, scrie Dr. Martin.
De la Vatican II încoace, bazat pe unul din documentele lui cu privire la libertatea religioasa, s-a răspândit ideea ca salvarea sufletelor nu mai vine de la biserica; poţi fi si ne-catolic si ne-crestin ca s-ajungi în rai; n-ai nevoie de Isus Hristos pentru asta5.
Unii catolici au înteles ca Hristos e un mesia, iar Buda, Mohamet, Avram, sau chiar Martin Luther King sunt alţi mesia de aceeaşi valoare; căci suntem cu toţii "fiii lui Dumnezeu" si "fraţi în familia omenirii". Acest lucru creaza enorma
5 Conciliul Vatican II aproba indirect sincretismul si ideea ca exista mântuire inafara de Biserica, ceea ce contravine flagrant învăţăturii Bisericii asa cum a fost ea mărturisită de Sf. Părinţi si sfintele sinoade ecumenice.

confuzie. Vatican II declara libertatea religioasa; deci nu mai exista o biserica a lui Hristos care propovaduieste adevărul; adevărul religios '1 poţi găsi oriunde, în voo-doo, la religiile păgâne ... "Nimic n-a contribuit mai mult la confuzia maselor de catolici", scrie Dr. Martin; "căci vazându-si prelaţii si preoţii cum se poarta de parca n-ar exista un unic adevăr catolic, instinctul lor logic le spune imediat ca nici legile morale si dogma bisericii nu mai sunt obligatorii ... ei insista sa ramâna în sânul bisericii si-si zic catolici, dar afirma ca nu trebuie sa creadă în dogma asta sau în cealaltă, nu trebuie sa respecte legea asta sau cealaltă a moralei" 6. Asta este realizarea "ecumenismului". Realizarea "colegialităţii" este ca unii episcopi 'fci închipuie ca pot forma colegii separate, grupuleţe naţionale, care pot lua hotărâri care modifica dogma bisericii catolice pentru tara lor; astfel, în tarile din America Latina, daca vor, pot deveni marxişti; în Statele Unite, pot obţine drepturi speciale pentru cei homosexuali dintre ei; si asa mai departe, fara sa le pese de ce-ar zice Papa sau restul episcopilor. Astfel s-ar lichida papalitatea . Dar, arata Dr. Martin, ea nu poate fi lichidata fara propriul ei consimţământ. Si Sfanţul Scaun n-a acţionat cu hotărâre chemând la ordine conferinţele naţionale ale episcopilor care fragmentează biserica. Cum se ridica multe voci care protestează si menţin supremaţia Sfanţului Scaun, si cum acesta nu se pronunţa, domneşte si aici confuzia. Si cum Papa condamna avorturile si

celelalte inovaţii în raporturile sexuale dar episcopii si preoţii fac ce vor si uneori propovăduiesc contrariul, si aici domneşte confuzia.
Dr. Martin numeşte forţele care creaza aceste confuzii menite sa distrugă piatra pe care si-a clădit Hristos biserica, "anti-biserica" din sânul Bisericii Catolice. Ultima lovitura a anti-bisericii, scrie el, este insistenta cu care unii cer ordinarea7 femeilor.
1 Unii catolici se revolta când vad statuia lui Buda pe altarele bisericilor Romei, si când '1 vad pe Papa Ioan Paul al II-lea cu semnul hindus pe frunte. Alţii '1 deplâng pe papa, considerându-1 prizonierul unei reţele conspiratorii, si tremura pentru viata lui - cu atât mai mult cu cât la moartea lui succesiunea la tronul Sfanţului Petru s-ar părea ca-i revine cardinalului Parisului, care este evreu. N-ar fi primul papa iudaic anti-crestin instaurat la Vatican: Iulius II, papa della Rovere (1505), vorbind despre Alexandru Borgia, primul papa care si-a 'împuternicit copiii, nu "nepoţii", în fruntea bucatelor, '1 numea "evreul acela", exact asa cum '1 numea la rândul lui urmaşul sau Leo X pe el, si cine ştie cât adevăr era în vorbele lor? (Hermann Grimm, Life of Michael Angelo, Little, Brown, 1900, p. 475). Dar din confluenta dintre ateism, culturile Noii Ere, globalism si amestec rasial, cu anti-crestinismul instaurat la Vatican, renaşterea credinţei si civilizaţiei noastre pare extrem de grea, daca nu chiar imposibila.
Putem trasa declinul catolicismului de la data de 19 Noiembrie 1964, când o mie sase sute si cincizeci de episcopi si cardinali ai bisericii catolice întruniti în consiliu la Roma (Vatican II) au votat pentru adoptarea unei scheme de rezolvare a
6 Dr. Martin atrage atenţia asupra sincretismului care a pătruns in conştiinţele creştinilor.
7 Hirotonia femeilor.

conflictului dintre creştinism si iudaism. Vatican II a instaurat modernismul în şcolile, colegiile, seminariile, ordinele religioase si comunităţile catolice. Papa Ioan XXIII a început opera de modernizare, si Papii Paul VI si Ioan Paul II o continua: se modifica slujba religioasa în spirit "umanist", "globalist", "universalist", se modifica
Q
Q
aspectul bisericilor , se modifica însusi textul Scripturilor .
In schema de reconciliere se prevede "întelegere si apreciere reciproca." Dar întelegerea si aprecierea trebuie sa vina numai din partea creştinilor, căci nici un consiliu iudaic n-a avut loc ca sa recomande "întelegere si apreciere reciproca" din partea iudaica.
Textul schemei votate de consiliul de la 19 Noiembrie 1964 a fost scris sub influenta lui Jules Isaac, Labei Katz, preşedinte al lojei masonice evreieşti B-nai B-rith, Nahum Goldman, preşedinte al Consiliului Mondial Evreiesc, si alţii (Leon de Poncins, Judaism and the Vatican, p. 10).
Cu un an înainte, la 19 Noiembrie 1963, următorul articol apăruse în Le Monde: "Organizaţia internaţionala evreiasca B-nai B-rith si-a exprimat dorinţa de-a stabili relaţii mai strânse cu Biserica Catolica. A supus Consiliului o declaraţie în care arata ca toata omenirea este responsabila pentru moartea lui Hristos.

Dl. Labei Katz, preşedintele Consiliului International al B-nai B-rith, a spus ca -daca este acceptata aceasta declaraţie de către Consiliu, comunităţile evreieşti vor explora metode de cooperare cu autorităţile bisericeşti ca sa asigure realizarea proiectelor lor.-
Declaratia a fost aprobata de Comitetul Executiv al Consiliului International, care coordonează organizaţia B-nai B-rith cu 475.000 de membri în 42 de tari.
Dl. Paul Jacob de Mulhouse, preşedintele B-nai B-rith-ului în Europa, a spus ca aprobarea acestei declaraţii va eradica antisemitismul în multe tari din Europa.
Rabinul Maurice Eisendrath, preşedintele Uniunii Congregaţiilor Evreieşti din America, a făcut un apel Sâmbăta la cei 4.000 de delegaţi la cea de-a 47-a adunare generala a Iudaismului Reformat American sa-si revizuiască părerile despre creştinism si punctul de vedere despre Hristos" (apud de Poncins, op. cit., p. 34).
Dar apelul lui, daca a fost făcut, n-a avut prea mare rezultat; catolicismul si-a revizuit părerile despre patimile lui Hristos, dar iudaismul nu si-a revizuit părerile despre nimic.
Jules Isaac este autorul a doua cârti în care acuza Biserica Catolica de antisemitism si timp de 20 de ani a activat pentru reformarea si "purificarea" creştinismului de acest antisemitism. El arata ca din 1947 încoace a organizat
Lucru observat din plin si in tara noastră, unde poţi vedea biserici catolice care seamănă a orice numai a bisertica nu. 9 Astăzi tendinţa a devenit si mai vizibila cu încercarea de realizare a unei versiuni internaţionale care in realitate corupe si falsifica textul original.

societăţi de prietenie iudeo-crestine în care-au participat personaje ca marele rabin Kaplan, părintele Callixte Lopinot, părintele Demann, pastorul Freudenberg si alţii10. La o conferinţa la Seelisberg în Elveţia au participat alături de el 70 de membri din 19 tari. Societatea de prietenie iudeo-crestina a deschis cu mare repeziciune filiale în multe oraşe franceze. Prin legaturile sale, în 1949 Jules Isaac a obţinut o audienta la Papa Pius XII căruia i-a cerut sa examineze cele zece teze adoptate la Seelisberg. In 1959 a ţinut o conferinţa la Sorbonna despre necesitatea revizuirii religiei creştine. La scurt timp după aceea s-a întâlnit cu cardinalii Tisserand, Jullie, Ottaviani, si Bea. La 13 Iunie 1960 a avut o alta audienta la papa si-a cerut modificarea învataturilor creştine, după care Cardinalul Bea a fost însarcinat sa studieze problema, si rezultatul a fost adoptarea la 20 Noiembrie 1964 a unei scheme pentru reconcilierea creştinismului cu iudaismul (de Poncins, op. cit., pp. 11-13). Pentru redactarea acestei scheme, cardinalul Augustin Bea, de origine germana, s-a întâlnit la Roma cu rabinul Abraham J. Heschel de la seminarul teologic evreiesc din New York, în timp ce Dr. Nahum Goldmann, şeful Conferinţei Mondiale a Organizaţiilor Evreieşti, si reprezentanţi ai lojei masonice evreieşti B-nai B-rith, se întâlneau cu papa.
Jules Isaac a cerut în special sa se anuleze Evangheliile despre patimile si răstignirea lui Isus Hristos, pentru ca, zice el, cei patru evanghelisti au fost nişte mincinoşi, nişte calomniatori otrăviţi care i-au ponegrit pe evrei

pe degeaba când au scris despre răstignire. Nici părinţii bisericii nu sunt mai buni; si ei sunt doar nişte calomniatori si defăimători, nişte antisemiţi vinovaţi de genocid11, scrie el (Jesus et Israel, p. 353; Genese de l-Antisemitisme , p. 327, apud de Poncins, p. 28). Jules Isaac a cerut sa se modifice liturghia creştina din Vinerea Mare, sa se declare ca evreii n-au avut niciodată nici în clin nici în mâneca cu răstignirea lui Hristos, sa fie omise Evangheliile, în special a lui Matei care este un antisemit mincinos, si Biserica Catolica sa facă penitenta pentru ca de 20 de secole a predicat aceste Evanghelii. Cu toata enormitatea acestor cerinţe, Jules Isaac a fost sprijinit de unii preoţi din Roma si din Franţa, care au observat cu umila bucurie apropierea iudeo-crestina. Apropierea aceasta partea iudaica însa, prin Joshoua Jehouda, conducător spiritual iudaic, o vede cu scârba si dispreţ zicând ca "ea caută sa pună alături doua idei care sunt în opoziţie radicala" (de Poncins, pp. 28-30).

Jules Isaac n-a fost singurul care i-a deschis capul Papei Paul VI despre antisemitismul intrinsec al creştinilor; un alt sfetnic al papei a fost profesorul Hans Deutsch din Viena, cel care a fost adus în fata justiţiei la 3 Noiembrie 1964 pentru ca a delapidat 35 milioane de mărci în decursul activităţilor sale umanitare si democratice. Dar atât oficialităţile cât si presa si opinia publica l-au privit si-1 privesc cu indulgenta. Profesorul Hans Deutsch, evreu din Austria, emigrat în Palestina în timpul celui de-al doilea război mondial, s-a reîntors în Europa după 1944, unde era bine plătit pentru munca sa de recuperare a averilor evreieşti de la

10 Asemenea „prietenii" au dus la cenzurarea textelor patristice si la falsificarea multor documente cu valoare istorica.

11 Opiniile acestor evrei întăresc faptul ca evreii infiltraţi in Biserica au lucrat si lucrează la falsificarea textelor scripturistice, patristice si de cult. In Biserica Ortodoxa au reuşit, prin agenţii lor (ierarhi) sa cenzureze (scurteze) textul Prohodului Domnului.

supravieţuitorii germani. Astfel, pentru fiicele lui Hatvany, a pretins guvernului de la Bonn - si a primit - 35 de milioane de mărci pentru colecţia fabricantului de zahăr Hatvany din Ungaria, care conţinea 800 de picturi, între care unele de Rembrandt si Goya. Dar colecţia Hatvany nu fusese furata de către nemţi ci de către trupele eliberatoare sovietice si se afla în Uniunea Sovietica. Când s-a descoperit frauda, aceasta victima a nazismului, acest vajnic luptător pentru dreptate, cheltuise deja 20 de milioane de mărci, după spusele lui: f"h slujba unor cauze marete;" cea mai măreaţa fiind, desigur, 'mbogatirea personala (ibidem , pp. 40-42). Apropierea iudeo-crestina de care se bucurau în 1964 preoţii catolici din Italia si Franţa nu e lucru nou. Joshua Jehuda, în cartea sa L-Antisemitisme, Miroir du Monde din 1958, arata ca opera lui Pico della Mirandola si a lui Hans Reuchlin, doi evrei activi în Renaştere, a fost de aceeaşi natura. Pico della Mirandola a introdus în Italia renascentista cabalismul (magia ebraica veche), pe care 1-a studiat cu Jehuda Abrabanel. Discipolul sau, Hans Reuchlin (1455-1531) a pregătit reforma protestanta a lui Luther, Calvin si Zwingli, afirmând supremaţia Talmudului asupra doctrinei creştine în mod convingător în fata papei si a 'împăratului german. I-a convins pe ambii, astfel încât nu peste mult timp

Tora a fost declarata parte din scriptura creştina - chiar cea mai importanta parte la reformaţi. "Dar cu toate aceste epurări succesive," scrie Jehuda, "creştinismul a rămas puternic ancorat în dogmatismul mitic care în mod inevitabil da naştere antisemitismului" {ibidem, pp. 118-119). Dar cum a luat naştere antisemitismul în tarile din lagărul sovietic, unde ateismul înlocuise creştinismul? "Chiar si sursele noastre evreieşti recunosc ca antisemitismul în creştere se datoreste lipsei de popularitate a evreilor din poziţii înalte în guvern. ... exista duşmănie în miliţie 'mpotriva evreilor pentru ca politia secreta, controlata de Radkiewicz, domina miliţia si armata, si un general rus, Kiziewicz, domina politia de securitate interna ... care aveau printre membri mulţi evrei din Rusia," scria ambasadorul Statelor Unite în Polonia, A.B. Lane, în 1947.
In cartea sa Les Juifs et L-Antisemitisme dans Ies Pays communistes , evreul convertit F. Fejto scrie: "între 1945 si 1948 ... populaţia n-a observat ca posturile înalte din guvern [în Ungaria] erau ocupate mai ales de evrei (Rakosi, Gero, Revai, Vas, Antal Apro, Gyorgy Lukacs si alţii) ... Au observat numai după 1948 când comunismul si-a lepădat masca si-a devenit tot mai sectar si mai oprimant ca stat poliţienesc. Mai mulţi agenţi notorii ai acestei oprimări, mai ales Gabor Peter, Beria al ungurilor, Mihaly Farkas, ministrul apărării, si fiul sau Wladimir, principalul torţionar al politiei politice, erau de asemeni evrei de origine. Mulţi dintre evreii unguri prevedeau cu spaima ca poporul, exasperat de regimul de sărăcie si teroare care devenise democraţia populara, se va ridica 'mpotriva torţionarilor sai" (p. 93, apud de Poncins, pp. 108-109). lata cum se naşte antisemitismul si fara creştinism!
La 28 Ianuarie 1966 Consiliul Rabinilor Ortodocşi din America a declarat: "Ne opunem oricărei dezbateri publice, oricărui dialog ... Nu poate exista nici o întelegere reciproca, căci evreii si creştinii folosesc categorii diferite..." (de Poncins, p. 132).
12
Cine ataca Biserica Catolica?
Dar acest lucru nu e valabil pentru partea cealaltă, pentru creştini. Aceştia sunt obligaţi sa înteleaga fara sa fie la rândul lor întelesi, si sa cedeze la infinit până nu le-a mai rămas nici măcar viata. După refuzul papei de a promulga textul schemei de "întelegere a religiilor ne-crestine" din 1964, dezbaterile au continuat si o schema mai diluata a fost votata la 17 Octombrie 1965, si promulgata de Papa Paul VI, spre satisfacţia cercurilor israeliene si a Comitetului Evreiesc American, scrie ziarul Le Monde, cu 1.763 voturi pentru si 250 voturi contra. Pentru prima data s-a adoptat la Vatican într-un consiliu o hotărâre care a înfruntat mai mult de 10 % voturi contra (de Poncins, pp. 135-173). lata ce zice schema: "Biserica condamna toate persecuţiile tuturor oamenilor; ea "si aminteşte moştenirea comuna ce-o are cu evreii si acţionând nu din motive politice ci mai degrabă din iubire spirituala si evanghelica, deplânge orice ura, persecuţii si alte manifestări ale antisemitismului, oricare ar fi pericolul si oricine ar fi responsabil." Despre moartea lui Hristos, se spune mai departe: "Deşi autorităţile evreieşti, 'împreuna cu partizanii lor, au cerut moartea lui Hristos (Ioan 19,6), ce-a pătimit el atunci nu poate fi reproşat tuturor evreilor din vremea aceea în mod indiscriminat, si nici evreilor din ziua de azi. Deşi biserica este noul neam al lui Dumnezeu, evreii nu

trebuie prezentaţi ca respinşi de Dumnezeu sau blestemaţi, de parca asa ar reieşi din Scriptura" (De Ecclesiae, tradus de T. Athill, apud de Poncins, op. cit., pp. 140-144). 12 Deci nu exista responsabilitate colectiva pentru crime comise de evrei; dar exista responsabilitate colectiva pentru pretinse crime comise 'împotriva evreilor, pentru pretinsa gazare a celor 6 milioane de evrei în lagăre de asa-zisa exterminare (vezi Până unde am ajuns 1994 , capitolul IX).
Vatican II a marcat începutul agoniei bisericii catolice. Căci schema adoptata la Vatican II prevede schimbarea liturghiei, alterarea dogmei, si modificarea Evangheliilor. După indicaţiile primite de la reprezentanţii Conferinţei Mondiale a Organizaţiilor Evreieşti si ai lojei masonice evreieşti B-nai B-rith, catolicii trebuie sa creadă de-acum ca evanghelistii sunt nişte mincinoşi, si părinţii bisericii, nişte antisemiţi. Inca din viata, părinţii bisericii creştine, ca Sf. Augustin din Hippo, de exemplu, si apostolii, ca Sf. Paul de exemplu, au avut de luptat 'mpotriva culturilor păgâne, a credinţelor în magie, spiritism, astrologie; dar pe vremea lor nu exista îngâmfarea omului modern care se crede stăpân prin raţiune pe toate secretele lumii si explica "în mod ştiinţific" si "umanist" tot universul. Combinaţia asta ciudata între raţionalismul ateu modern si cele mai absurde si ridicole superstiţii si mitologii pe care le înghite omul modern eliberat de "misticismul" retrograd al bisericii creştine ar fi inexplicabila - daca n-am vedea cine-o finanţează, cine-o promovează, cine o impune. Canalul de televiziune dedicat evenimentelor culturale în Statele Unite, canalul Arts and Entertainment, la fiecare sfert de ora întrerupe programul si arata timp de doua minute emblemele religioase ale Noii Ere, emblemele folosite în

12 Din dragoste pentru Adevăr (Hristos) mărturisim ca evreii sunt ucigaşi de Dumnezeu (Hristos). Oricât vor încerca sa impună o alta credinţa, nu vor reuşi. Părinţii lor au spus: „Sângele lui (Hristos) asupra noastră si asupra copiilor noştri". Mărturie stau si vieţile sfinţilor in care se relatează cazuri in care evreii s-au răzbunat pe ostie din care a curs sânge sau pe icoanele ce reprezentau pe Hristos, care au început sa sângereze. Martorii evrei spune cronica s-au convertit la creştinism. Rabini ii formează pe evreii in spirit anticreştin.

masonerie, în vrăjitorie si în unele culturi satanice. Si ştim doar care sunt proprietarii reţelelor de televiziune si cine le face programele.
La 29 Martie 1994, un număr de 40 de pastori evanghelici si preoţi catolici au semnat un document numit Evangelicals and Catholics together: The Christian Mission in the Third Millenium, în care-au declarat ca inamicul creştinismului este islamul. Intre semnatari sunt Pat Robertson, Cardinalul John J. O-Connor din New York, Chuck Colson, si Richard John Neuhaus. Acesta din urma scrie în The Christian Century: "Si dintre cei pe care i-am cunoscut personal si care m-au influenţat cel mai mult ... pot numi fara sa ezit: Cari Peipkorn, Abraham Joshua Heshel, Martin Luther King, Wolfhart Pannenberg ... Sutele de ore petrecute cu [rabinul] Heschel devin zilnic mai luminoase de la moartea lui. Heschel vorbea cu Dumnezeu" (18 Februarie 1994). Richard John Neuhaus a fost întâi pastor luteran în Missouri, de unde-a plecat la un sinod mai liberal,

ca sa ajungă ulterior preot catolic {Criminal Politics , Iulie 1994, pp. 15-16).

III. UN CATOLIC SE ADRESEAZĂ PĂRINTELUI SAU SPIRITUAL

La 7 Iunie 1979 Papa Ioan Paul II s-a rugat la Auschwitz, într-un pelerinaj organizat cu mare pompa si multa publicitate, înconjurat de numeroşi prelaţi si de public, pentru "cele 4 milioane de victime" gazate chipurile la Auschwitz în timpul celui de-al doilea război mondial, în fata unor placi memoriale pe care era înscrisa cifra de 4 milioane - pentru ca apoi în 1990 cifra de 4 milioane sa fie redusa cu 3 milioane, si morţii de la Auschwitz sa fie număraţi când ca 1 milion, când ca 1,6 milioane (în realitate numărul morţilor e mai mic - vezi Până unde am ajuns 1994, capitolul 9). S-a mai dovedit ulterior ca n-au existat camere de gazare la Auschwitz, si ca ceeace vad turiştii si elevii duşi cu scoală sunt construcţii fictive fabricate în Uniunea Sovietica după război si instalate acolo în scop propagandistic. Plăcile memoriale cu cele 4 milioane de victime au fost îndepartate în tăcere după procesul lui Ernst Ziindel din Canada din 1988, unde cifra aceasta fusese dovedita mincinoasa; si tot tăcerea domneşte la Vatican si în cercurile guvernamentale poloneze care proclamaseră cifra de 4 milioane.

Când a vizitat tara în care s-a născut si când si-a reamintit anii tinereţii, poate ca Papa Ioan Paul II nu si-a mai reamintit ce s-a întâmplat sub ochii lui în Polonia si-a crezut legenda holocaustului asa cum a fost ea fabricata la Nuremberg si la Hollywood.

Dar la 26 Mai 1979 Papa a primit o scrisoare de la Leon Degrelle, a cărei primire este atestata de stampila de primire a Vaticanului si de iscălitura adresantului, si care se afla în arhiva Vaticanului. în aceasta scrisoare catolicul Degrelle 'î scrie Papei cu dragoste filiala uzând de dreptul sau de a se adresa pastorului si părintelui sau spiritual si-i atrage atenţia asupra faptului ca pretinsele camere de gazare si crematorii sunt construcţii recente post-belice care n-au fost niciodată folosite asa cum pretinde propaganda holocaustului: sunt "construcţii noi-

nouţe cu vetre nepătate", scrie el. "Nu i s-au atribuit oare inamicului planuri si nu s-a pretins ca au avut loc fapte a căror existenta reala n-a fost dovedita niciodată?" întreaba Degrelle.

"Mi s-a spus, Sfinţia Ta," scrie Degrelle, "ca ai făcut parte din -rezistenta- în timpul celui de-al doilea război mondial, cu toate riscurile fizice legate de o forma de lupta care contravine dreptului internaţional. Unii zic în plus ca ai fost internat la Auschwitz.

Ca atâţia alţii ai ieşit de acolo, de vreme ce Te avem acum Papa: un Papa care judecând după aparente n-a respirat prea mult gaz Zyklon B! Fiind la fata locului, Sfinţia Ta trebuie sa ştie mai bine ca oricine altcineva ca n-a avut loc niciodată gazarea în masa a milioane de oameni. Propagandiştii sectari insista mult asupra acestor mari masacre colective, dar Sfinţia Ta - ca martor nemijlocit - ai văzut măcar unul singur? Desigur ca oamenii au suferit la Auschwitz, dar si alţii au suferit. Orice război e crud.

Sute de mii de femei si copii au fost arşi de vii în mod oribil din ordinul direct al şefilor statelor aliate ['împotriva Germaniei]. Cel puţin tot atâţia -au patit-o-la Dresda sau Hamburg, la Hirosima sau Nagasaki, câţi au

suferit si uneori au murit în lagărele de concentrare ale celui de-al treilea Reich. (Dintre internaţi, 25 % erau prizonieri politici sau membrii ai rezistentei, si 75 % erau cei ce refuzau serviciul militar, perverşi sexuali sau criminali de drept comun). Epuizarea 'i sfârşea. Scăderea moralului elimina sufletele mai slabe. Cruzimea unora dintre paznici, inevitabila în orice sistem penitenciar, adaugă în plus la amărăciunea pierderii vieţii particulare inerente îngramadirii atâtor oameni laolaltă. Unii dintre paznici erau germani, dar de cele mai multe ori nu erau germani ... în ciuda acestor lucruri, calvarul majorităţii exilaţilor s-ar fi terminat cu bucuria zilei mult-asteptate a reîntoarcerii pacii daca nu i-ar fi lovit în ultimele săptămâni catastrofa epidemiilor ca cea de tifus care a ucis mii si mii. Aceste epidemii au fost augmentate la infinit de bombardamentele de necrezut care tăiau caile ferate si drumurile, si scufundau vapoarele încarcate cu refugiaţi, ca la Liibeck. Aceste bombardamente distrugeau reţele electrice, conductele si rezervoarele de apa, tăiau alimentaţia, impuneau foametea peste tot, si făceau ca transporturile de evacuaţi sa fie îngrozitoare. Doua treimi dintre cei din lagăre care-au murit în timpul celui de-al doilea război mondial au murit acum, victime ale tifosului, dezinteriei, foametei, si interminabilelor amânări datorate pulverizării canalelor de comunicaţii. Acest lucru e dovedit cu cifre oficiale. La Dachau, de exemplu, după statisticile Comitetului International, în Ianuarie 1944 au murit 54 de deţinuţi, în Februarie 1944, 101. Dar în Ianuarie 1945 au murit 2.888 si 3.977 în Februarie! Din totalul celor 25.613 de deţinuţi care-au murit în acest lagăr în 1940, 1941, 1942, 1943, 1944 si 1945, 19.296 au murit în ultimele 7 luni ale ostilităţilor! La ora aceea terorismul aerian al aliaţilor nu mai slujea nici unui scop militar, căci victoria aliaţilor fusese asigurata de la începutul anului 1945. Nu mai era în nici un fel nevoie de măcelărirea aceea îngrozitoare. Fara nebunia sălbatica a acelor lovituri oarbe, mii de deţinuţi ar fi supravieţuit în loc sa devină obiectele macabre arătate publicului în Aprilie si Mai 1945. Roiuri de jurnalişti si cineaşti atraşi de hoit ca viermii s-au îngramadit la aceste vizionari lacomi de fotografii si reportaje filmate. Le-au filmat din unghiuri care-au sporit

efectul vizual si au avut mare succes comercial. Si au mers si mai departe, ostenindu-se ulterior sa retuşeze, sa falsifice prin suprapunere, sa distorsioneze si sa inventeze aceste documente vizuale ca sa adauge un lustru în plus ororilor care stârneau si mai multa ura. Aceşti -artişti- ai -informării- ar fi putut filma kilometri de film cu cadavrele femeilor si copiilor nemţi, decât ca acestea erau de sute de ori mai numeroase. Muriseră în exact acelaşi mod: de foame si frig, sau mitraliaţi pe aceleaşi platforme de cale ferata îngheţate si pe aceleaşi drumuri pline de sânge. Dar de fotografiile imensei exterminări a oraşelor germane care îngropasera 600.000 de cadavre, s-a avut grija sa nu devină cunoscute! S-ar fi putut ridica nelinişti, si mai ales s-ar fi putut stinge ura ... Adevărul este ca în 1945 tifosul, dezinteria, foamea, si nenumăratele bombardamente ale unor forte aeriene dezlănţuite au ucis deţinuţii străini si civilii germani fara deosebire" (Leon Degrelle, Letter to the Pope on His Visit to Auschwitz).

Degrelle arata ca afirmaţiile despre un plan precis de genocid si mai ales despre pretinsa masacrare a milioane de evrei în camere de gazare cu gazul Zyklon B nu sunt dovedite cu absolut nimic. "în 30 de ani nu s-a putut arata nici un singur document si nici cea mai mica urma de dovada oficiala", scrie Degrelle, si continua demonstrând absurditatea multor elemente ale propagandei holocaustului. Gazul Zyklon B e inflamabil si adeziv; pretinsele cadavre n-ar fi putut fi scoase din pretinsele camere de gazare decât după 24 de ore, nu imediat si cu ţigara aprinsa în gura cum pretinde propaganda. Smulgerea măselelor pentru căutarea diamantelor ascunse si-a coroanelor de aur din gura rigida a cadavrelor ar fi fost o operaţie la care cei opt lucratori indicaţi de propaganda holocaustului ar fi lucrat înca mulţi ani după război, daca ar fi fost gazate 6 milioane ale căror cadavre au fost tratate astfel, arata Degrelle. La fel de neadevarate sunt celelalte amănunte macabre cu scotocirea cavităţilor corporale ale cadavrelor în căutare de bijuterii ascunse, tăierea parului cadavrelor pentru făcut saltele, cu săpunul făcut din grăsimea evreilor gazaţi la Auschwitz, si toate celelalte. Degrelle se întreaba: cum e posibil ca un papa sa sprijine astfel de invenţii, nedovedite cu nimic decât cu declaraţii smulse de către Tribunalul International de la Nuremberg sub torturi atroce unor victime care nemaiputând suporta au iscălit orice? căci " biserica a fost întotdeauna mult mai bine informata decât oricine altcineva", scrie el.
Degrelle subliniază ca sprijinul pe care-1 acorda Papa Ioan Paul II unei legende pe care avea toate motivele s-o ştie falsa, si care este perpetuata în scopuri pur financiare, de jaf economic în favoarea unui grup care se pretinde mai suferind decât ceilalţi, nu este un act de dragoste creştineasca ci o acţiune care continua sa întretina ura în scopul avantajelor financiare, si încheie: "în ciuda imprudentelor spirituale care se pot ivi din faptul ca un papa ia poziţie în controverse istorice nerezolvate, în ciuda fanaticilor plini de ura care vor exploata imediat natura epopeii Sfinţiei Tale, dela distanta exilului meu îndepartat, am sa-mi unesc rugăciunile cu ale Sfinţiei Tale în ziua în care vei oficia slujba la Auschwitz. Rămân Sfinte Părinte prea supusul Tau fiu - Leon Degrelle".
16
Cine ataca Biserica Catolica?
Degrelle "si exprima profunda lui dragoste pentru Biserica Catolica si respectul pentru papa, căruia ca un bun catolic se simte îndreptatit sa-i vorbească; căci ce fel de catolici am fi daca ne-am distanta de soarta bisericii noastre si-am considera-o afacerea altora, parasind-o? La fel, grupul catolic Fatima cu 500.000 de membri i se adresează Sfanţului Părinte aratându-si doleanţele legitime. "Nu-mi cer scuze pentru ca iubesc Biserica, '1 iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos, iubesc Sfânta Fecioara, si iubesc vicarul lui Hristos pe pământ, pe Sfinţia Sa Ioan Paul II", scrie Părintele Gruner, promotor al acestei mişcări (The Fatima Crusader, iarna 1995, no. 48, p. 23). Care este doleanţa mişcării Fatima? Ca n-a avut loc consacrarea Rusiei inimii Preacuratei Fecioare, asa cum a cerut-o la Fatima; căci daca Rusia nu-si va paraşi erorile, aceste erori se vor 'împrăştia pe tot globul si vor scufunda creştinismul. Cu alte cuvinte: Sfânta Fecioara doreşte ca Papa sa condamne comunismul ateu. Aceasta condamnare nu a avut loc. Căci atât mişcarea Fatima cât si promotorii

Noii Ordini Mondiale promit pacea universala, pacea mult dorita de atâtea populaţii istovite de vărsare de sânge. Dar globalistii Noii Ordini Mondiale promit pacea Naţiunilor Unite, pacea cu desfiinţarea naţiunilor, cu amalgamarea tuturor raselor si popoarelor într-o singura masa de sclavi peste care sa domneasca "neamul ales" care consta dintr-o plutocratie care stăpâneşte toate averile lumii si care are puterea de viata si de moarte asupra sclavilor, o plutocratie care se perpetuaza singura, servita de o birocraţie si o armata de represiune internaţionala. Din pacea Naţiunilor Unite creştinismul a fost eliminat, interzis ca în comunism, sau corupt si contaminat si înlocuit cu simboluri masonice si păgâne. Iar pacea pe care a promis-o apariţia Fecioarei la Fatima este pacea creştina, pacea iubirii lui Isus Hristos. De aceea, scrie Pr. Gruner, societăţile secrete care au infestat cancelariile Vaticanului caută sa-i distrugă mişcarea.

"Faptul ca nimeni nu ştie de unde este emis un ordin este un semn distinctiv al societăţilor secrete", scrie el (ibidem, p. 25). Din Secretariatul de Stat al Vaticanului a pornit o ofensiva dusa în toate nunţiaturile din lumea întreaga condusa, arata el, de forte "bine înfipte în Secretariatul de Stat înca din zilele puterii Arhiepiscopului Cassaroli, când infamul acord dintre Vatican si Moscova a oferit ierarhiei ruse ortodoxe si KGB-ului o piedica aparent insurmontabila pentru consacrarea Rusiei. în aceasta lume rarefiata unde acorduri îngrozitoare au comis cele mai grave acte de trădare din istoria Bisericii, cea mai cunoscuta fiind trădarea Cardinalului Mindzenty, zace ascunsa si gata la atac veninos 'împotriva oricărei mişcări în spre 'împlinirea cerinţei Fatimei, o progenitura născuta din uniunea ilicita a comunismului ateu cu paznicii miresei lui Hristos [sublinierea noastră]" (ibidem). înţelegerea dintre Vatican si patriarhia Moscovei nu este o alianţa întru Hristos ci o alianţa 'împotriva lui Hristos; întelegerea dintre Vatican si Patriarhul Athenagoras I al Ierusalimului, mason de gradul 33, nu este o alianţa întru Hristos ci o alianţa 'împotriva lui Hristos; apropierea dintre Vatican si protestantism nu este un act de iubire frăţeasca ci un act de supunere comuna fata de conducerea satanica a Noii Ordini Mondiale.

în scrisoarea sa deschisa către Papa din Aprilie 1995, Pr. Gruner relatează cum a organizat în Noiembrie 1994 o conferinţa în Mexico City la care a convocat toţi episcopii, dedicata profeţiilor cu privire la frământările si vărsarile de sânge ce

ne stau în fata făcute cu ocazia apariţiei Sfintei Fecioare la Fatima (miracol care este recunoscut de către Biserica Catolica; cel de la Medjugorje nu este recunoscut). Aceasta conferinţa a fost convocata, arata Pr. Gruner, conform directivelor Consiliului Vatican II, si conform Noului Cod al Legii Canonice paragraful 212; aproximativ 300 de episcopi si-au exprimat dorinţa de a participa, si Episcopul Gardinez-Flores, secretarul general al conclavului episcopilor mexicani, si-a arătat adeziunea si le-a promis cazare si sala de conferinţe. Invitaţiile au fost trimise tuturor episcopilor si cardinalilor si Papei însusi cu luni înainte, si de nicăieri nu s-a ridicat nici un protest sau interdicţie. Cu uimire si durere, scrie Pr. Gruner, conferinţa s-a văzut lovita din senin de o

campanie de scrisori scrise de birocraţii Vaticanului care aveau drept scop sa 'împiedice conferinţa, si care conţineau minciuni si calomnii la adresa Pr. Gruner. Deşi aceste minciuni si calomnii, care insinuau ca Pr. Gruner nu este într-o poziţie legitima, sau se îndoiau de ataşamentul lui pentru biserica si pentru papa, au derutat o parte din episcopi, si l-au determinat pe episcopul Gardinez-Flores sa nu le mai ofere cazare si locaş, si sa masineze cu guvernul mexican ca sa anuleze vizele participanţilor, conferinţa a avut loc totuşi. Subiectul ei a fost pericolul răspândirii doctrinei si practicii socialist-bolsevice în întreaga lume, pentru înlaturarea căreia, zice Pr. Gruner, Sfânta Fecioara i-a cerut Papei sa consacreze Rusia când a apărut la Fatima acum 78 de ani; consacrarea Rusiei va evita baia de sânge bolşevica si va aduce pacea, zice mesajul Fatima. "Noi si cele 5 milioane de suflete care au semnat petiţia pentru înfaptuire, si mulţimea de milioane care aşteaptă aceasta realizare, nu vom fi intimidaţi sau facuti sa tăcem de o mâna de birocraţi cu agenda lor personala," scrie Pr. Gruner; "... o mâna doar de birocraţi de la Vatican în mod intenţionat si răuvoitor ascund adevărul de Prea Sfinţia Ta si fara autoritate iau masuri în numele Prea Sfinţiei Tale", 'î scrie el Papei. El crede ca Papa Ioan Paul II este prizonierul unei conspiraţii.

IV. FRATIA CĂREIA II PLACE SA CONSPIRE

în 1884, Papa Leo XIII a explicat în enciclica sa Humanum genus în mod definitiv si irefutabil antagonismul dintre masonerie si creştinism. Papa Leo XIII compara masoneria cu organizaţia antica a manicheilor, la fel de secreta si la fel de mortala pentru cei care nu-i executa ordinele orbeşte si imediat, si arata ca scopul final al masoneriei este distrugerea civilizaţiei creştine si înlocuirea ei cu o Noua Ordine Mondiala laica (de fapt satanica) în care se adora doar principiul procreatiei.

Dar în ultimii 5-6 ani s-au scris si publicat cu prolixitate furioasa o sumedenie de cârti de diverşi autori reali sau sub pseudonim care, amestecând cu iscusinţa frânturi de adevăr si dezinformare crasa, vor sa arate ca masoneria este ba o societate istorico-culturala cu scopuri de binefacere, ba o coborâtoare din cele mai creştineşti ordine care-a păstrat în sânul ei cea mai ascunsa învatatura a lui Hristos [oare care-o fi aia?], în nici un caz o organizaţie subversiva care urmăreşte sa însele pentru a manipula, jefui si domina. Dar tocmai aceasta din urma este adevărata fata a masoneriei; si cine vrea sa afle adevărul care se ascunde după legendele seducătoare ale acestor cârti care "reabilitează adevărata masonerie" n-are decât sa citească cartea Morals and Dogma, scrisa de marele comandor mason Albert Pike si

publicata în 1871. Aceasta era o carte secreta pe care "fratele" mason o primea de la loja când se ridica deasupra gradului 3. La moartea lui cartea trebuia distrusa sau restituita; dar unii moştenitori n-au procedat asa si cartea a încaput si pe mâini nemasonice. Un cititor atent despleteşte din aceasta carte de instrucţiuni atacul permanent îndreptat 'mpotriva creştinismului în scopul realizării revoluţiei socialiste. Paul A. Fischer documentează cu minuţiozitate în cartea sa Behind the Lodge Door cum în cei 30 de ani între 1941 si 1971, când majoritatea judecătorilor din Curtea Suprema a Statelor Unite au fost masoni,

sistemul justiţiei americane a demolat cu încetul creştinismul de orice forma în America. "înainte de 1940 Curtea Suprema a Statelor Unite a decis de repetate ori ca acestea constituie o naţiune creştina", scrie Fischer rezumându-si tezele din carte în Catholic Family News (Februarie 1995). El urmăreşte în detaliu lucrarea masonica de descrestinare a Americii, documentând cu hotărârile Curţii Supreme, legislaţia votata, si agenţiile administrative înfiîntate, dar mai ales cu literatura masonica publicata în The New Age, care defineşte linia politica urmata de toţi masonii. "Sa exploram câteva dintre comentariile făcute în magazinul The New Age", scrie el, "care ne ridica semne de întrebare cu privire la scopurile celui de-al doilea război mondial. ... Articolele si editorialele din The New Age ne sugerează ca masoneria lucra din culise ca sa creeze o - Noua Ordine Mondiala 13-. De exemplu, în Iulie 1941, a apărut un articol în The New Age cu titlul -Masoneria si Noua Era ce se naşte - de Charles H. Tingly. El scrie despre un - guvern mondial- a cărui naştere e aşteptata după cel de-al doilea război mondial, când va începe o noua faza de progres evolutionar. în Octombrie 1942 a apărut alt articol în The New Age care zice: - Acest război este prevestitorul unei epoci din istoria omenirii. Tot asa cum venirea lui Isus Hristos a marcat începutul unei mari epoci creştine, tot asa aceasta conflagraţie mondiala anunţa o perioada noua si mai buna în viata si afacerile omenirii-"; si asa mai departe, an de an. în 1969 Charles Readney, mare comandor al consiliului suprem masonic din Franţa, 'î încuraja pe masoni sa nu fie dezorientaţi văzând cum tot ceeace asigura viata civilizata este criticat, atacat, ridiculizat, distrus; căci, zice el, "noi ne mândrim cu motto-ul nostru - Ordine din haos-", motto-ul celui de-al 33-lea grad masonic. Masonii întâi produc haos si apoi restabilesc ordinea - sub stăpânirea lor. Deci pentru înlocuirea domniei lui Hristos cu Noua Ordine Mondiala preconizata de masoni a trebuit sa curgă atâta sânge, sa fie atâtea orori si suferinţe.
Cum poate fi un mason un bun prelat si urmaş al lui Hristos?
Masoneria permeaza în asa măsura viata de toate zilele a americanului încât acesta nici n-o mai observa ca un corp străin. Astfel, apar cârti ca The Physics of Immortality de fizicianul Frank Tipler care nu explica legile fizicii ci caută răspunsul la întrebarea: "exista Dumnezeu?" Răspunsul, scrie recenzentul cârtii (Rick Cook, în Byte , Aprilie 1995, p. 37) este: "Nu înca, dar va exista în curând".
13 Giuseppe Mazzini (1805 - 1872), lider al mişcării naţionale revoluţionare din sec. XIX. Iluminat si urmaş a lui Weishaupt, care a elaborat un plan de instituire a dominaţiei mondiale prin trei mari războaie. „Planul" poate fî găsit la Muzeul Britanic din Londra. (Bruno Wfirtz, New Age., Editura de Vest, Timişoara, 1992, p. 96; Salem Kirban, Satan's Angels Exposed, Morris Cerullo World Evangelism Edition, 1980, p. 161) Religia iluminaţilor este ritul Paladin, adică închinarea la Lucifer.

Cartea asta arata cum vom fi reîncarnati si vom trai veşnic într-o simulatie computerizata; aflam multe despre fizica si si mai multe despre nemurirea sufletului de la acest discipol declarat al lui Teilhard de Chardin (despre doctrina lui Teilhard de Chardin, vezi capitolul X). într-o carte anterioara pe care-o scrisese 'împreuna cu John D. Barrow, Tipler

"si bătuse joc de cei ce cred în Dumnezeu si creaţie; aici însa acest om de ştiinţa demonstrează un misticism care nu este cel creştin. Caci dărâmarea creştinismului se face pentru înlocuirea lui.
* * *
Deşi majoritatea americanilor sunt înca orbi si-si închipuie ca ziarele lor sunt independente, deşi noile generaţii ies analfabete din scoli, nu pot citi si se bazează doar pe televiziunea controlata pentru orice informaţie, exista un procentaj din ce în ce mai mare de americani care nu se mai lasă hipnotizaţi de televizor si caută sa citească si sa se documenteze din publicaţiile câtorva oameni curajoşi si iubitori de adevăr. Pentru captarea acestui procentaj se scriu si se publica din ordinul ocultei lucruri care conţin 80 % sau 90 % din adevăr; si cele 10-20% de informaţii mincinoase sunt cu grija strecurate printre adevăruri, în asa fel încât cititorul înghite nada si, recunoscând adevărul, crede minciuna pentru ca este plasata lângă adevăr. O astfel de carte este The Occult Conspiracy a lui Michael Howard (Destiny Books, Rochester, 1989, 198 pp.)
Subtitlul cârtii este Secret Societies - Their Influence and Power in World History . Prefaţa începe cu stabilirea punctului de vedere: este cel al "intelectualului raţional", care nu este orbit de "propaganda creştinismului", dar care ajunge totuşi pe baza datelor verificate de autor la concluzia ca "multe dintre figurile istorice proeminente din ultimii 2000 de ani, inclusiv oameni de stat, politicieni, capii bisericilor, regi, participau activ în tradiţii oculte, misticism si practicile magiei. Apoi se va demonstra ca multe din principalele evenimente istorice din aceasta perioada au o semnificaţie ascunsa care nu poate fi explicata decât în termenii unei conspiraţii oculte. Dezvăluirea acestei conspiraţii este parte integranta dintr-o adevărata întelegere a istoriei mondiale si a dezvoltării civilizaţiei occidentale, caci influenta ei este vasta si cuprinzătoare" (pp vii-viii). Ah, zic cei care nu-si pot explica actele de trădare gratuita, cei care bănuiesc existenta unei conspiraţii între politicieni, iată un autor dispus sa spună adevărul. Dar este acesta tot adevărul si numai adevărul?
"Daca părăseşti cărarea bătuta de istoricii convenţionali si examinezi adevăratele motive care-au dus în Europa la anumite situaţii cheie în ultimii 2000 de ani, intri în domeniul unei -istorii secrete-, al unei istorii alternative rareori consemnata care a rămas domeniul câtorva cercetători ale lucrurilor ascunse si esoterice. ... Pe acest fundal 'fci fac jocurile participanţii la conspiraţia oculta cu vieţile milioanelor de bărbaţi si femei obişnuite". Până acum totul bine si frumos, "în multe cazuri", continua autorul, "influenta păpuşarilor oculţi poate fi decelată ca fiind plina de bunăvoinţa si reiese o ţesătura de evenimente care au adus cu sine progresul civilizaţiei umane" (pp. viii-ix). Aici nu mai e bine si frumos, caci asta e o minciuna sfruntata. în nici un caz n-a fost conspiraţia oculta binevoitoare pentru nimeni înafara de mâna de conspiratori; si daca baia de sânge a revoluţiei franceze,

baia de sânge a celor doua războaie mondiale, baia de sânge a revoluţiei bolşevice, tirania bolşevica, sunt un progres, atunci sunt acestea singurul progres pe care 1-a adus cu sine ţesătura de intrigi ale conspiraţiei oculte. Căci 'împroprietărirea ţăranilor si reformele aveau loc fara

conspiraţia oculta; efortul conspiraţiei oculte era de stăvilire a reformelor pentru a provoca baia de sânge. Jos cu voi, sus cu noi, este singurul tel politic al conspiraţiei oculte, care arbora lozinci ca "libertate, egalitate, fraternitate". Idealurile "nobile" declarate ale conspiraţiei oculte sunt promulgate si în Protocoalele Sionului : "Stăpânul suprem care-i va înlatura pe toţi cei ce conduc azi popoarele ducându-si existenta în societăţile demoralizate de noi, societăţi care neaga până si autoritatea lui Dumnezeu, si din care izbucneşte din toate părţile focul anarhiei, trebuie în primul rând sa stingă aceasta flacăra atotdistrugatoare. ... Stăpânul nostru suprem trebuie sa fie absolut ireproşabil" (Protocolul 23 si 24, op. cit., pp. 223, 226). La fel de "nobil" este idealul bolşevic declarat: fiecăruia după necesitaţi, de la fiecare după capacitate. Cum se face ca s-a instaurat o asa de crunta nedreptate si asa de sângeroasa corupţie în tarile comuniste, conduse de acest ideal nobil?
Cartea lui Michael Howard The Occult Conspiracy este publicata într-o editura care arborează un simbol al Noii Ere, si cartonată într-o coperta în culorile de rigoare: violet închis marmorat cu verde-cenusiu murdar, cu o pafta violet-purpurie; literele sunt de culoarea levanticii, culoarea homosexuala si-a religiei Noii Ere, New Age . Conţine multe date si fapte adevărate, dar acestea trebuie cernute cu grija, căci conţine si o doza ucigătoare de dezinformare.
Citim la p. 22 afirmaţia: "Creştinismul timpuriu era permeat14 de cultul misterelor. Biserica condamna doctrine păgâne ca reincarnarea, condamnata în Consiliul de la Nicea în 325 A.D., rededica templele păgâne creştinismului si transforma zei păgâni în sfinţi, dar a descoperit curând ca nu era posibil de eradicat pagânismul cu totul." Unde transforma creştinismul zeii păgâni în sfinţi? Care zei păgâni, în care sfinţi? După câte ştim noi, sfinţii erau personalităţi istorice cunoscute, nu zei păgâni; bisericile creştine din primele secole conţineau mormintele martirilor si sfinţilor, si moaştele, "sfintele moaşte" ale sfinţilor, constituie înca un motiv de reproş din partea protestanţilor. Unde sunt moaştele zeilor păgâni ai antichităţii? Dar am auzit afirmaţia ca catolicismul reuneşte zeii păgâni în panteonul sau recent de la mulţi protestanţi ca un argument cu care condamna Biserica Catolica.
Mai departe: "Cultul zeiţei domina lumea antica, si devotamentul Bisericii Catolice pentru Fecioara Măria este un exemplu al influentei principiului feminin asupra credinţei creştine timpurii. Fecioara a primit titlul Reginei Cerurilor si este reprezentata cu o mantie albastra decorata cu stele care sta cu picioarele pe o semiluna. Aceasta imagine este aproape identica cu reprezentările păgâne ale zeiţei Ishtar venerata de babilonieni. Statuile Madonei care-si tine copilul Isus în braţe, ridicate în bisericile catolice, sunt copii aproape exacte ale efigiei zeiţei Isis care-si
14 Impregnat, vrea sa spună autorul.

alăptează copilul Horus, găsite în templele egiptene." Dar cum rămâne cu descrierea Fecioarei din Apocalipsa 12,1: "O femeie învestmântata cu soarele, cu luna sub picioare, si pe creştet o coroana cu 12 stele"; si în 12,5: "Si a născut un fiu, care va domni peste toate naţiunile cu mâna de fier: si fiul ei a fost luat la Dumnezeu, la tronul Lui"? De ce e zeiţa iubirii

Ishtar sursa imaginei Fecioarei, si nu Apocalipsa? Nu-mi aduc aminte de nici o imagine a zeiţei Isis cu Horus în braţe care sa aducă cât de cât cu Fecioara cu Pruncul. Este o mama cu un copil în braţe ceva asa de rar văzut în viata noastră zilnica încât orice mama cu copil în braţe trebuie sa fie o copie a reprezentării zeiţei Isis cu Horus în braţe? lata un atac pe cât de mincinos pe atât de subtil îndreptat 'mpotriva Bisericii Catolice. Influenta păpuşarilor oculţi este, scrie Michael Howard, plina de bunăvoinţa, si a contribuit la progresul civilizaţiei umane. Oare asa sa fie? El descrie rolul astrologiei si societăţilor oculte în Anglia elisabetana, când s-a formulat doctrina imperialismului britanic care-a durat până la cel de-al doilea război mondial, si s-a fondat serviciul secret (similar Securităţii din România) care exista si astăzi (pp. 54 si urm.). Cât de binevoitor a fost imperialismul englez, o mărturisesc oasele prizonierilor politici care-au pierit ca robi în coloniile britanice (vezi They Were White and They were Slaves, rezumat în Buletinul nr. ...
Madona din Vysehrad, Praga, 1355: învestmântata cu soarele, cu luna sub picioare, si pe creştet o coroana cu 12 stele.
2). Bunăvoinţa imperialismului englez a lăsat doar a şasea parte din locuitorii Irlandei în viata; si aceşti supravieţuitori vlăguiţi si reduşi la sapa de lemn înca nu si-au revenit din "progresul" dăruit lor de conspiraţia oculta. Nici cu aceasta ocazie oculta n-a neglijat sa lovească Biserica Catolica. Irlandezii au fost exterminaţi pentru ca sa li se ia pământul, dar si pentru ca erau catolici. Si la pp. 54-55, Michael Howard scrie: "Dee [astrologul si consilierul reginei Elisabeta I] nu era singurul membru al rosicrucianismului care făcea deschis politica. După publicarea cârtii Fama Fraternitatis au fost înfiintate multe loji ale ordinului si membrii acestor grupuri zic ca adepţii rosicrucianismului au participat activ la evenimentele din vremea ridicării luteranismului în Germania si Elveţia. Acest ordin avea multe motive politice sa sprijine iniţial cauza protestanta. La prima vedere s-ar părea ca ei ca continuatori ai întelepciunii antice dinaintea creştinismului, au prea puţin de câştigat de pe urma reformelor în biserica. Dar sprijinind disidenţii protestanţi ei contribuiau astfel la slăbirea puterii politice a Bisericii Romano-Catolice, duşmana tradiţionala a catarilor, templierilor si masonilor [sublinierea noastră]. La inceput rosicrucianii au crezut ca reformatorii religioşi ai mişcării protestante vor crea toleranta spirituala si astfel i-au sprijinit. în realitate protestantismul urma sa sufere acelaşi faliment spiritual ca si versiunea Romano-Catolica a creştinismului si de fapt a eliminat din credinţa acele elemente ale pagânismului care-i dădeau oarecare credibilitate esoterica. în Austria influenta rosicrucianismului asupra

reformaţilor era concentrata în jurul lui Johann Valentin Andreae 15, un preot luteran născut în 1586 care vizitase Elveţia si era impresionat de reformele sociale realizate în acea tara ... El propaga dogma rosicrucianismului, inclusiv fondarea unui colegiu de -întelepti- bărbaţi si femei care sa fie reformatorii societăţii, si a fost prieten intim si suporter al lui Martin Luther. S-a ştiut ca sigiliul personal al lui Luther era un trandafir si o cruce dar nu e sigur daca a fost iniţiat în rosicrucianism 16. Noua versiune protestanta a creştinismului s-a dovedit ca nu era mai

toleranta fata de credinţe spirituale alternative decât catolicii. Intoleranta religioasa este un mare rau care a impregnat creştinismul exoteric din zilele începuturilor bisericii. Protestanţii au reacţionat cu sălbăticie la ceeace ei numeau -pagânismul- inerent în dogma religioasa Romano-Catolica si promovau un rit puritanic. E greu de justificat distrugerea catedralelor si bisericilor care a avut loc la vremea reformei instigate în Anglia pe timpul lui Henric VIII..."

Reţinem:

1) Howard spune ca conspiraţia oculta a promovat protestantismul si mişcarea reformata ca o lovitura îndreptata 'mpotriva Bisericii Catolice, lovitura care a avut drept rezultat o imensa distrugere culturala si materiala;

2) conspiraţia oculta a făcut acest lucru din "bunăvoinţa", pentru "binele omenirii", ca s-o elibereze de "intoleranta religioasa" caracteristica creştinismului;

3) duşmanii din totdeauna ai Bisericii Catolice au fost catarii, cavalerii templieri si francmasonii [subliniere anoastra].

La 12 Mai 1995, canalul educativ al televiziunii din Florida a emis un program dedicat cavalerilor templieri, în care povestitorul afirma, printre alte minciuni, ca regele Filip cel Frumos, motivat de lăcomie, i-a acuzat pe templieri de tot felul de practici magice fh buna tradiţie de dezinformare, s-au arătat unele semne ale magiei negre practicate de către templieri si chiar Baphomet), ca sa le ia tezaurul, pe care însa nu 1-a gäsit. în realitate regele Filip cel Frumos nu s-a atins de averea templierilor, care s-a găsit (căci templierii erau bancheri internaţionali si parte din averea lor era în aur iar alta parte în pământ si imobile), si a donat-o altor ordine religioase, iar asasinatele, corupţia si cămătăria templierilor erau cunoscute si dovedite. "Aceşti templieri care-si varsasera sângele pentru numele lui Hristos", cum se tânguia liric naratorul, erau acei templieri care preluasera o teosofie oculta păgâna 'împreuna cu tehnica terorismului, uciderilor si corupţiei de la secta asasinilor, si care fuseseră dovediţi ca-si trădaseră propriile armate sarasinilor, motiv pentru care în 1166, Regele Amaury al Ierusalimului a spânzurat 12 cavaleri templieri (Edith Starr Miller, Occult Theocracy , p. 144; Nesta Webster, Secret

15 Johann Valentin Andreae (1586 - 1654), rosicrucian si alchimist, socotit de unii istorici autorul lucrării Fama Fraternitatis". Andreae sugera constituirea unei societăţi de savanţi care sa elaboreze o noua metoda de eductie, întemeiata pe "filosofia alchimica". Intre numeroşii admiratori ai reformei învăţământului cerute de "Fama Fraternitatis" se număra si Robert Fludd, membru al Colegiului Regal al Medicilor; el era in acelaşi timp si fervent aderent al alchimiei mistice (cu alte cuvinte al magiei). El susţinea ca este imposibil sa stăpâneşti filosofia naturala fara un studiu adânc al ştiinţelor oculte. Rosicrucienii promovau întemeierea unei societăţi noi după ce vor fi distrus puterea papei, pe care ii identificau cu Antihrist.

16 Mulţi istorici sunt de părere ca Martin Luther a fost rosicrucian.

Societies, p. 50). Orgiile si blasfemiile lor deveniseră proverbiale în Europa, astfel încât în cele din urma atât Papa Clement V cât si regele Franţei, si după ei regele Angliei, au fost obligaţi sa facă o ancheta în cursul căreia s-a dezvăluit cultul satanic anticreştin al acestor cavaleri din care masoneria contemporana susţine ca descinde. Jacques de Molay, Marele Maestru, a fost executat 'împreuna cu alţi templieri de vaza si ordinul a fost interzis formal în 1314 (Nesta Webster, pp. 49-62; Texe Marrs, DarkMajesty , p. 157).
Francmasoneria, zice Howard în continuare, condamnata oficial de biserica în 1738, propovăduia "idealurile revoluţionare ale libertăţii, frăţiei universale, iubirii si egalităţii.... Loja Grand Orient avea legaturi cu alte societăţi secrete oculte, inclusiv martinistii, adepţii lui Martinez de Pasqually care era rosicrucian. El a predat mantia de mare maestru lui Louis Claude Saint-Martin care-a renunţat la o cariera promiţătoare militară de dragul caii mistice. Saint-Martin propovăduia ca omenirea putea ajunge la uniunea cu Dumnezeu prin contact direct cu divinitatea, cum învata gnosticii. El spunea de asemenea ca toţi oamenii sunt regi si propunea scopurile politice ale egalităţii si democraţiei pentru toţi ... care-au devenit ulterior inspiraţia pentru revoluţia franceza" (p. 58). Ce cuvinte frumoase: libertate, fratie, iubire, egalitate, democraţie ... dar după doua secole de spălare a creierelor cu minciuni despre revoluţia franceza, în ultimul deceniu au început sa iasă la iveala crimele monstruoase ale acelei "revoluţii" printre scopurile căreia, înafara de distrugerea Bisericii Catolice si-a ordinii sociale franceze, era si cel de a reduce populaţia Franţei. în toamna anului 1791, "revoluţionari" conduşi de Jourdan Coupe-Tete, cea mai mare parte oameni veniţi din alte tari, au asasinat timp de trei zile populaţia săraca din Avignon, femei, copii, bărbaţi, bătrâni si tineri, cu o furie si o bestialitate tipic "revoluţionara", i-au aruncat, unii morţi, alţii vii înca, într-o groapa numita La Glaciere, si-au turnat var nestins peste ei. Masacrul de la Avignon a fost o picătura în marea de sânge, distrugere si moarte aduse de "libertate, egalitate si fraternitate" în Franţa; căci si atunci, ca si acum, politicienii erau de părere ca omenirea e prea numeroasa si au purces la "eliminarea" dintre cei vii a unei bune parti a acestei omeniri superflue. Dar principalul scop a fost, atunci ca si acum, descrestinarea Franţei. Faimosul marchiz de Sade, din numele căruia deriva cuvântul "sadic", colaborator al lui Marat si Robespierre, a scris propunerea prezentata Convenţiei ca zeiţele Raţiunea si Virtutea sa înlocuiasca în frumoasele biserici si catedrale catolice ale Franţei pe "sclavul evreu", cum 'î zice de Sade lui Isus Hristos, si pe "prostituata galileana", cum 'i zice acest mare democrat Fecioarei Măria (Nesta Webster, p. 431). Cea mai buna istorie adevărata a revoluţiei franceze este The French Revolution de Nesta Webster (1919; The Noontide Press, 1988, 519 pp). Aceasta istorie supară foarte mult oculta internaţionala; de aceea Michael Howard o ataca cu atâta acreala, acuzând-o pe Nesta Webster de antisemitism si de faptul ca se credea reîncarnarea unei contese ucise în revoluţia franceza {op. cit. , pp. 161-162). Orbit de adevărurile parţial dezvăluite în cartea lui Howard, cititorul neavizat ar putea fi înclinat sa-1 creadă - dar cititorul avizat nu; căci cărţile Nestei Webster sunt documentate si afirmaţiile ei sunt dovedite, câta vreme cartea lui Michael Howard, The Occult Conspiracy ,

nu este documentata cu nimic, afirmaţiile lui nu sunt dovedite cu nimic, si singurul lui argument este tonul de afectata imparţialitate si

superioritate cu care-si debitează minciunile abil strecurate printre adevăruri parţiale. De aceea atunci când afirma ca Adam Weishaupt, întemeietorul sectei diabolice a illuminati-lor, "era evreu de origine dar fusese crescut de iezuiţi în credinţa catolica" (p. 61), trebuie sa ne ferim de a-1 crede - căci afirmaţia ca Weishaupt era evreu nu este documentata nici dovedita cu nimic. Poate fi adevărata; poate sa nu fie adevărata; daca o spune Howard si nimeni altcineva, e probabil sa nu fie adevărata, si afirmaţia aceasta sa fie strecurata ca o nada pe care s-o înghita creştinii ca sa se discrediteze apoi repetând-o. Ca Adam Weishaupt a mers la o scoală iezuita, e adevărat; ca ura din tot sufletul creştinismul, si în special Biserica Catolica, e adevărat; ca Ordinul Perfectibilistilor, deveniţi ulterior illuminati, declamau egalitate si socialism, e adevărat; căci si atunci, ca si acum, scopul era distrugerea creştinismului catolic. Dar ştirile, cărţile, articolele, afirmaţiile trebuie întotdeauna citite în mod critic.

Hârtia e răbdătoare si suporta orice. Faptul ca un autor spune un anumit lucru strecurat printre fapte cunoscute nu înseamna ca acel lucru e adevărat. Comandorul William Guy Carr, autor catolic si iubitor de adevăr, scrie ca Adam Weishaupt "a căzut sub influenta familiei Rothschild si a renegat religia creştina pentru ca s-a convins ca planul lui Dumnezeu de conducere a lumii era prea slab si nepractic. A acceptat de aceea planul luciferic bazat pe instaurarea unui tip de dictatura totalitara luciferica impusa de un despotism satanic. Sub aceasta dictatura illuminati vor controla total prin agenţiile lor rasa umana, cu trup si suflet. Weishaupt a revizuit si modernizat programul illuminati-lor, care urma sa se bucure de avantajele progresului înregistrat în ştiinţe, si în condiţiile schimbate economice si sociale. Planul revizuit era sa fie selecţionaţi femei si bărbaţi foarte inteligenţi din frageda tinereţe care sa fie crescuţi si educaţi si plasaţi de către illuminati în poziţii importante în finanţele internaţionale, în industrie, în cercetarea ştiinţifica, în politica, si în religie" {TheRedFog over America, p. 221).

V. SA FACEM PACE

între catolicism si doctrinele oculte antagonismul a fost dintotdeauna; căci Biserica Catolica, clădită pe piatra care a fost primul papa si căruia Isus Hristos i-a spus: "paste oile mele", propovaduieste direct si deschis cuvântul lui Isus Hristos asa cum 1-a predicat Domnul nostru, care spune: "Am vorbit deschis în fata lumii; am propovăduit în sinagoga, si la templu, unde se aduna toţi evreii; si n-am spus nimic în secret" (Ioan 18:20; cf. si Marc 14:49; Matei 26:55). Iar doctrinele oculte caută uneori sa-si ascundă devotamentul pentru rau si pentru diavol pretinzând ca deţin adevăratul creştinism, doctrina ascunsa a lui Hristos pe care acesta le-a dezvaluit-o doar lor. "Biserica 'i considera pe membrii societăţilor secrete ca nişte anarhişti spirituali care erau agenţii unei conspiraţii satanice 'împotriva religiei organizate. Francmasonii si rosicrucianii pe de alta parte acuzau biserica de faptul ca suprima adevăratele învataturi ale lui Isus Nazarineanul. Alte societăţi secrete, cum sunt illuminati si carbonari,

sunt aprinşi duşmani ai bisericii. Ei planuiau distrugerea Bisericii Catolice pentru ca oprima vechile religii păgâne si erezia

manicheana, din care-si trag aceste grupuri inspiraţia spirituala", scrie Howard (p. 141), si de data asta nu minte.
Papa Clement XII a emis prima bula pentru combaterea masoneriei în 1738. Dar eforturile catolicismului 'mpotriva masoneriei au fost mult slăbite pentru ca protestantismul diminuase cu mult influienta catolicismului, scrie Howard cu candoare (p. 149); asa si-a răsplătit protestantismul aliaţii care-i ajutaseră sa ia flinta. La 13 May 1846, cu 18 zile înainte de a muri, Papa Grigore XVI i-a predat lui Cretineau-Joly documentele lojei italiene Alta Vendita. în 1849, Papa Pius IX a denunţat din nou societăţile oculte, arătând ca asa-numita "masonerie alba" cu toata faţada ei fermecătoare de nevinovăţie si bunăvoinţa nu este cu nimic mai puţin satanica decât celelalte. în 1864 Papa Pius IX a condamnat atât masoneria cât si comunismul după ce o investigaţie minuţioasa 1-a convins ca erau doua braţe ale aceleiaşi conspiraţii. Un an mai târziu si-a reînnoit condamnarea. La fel făcuseră papii Benedict XIV, Pius VI, Pius VII, Leo XII, si Pius VIII. în 1884, Papa Leo XIII a dezvăluit în magistrala sa bula Humanum genus adevărata fata a conspiraţiei masonice si scopurile ei, care au fost cunoscute si de papii Pius X si Pius XI.
Masoneria, pe de alta parte, care 'fci ascunde scopul de ochii mulţimilor înselate de ea, nu se sfîeste în consiliile ei secrete sa-1 recunoască.
"Lupta dintre catolicism si francmasonerie e pe viata si pe moarte, fara încetare si fara mila", scriu Buletinul lojei Grand Orient din 1892 (p. 183) si memorandumul Consiliului Suprem No. 85 (p. 48) (apud Monsignorul Jouin, Papacy and Freemasonry , cuvântare ţinuta la 8 Decembrie 1930).
Citim în actele Congresului Masonic International din Bruxelles din 1904: "Lupta 'mpotriva papalităţii este o necesitate sociala si constituie mereu o datorie a francmasoneriei" (p. 132, ibidem). Dar lupta se duce acum din sânul Bisericii Catolice.
"Are loc azi în cercurile catolice o campanie subtila, constanta si tenace în favoarea francmasoneriei. Este condusa de grupul progresist, care se bucura azi de atâta influenta în Franţa, si este sprijinita de presiuni (deschise sau secrete) din partea unui număr considerabil de preoţi - presiuni exercitate si de presa catolica, si chiar de către prelaţi dintre episcopii si cardinalii francezi", scria Leon de Poncins în 1968. "Scopul declarat este sa se obtina din partea Vaticanului si din partea Consiliului când era înca în sesiune [Vatican II] revizuirea, mai bine zis anularea condamnărilor pronunţate de către papi 'mpotriva francmasoneriei începând cu 1738" (Freemasonry and the Vatican , p. 7). Aceasta tendinţa a început cu tatonările iezuitului Gruber în anii 1920, care a deschis contacte cu masoni de vaza ca Ossian Lang din New York, si Dr. Kurt Reichl si E. Lehnhof din Viena, scrie de Poncins, dar a devenit publica doar în 1937 când un mason de gradul 33, Albert Lantoine, i-a adresat papei o scrisoare deschisa în care-si exprima convingerea ca credinţa în Dumnezeu va fî în mod necesar înlocuita de o religie seculara, a masoneriei adică, si ca ar fi în interesul ambelor parti, atât a bisericii cât

si a masoneriei, sa devină aliate în fata descompunerii civilizaţiei (ibidem , pp. 7-9). Lantoine era un istoric ateist pe care de Poncins 1-a cunoscut personal si care era sincer îngrijorat de declinul civilizaţiei, dar iniţiativa lui nu s-a bucurat de sprijinul masoneriei, care nu urmarea instituirea de eforturi comune între masoni si catolici pentru salvarea

civilizaţiei, ci subminarea Bisericii Catolice cu orice preţ. După moartea Papei Pius XII si ascensiunea Papei Ioan XXIII, papa comunist, în scaunul apostolic, a izbucnit o adevărata explozie a campaniei de amalgamare a masoneriei cu catolicismul. Alee Meilor este autorul a doua astfel de cârti, Nos Freres Separes si La Franc-Magonnerie ă l-Heure du Choix , ambele publicate în 1961 si 1963 de o cunoscuta si veche editura catolica, ceeace le conferă o aura de respectabilitate, cu atât mai mult cu cât poarta imprimatur -ui diocezei respective. Acest imprimatur nu înseamna decât ca aceste cârti nu conţin erezii în ceeace priveşte dogma; dar publicul neavizat poate crede ca Biserica Catolica "si însuseste tezele lui Alee Meilor, scrie de Poncins (op. cit., p. 15).
De Poncins analizează cu minuţiozitate propaganda în favoarea apropierii dintre Biserica Catolica si masonerie, demascând argumentele false ale lui Meilor si arătând ca o astfel de apropiere nu e posibila decât cu condiţia ca una din cele doua parti sa nu mai fie ea însasi: sau Biserica Catolica sa înceteze sa mai fie creştina, sau masoneria sa se autodizolve si sa nu mai fie o societate oculta cabalistica si luciferica. Cum masoneria nu poate accepta cea de-a doua alternativa, pretinsa apropiere nu înseamna altceva decât descrestinizarea Bisericii Catolice. Infiltrarea ei cu masoni începuse odată cu începuturile masoneriei. G. Martin arata ca unul din motivele pentru care revoluţia franceza a fost îneununata de succes este tocmai faptul ca un număr foarte mare de masoni infiltraseră guvernul, armata si clerul francez. "Masonii erau extrem de numeroşi mai ales în rândurile clerului obişnuit si minor," scrie Martin; "Prin intermediul lor idealul masonic era propagat într-un dublu public: tinerii din clasa de mijloc, scoliti de cler, si preoţii de tara, cei din clerul minor, prin care puteau fi atinşi oamenii educaţi care trăiau la tara. ... Influenta clerului obişnuit în propagarea ideilor masoneriei era considerabila; era cu atât mai mare cu cât era mai puţin efectul unor predici dogmatice regulate cât al unor doze zilnice amestecate cu substanţa învatamântului lor" (La Franc-Magonnerie Frangaise et la Revolution, pp. 108-111, apud de Poncins, p. 146). Deşi masoneria n-a fost singura forţa care a propulsat revoluţia franceza, rolul ei nu poate fi neglijat, zice de Poncins. Alee Meilor susţine ca masoneria e duşmana comunismului, si G. Vinatrel, autorul unei alte cârti care propovaduieste apropierea dintre Vatican si masonerie (Communisme et Franc-Magonnerie) susţine ca aceasta apropiere e necesara pentruca atât Vaticanul cât si masoneria se opun duşmanului lor comun, comunismul. într-adevar, majoritatea masonilor care-au sprijinit si pregătit revoluţia franceza din 1789 au fost în cele din urma exterminaţi de revoluţie; la fel în revoluţia bolşevica din 1917 din Rusia, masonii au pregatit-o si i-au căzut victime; si la fel s-a întâmplat în Spania în 1936, arata de Poncins. Dar numai masonii de rând au căzut victime, nu si cei din gradele superioare, care au dirijat de-alungul

secolelor o politica de promovare a socialismului si comunismului. în 1958 a avut loc cea de-a FV-a Conferinţa Interamericana a Francmasoneriei la Santiago de Chile, la care s-a arătat ca "ordinul [masonic] ajuta tuturor membrilor sai sa se plaseze în posturi importante în viata publica a naţiunilor", si s-au emis următoarele instrucţiuni: "intensificaţi campania de laicizare prin influenta intermediara a

diverselor partide politice. Căutaţi sa calmaţi teama Bisericii Catolice de masonerie evitând acţiuni direct masonice. Intensificaţi acţiunile care distrug unitatea mişcării muncitoreşti, astfel încât sa poată fi însabusite mai uşor pe urma. Pentru moment francmasoneria si comunismul au acelaşi scop în America Latina, si de aceea trebuie sa încerce sa colaboreze cât mai strâns, fara a permite publicului sa vadă nici un semn al alianţei lor ... Masoneria mondiala si comunismul pregătesc un congres numit -Cel de-al Doilea Congres International al Frăţiei Universale - la Montevideo. Este un congres masonic, de inspiraţie masonica, al cărui scop este sa subordoneze idealul masonic al - frăţiei universale -, expansiunii internaţionalei comuniste sovietice. Congresul va avea loc în Săptămâna Patimilor, între 26 si 28 Martie, si va avea scopul de a prepara lupta pentru fratia omenirii si pacea-n lume" (Cardinalul Caggiano si arhiepiscopii si episcopii argentinieni prezenţi la Plenara Cardinalilor, arhiepiscopilor si Episcopilor Argentinei din 20 Februarie 1959, apud de Poncins, p. 153). Aceeaşi alianţa dintre masonerie si comunism, amplu documentata în cartea lui de Poncins Freemasonry and the Vatican (pp. 158-169), a dezlănţuit războiul civil din Spania în 1931; si aceeaşi alianţa a pecetluit soarta popoarelor după cel deal doilea război mondial. De Poncins reda pe scurt relatările lui Demaree Bess (The Saturday Evening Post din 17 Aprilie 1948) si William Bullitt, fost ambasador american la Paris (Life, 27 Septembrie 1948), ambii cunoscători intimi ai participanţilor la Conferinţa de la Yalta din 1945. Trădarea lui Churchill si Roosevelt data înca de la începutul anului 1945, când Generalului Patton i s-a ordonat sa-si oprească înaintarea în Europa si sa aştepte ca trupele sovietice, epuizate si incapabile, sa se reverse cu încetul asupra Europei istovite si decimate de război - pentru ca apoi Churchill si Roosevelt sa poată dărui comunismului teritoriile peste care se târâsera trupele sovietice. William Bullitt povesteşte cum, la obiecţiile lui, Roosevelt i-a răspuns: "Bill, nu neg faptele pe care le citezi tu. Sunt exacte. Nu neg logica argumentelor tale. Dar intuiţia mea 'ini spune ca Stalin nu-i din astia. Harry [Hopkins, consilierul lui Roosevelt, spion sovietic] zice ca nu e si ca tot ce vrea e securitate pentru tara lui, si cred ca daca-i dau tot ce pofteşte si nu-i cer nimic în schimb, atunci noblesse oblige, n-o sa caute sa anexeze nimica si va colabora cu mine pentru a aduce democraţia si pacea în lume [sublinierea noastră]" (de Poncins, p. 175). Asa a domnit democraţia si pacea în România timp de 50 de ani, după cum a hotărât masoneria americana. Cu trădarea asta în fata, cu atât mai dezgustătoare este suprema mendacitate a Preşedintelui Bill Clinton care în Mai 1995 a subliniat contribuţia majora a trupelor sovietice care au salvat, a spus el, lumea de distrugere în cel de-al doilea război mondial. în 1940, Roosevelt zisese ca "Uniunea Sovietica este sub

o dictatura la fel de absoluta ca orice alta dictatura din lume"; dar după 1945 atât el cât si întreaga America, orchestrata de presa, nu mai conteneau cu laudele "democraţiei paşnice" care domneşte în Uniunea Sovietica.
Unii explica ipocrizia si trădarea englezilor si americanilor la Yalta în 1945 prin bătrâneţea si boala lui Roosevelt, si asa mai departe. Dar cu doi ani înainte, la 20 Februarie 1943, Roosevelt 'î scrisese lui Zabrousky, un evreu care mijlocea între el si Stalin, următoarea scrisoare confidenţiala:

Casa Alba, Washington, 20 Februarie 1943
Draga D-le Zabrousky:
După cum am avut plăcerea sa va comunic d-tale si D-lui Weiss, sunt profund mişcat de faptul ca Consiliul National al Israelului Tânăr a avut gentileţea sa ma propună pe mine ca mijlocitor cu prietenul nostru comun Stalin în aceste momente grele, când orice pericol de fricţiune în sânul Naţiunilor Unite - în ciuda multelor declaraţii pline de abnegaţie care-au fost obţinute - ar avea consecinţe fatale pentru toţi, dar mai ales chiar pentru Uniunea Sovietica.
De aceea este în interesul d-voastra cât si al nostru sa netezim calea - ceeace începe sa fie greu de făcut cu Litvinoff, căruia spre regretul meu a trebuit sa-i spun ca "cei care-si caută gâlceava cu Unchiul Sam vor avea de ce se plânge", atât în ceeace priveşte treburile interne cât si cele externe. Căci, în ceeace priveşte activităţile comuniştilor în înteriorul Statelor Unite, cererile lui sunt absolut inadmisibile.
Timoshenko s-a arătat mai rezonabil în scurta dar fructuoasa lui vizita, si a indicat ca un nou interview cu mareşalul Stalin ar putea fi un mijloc rapid de a ajunge la un schimb de vederi direct. Cred ca acest lucru e din ce în ce mai urgent, mai ales daca ne amintim tot binele care-a decurs din convorbirea lui Churchill cu Stalin.
Statele Unite si Marea Britanie sunt gata sa acorde fara rezerve Uniunii Sovietice paritate absoluta si dreptul de vot în reorganizarea viitoare a lumii după război. Ea va participa (asa cum a anunţat premierul britanic când i-a trimis primul concept de la Aden) în grupul de conducere din inima consiliilor din Europa si din Asia; are acest drept, nu numai prin vasta sa întindere intercontinentala, dar mai ales prin măreaţa lupta ce-a dus-o 'mpotriva nazismului care va fi lauda istoriei si-a civilizaţiei.
Intenţia noastră este - vorbesc atât în numele tarii mele mari cât si al puternicului Imperiu Britanic - ca aceste consilii continentale sa fie constituite din totalitatea statelor independente în fiecare caz, cu reprezentare proporţionala echitabila.
Si draga D-le Zabrousky, poţi sa-1 asiguri pe Stalin ca Uniunea Sovietica se va găsi pe picior de deplina egalitate, având un vot egal cu al Statelor Unite si al Marii Britanii în conducerea acelor consilii (ale Europei si Asiei). Ca si Anglia si Statele Unite, va fi o membra a înaitului tribunal care va fi creat ca sa rezolve conflictele dintre naţiuni si va participa în mod similar si identic în alegerea, pregătirea, înarmarea si comanda forţelor internaţionale care, sub ordinele consiliului continental, vor sta de paza în fiecare stat ca sa controleze menţinerea

păcii înt-un spirit demn de Liga Naţiunilor 17. Astfel aceste entităţi interstatale si armatele lor asociate "si vor putea impune deciziile si se vor putea face ascultate.
Astfel stând lucrurile, o poziţie atât de mare în tetrarhia universului ar trebui sa-1 mulţumească pe Stalin de asa maniera încât sa nu mai ceara lucruri care pot crea probleme nerezolvabile pentru noi. Astfel, continentul american va rămâne în afara sferei de influenta sovietica si va fi treaba exclusiva a Statelor Unite, asa cum le-am promis tarilor de pe continentul nostru.
în Europa, Franţa va gravita în orbita britanica. Am rezervat Franţei un secretariat si o voce consultativa dar fara dreptul de vot, ca s-o răsplătim pentru ca rezista azi dar si ca s-o pedepsim pentru slăbiciunea ei din trecut.
Portugalia, Spania, Italia, Grecia se vor dezvolta sub protecţia Angliei în spre o civilizaţie moderna care le va scoate din declinul lor istoric.
Vom da Uniunii Sovietice accesul la Mediterana; 'î vom acorda dorinţele în Finlanda si tarile baltice si vom cere Poloniei o atitudine judicioasa de întelegere si compromis; Stalin va avea oricum un vast câmp de expansiune în tarile mici, neluminate ale Europei răsăritene - luând însa în considerare drepturile care revin fidelităţii Iugoslaviei si Cehoslovaciei - si va recupera pe deplin teritoriile care-au fost temporar smulse Marii Rusii [nota noastră: aici Roosevelt e generos cu parte din Polonia, cu Basarabia, si apoi 'î mai dăruieşte lui Stalin Bucovina si ţinutul Hertei care nu fuseseră niciodată parte din Marea Rusie a lui; dar cum putea Roosevelt sa ştie istorie, etnografie si geografie? El topaia cum 'î trăgeau sforile păpuşarii si stăpânii lui].
Cel mai important: după 'mpartirea celui de-al Treilea Imperiu [german] si incorporarea fragmentelor lui cu alte teritorii ca sa formeze noi naţionalităţi care nu vor avea nici o legătura cu trecutul, ameninţarea germana va dispare definitiv si nu va mai fi un pericol pentru URSS, Europa, si întreaga lume.
Turcia - dar e inutil sa discutam problema asta, trebuie înteleasa pe deplin si Churchill i-a dat toate asigurările preşedintelui Inonu în numele nostru al amândorura. I-am dat lui Stalin accesul la Mediterana si ar trebui sa-i ajungă asta.
Despre Asia - suntem de acord cu cererile lui, înafara de complicaţii care-ar putea surveni mai târziu. Iar despre Africa - din nou, ce sa mai discutam? Trebuie sa dam ceva înapoi Franţei si chiar s-o compensam pentru pierderile ei în Asia. Va trebui sa dam si Egiptului ceva, asa cum i s-a promis deja guvernului Wafdist. în ceeace priveşte Spania si Portugalia, vor trebui recompensate pentru renunţarea lor ca sa se asigure un mai bun echilibru universal. Statele Unite 'fci vor avea partea lor

17 lata, aşadar, ca ideea creării unei armate internaţionale este mai veche decât pare, in ciuda războiului rece si a micilor neînţelegeri de astăzi dintre Uniunea Europeana si SUA.

la 'mpartire în urma dreptului cuceritorului si vor trebui sa ocupe câteva puncte vitale pentru zona lor de influenta; asa e echitabil.

Brazilia de asemenea trebuie sa primească mica expansiune coloniala ce i-a fost promisa.
Având în vedere anihilarea rapida a imperiului german, convinge-1 pe Stalin, draga D-le Zabrousky, ca ar trebui sa cedeze în spre binele tuturor în problema coloniilor din Africa si sa renunţe la propaganda si la intervenţii în centrele industriale din America. Asigura-1 de deplina mea întelegere si întreaga mea simpatie si dorinţa de a facilita aceste soluţii, care fac mai necesara decât oricând convorbirea personala pe care o propun - ce-am scris mai sus este doar o schiţa generala a planului propus pentru studii mai amănunţite.
Asta-i problema în totalitatea ei.
Cum ti-am spus la timpul sau, am fost plăcut impresionat de termenii scrisorii în care ma informaţi de decizia si dorinţa voastră de a-mi oferi în Numele Consiliului National o copie a celei mai mari comori a Israelului, sulul Torei. Aceasta scrisoare conţine acceptarea mea; răspund cu deplina încredere celor care sunt sinceri cu mine. Te rog sa ai amabilitatea de a transmite recunoştinţa mea distinsului corp pe care-1 prezidezi, reamintindu-ne fericita ocazie a banchetului de la cea de-a 31-a aniversare.
îti doresc mult success în profesiunea de interpret, A D-tale (ss) Franklin Roosevelt
(de Poncins, Freemasonry and the Vatican, pp. 182-184, apud Doussinague, Espana tenia razon, pp. 198-199).
Asa apărau Roosevelt si Churchill libertatea si viata popoarelor; asa apărau ei creştinismul. La 25 August 1992, geograful oficial al Preşedintelui Clinton publica în Los Angeles Times o harta a Europei pe care fara nici o explicaţie România este fărâmiţată, cu halci mari din trupul ei alipite Ucrainei si Ungariei. Cine aşteaptă salvarea de la bunăvoinţa unora ca preşedinţii Roosevelt si Clinton aşteaptă degeaba.
VI. INFILTRAREA
Louis Budenz scrie: "Comuniştii au doua metode de a lupta 'împotriva bisericii si uniunilor catolice. Prima metoda este sa infiltreze comunişti în rândurile congregaţiilor si organizaţiilor catolice, unde pot induce în eroare femei si bărbaţi care sa facă jocul conspiratorilor. Pun mâna pe câţiva catolici buimăciţi sau nemulţumiţi si apoi 'î influenţează sa devină comunişti pe ascuns.

Cu numele rămân în sânul bisericii, dar de fapt folosesc acest teren ca sa 'împrăştie propaganda comunista. A doua metoda este minciuna" (apud William Guy Carr, TheRedFog over America, pp. 175-176). Comandorul William Guy Car, catolic devotat si extrem de inteligent, energic si capabil, povesteşte cum a observat într-una din călătoriile sale în Mexic din 1913 cum agenţi subversivi 'mbracati ca nişte preoţi catolici frecventau în toate porturile mexicane bordeluri si case de prostituţie homosexuala unde provocau scandaluri ca sa defăimeze clerul catolic ale cărui haine le purtau; si publicul concepea dezgust pentru "preoţii catolici" pe care "i-au văzut cu ochii lor" făcând acele fapte ruşinoase.
între 1930 si 1936, agenţi subversivi comunişti vindeau în Spania periodice pline de articole si fotografii care chipurile documentau

obscenităţi practicate de preoţi si călugărite si ţineau cuvântări despre corupţia catolicismului si virtuţile comunismului. Filmele la care se distrau spaniolii erau pline de degradarea preoţilor si călugăritelor, povesteşte comandorul Carr; în Canada catolica, aveau loc aceleaşi lucruri (pp. 178-179). Dar în tari pe care Statele Unite si Marea Britanie le-a dăruit lui Stalin, distrugerea Bisericii Catolice s-a făcut direct, fara deghizamente. Constituţia acestor tari "eliberate" garanta libertatea religioasa, nu-i asa? Românii au avut libertatea sa fie ortodocşi, a decretat Comitetul Central al Partidului Comunist (Muncitoresc); Biserica Greco-Catolica a fost desfiinţată, clădirile ei au fost confiscate, preoţii ei au avut libertatea sa treacă la ortodoxie sau sa înfunde puşcăriile, unde a pierit floarea spiritualităţii catolice româneşti. Românii si-au exersat apoi libertatea religioasa ferindu-se cât mai mult de bisericile ortodoxe ca sa nu fie daţi afara din învatamânt sau din serviciu, iar cei care totuşi le mai frecventau aveau mângâierea sa ştie ca spovedaniile lor erau raportate securităţii; si după 5 ani de la "revoluţia" anti-
1 Q
ceausista din 1989, înca nu li s-au restituit greco-catolicilor toate bisericile luate .

în Polonia partidul a avut mai mult de furca, căci polonezii sunt catolici, nu ortodocşi. în Polonia Biserica Catolica a fost distrusa prin infiltrare si subversiune din interior, arata Cardinalul Wyszynski în raportul sau despre organizaţia Pax (de Poncins, Freemasonry and the Vatican, pp. 201-216). în acest scop securitatea poloneza a organizat mişcarea asa-zis catolica Pax care pregătea infiltratori comunişti în interiorul bisericilor, si care s-a răspândit apoi si dincolo de cortina de fier, în lumea "libera", mai ales în Franţa. Fondatorul ei, Boleslaw Piasecki, a instituit un grup care publica în săptămânalul sau îndemnuri la raţiune: trebuie sa găsim modalităţi care sa fie acceptabile Moscovei, etc. Cardinalul Wyszynski refuzând sa fie rezonabil si sa 'împletească creştinismul cu ateismul marxist, s-a văzut ţinta unor atacuri guvernamentale pe care mişcarea Pax le-a aplaudat, după cum a aplaudat teroarea dezlănţuita 'împotriva clerului si credincioşilor catolici polonezi între 1948 si 1956. Când episcopul Kaczmarek si alţi 2000 de prelaţi au fost arestaţi pentruca erau preoţi creştini, organizaţia "catolica" Pax 'î condamna public si membrii ei au apărut ca martori ai acuzării. în 1952 Pax a anunţat ca adera

18 Vreme de 250 de ani românii trecuţi cu forţa la uniatie au luptat pentru a reveni la Biserica Ortodoxa. Fideli uniatiei
au rămas doar vârfurile ierarhiei care erau mai mult catolici decât ortodocşi uniţi cu Roma. Pentru amănunte a se
vedea Pr. Prof. Dr. D. Staniloae, Uniatismul din Transilvania, Bucureşti, 1973, disponibila online la adresa
http://www.homepagez.com/apologeticum/
Pretenţia actuala a catolicilor de rit oriental pentru restitutio in integrum este exagerata si inadmisibila, in primul rând
pentru ca nu mai exista uniatie.

la mişcarea mondiala pentru pace; în 1961, Piasecki a publicat o carte de directive numita Probleme Esenţiale în care declara ca "toţi catolicii

inclusiv episcopii si preoţii trebuie sa privească catolicismul ca o sursa de inspiraţie pentru construirea socialismului si sa-si dedice cea mai mare parte din timp si energie realizării telurilor economice si sociale impuse de conducătorii atei ai statului" (op. cit. p. 203). Dogma organizaţiei "catolice" Pax era ca dat fiind ca comunismul continua opera creaţiei, chiar atunci când combate religia, comunismul prin operele sale este în slujba lui Dumnezeu. La 8 Iunie 1955, Vaticanul, care la vremea aceea nu era înca complet infiltrat, a condamnat dogma organizaţiei Pax; drept răspuns a doua zi guvernul polonez a interzis publicaţiile Vaticanului în Polonia.
Organizaţia Pax si-a dat seama ca-i alunecase masca de pe fata si si-a retras Problemele Esenţiale iar periodicul organizaţiei si-a încetat subit apariţia în 1956. Dar Piasecki a iniţiat un alt periodic al "creştinilor catolici" din Polonia, Kierunki, în care cerea sa fie recunoscut ca colaborator, nu subordonat, al partidului comunist în guvernarea tarii. Si aceasta publicaţie a fost dezavuata de Vatican.
Un vajnic campion al hegemoniei sovietice în Europa, acest "catolic" acuzat de Vatican ca ar fi în solda sovietelor, a devenit în 10 ani de la "eliberarea" Poloniei capul unui imperiu economic capitalist greu de conceput după cortina de fier, în sânul economiei socialiste de stat. Organizaţia Pax se bucura de privilegii de care nu se bucurau nici măcar întreprinderile socialiste în Polonia. Spre deosebire de acestea, nu suferea de lipsuri de materii prime, si nu trebuia sa-si verse profiturile în vistieria statului.
Avea totdeauna hârtie si tipografii la dispoziţie, si avea monopolul tipăriturilor care nu erau exact pe linia partidului. Cu sprijinul organelor politiei secrete poloneze si sovietice, Pax a devenit a doua mare editura în Polonia, stârnind invidia unor comunişti care-au început sa publice dezvăluiri si investigaţii. S-a văzut în 1957, de exemplu, ca se cheltuiau sume foarte mari pentru propaganda organizaţiei Pax atât în Polonia cât si în alte tari (Statele Unite, Anglia, Italia, Franţa). întrebate de biograful lui Piasecki, L. Blit, personalităţi comuniste înalte din Polonia au atestat ca Pax este foarte utila ateismului marxist. Cardinalul Wyszynski arata în ce fel este util comuniştilor Piasecki: "întâi, Pax nu este o organizaţie culturala. Este pur si simplu un mijloc de diseminare a unei propagande deghizate ca sa denigreze biserica în Polonia 'împrăştiind informaţii false. în al doilea rând, aceasta mişcare "si primeşte ordinele si directivele de la partidul comunist, de la politia secreta, si de la biroul pentru religie din guvern. în al treilea rând, ca răsplata pentru aceasta supunere, Pax se bucura de uşurinţe si sprijin, de exemplu la publicare si în afaceri". Cardinalul Wyszynski înfiereaza acest "catolicism progresist" polonez. "în străinătate Pax se pretinde o mişcare a catolicilor polonezi progresişti. Drept rezultat este asemuita mişcărilor progresiste occidentale, care, fiind sub guverne democratice, sunt libere sa-si exprime opiniile si simpatiile pentru programele si înclinatiile politice de stânga din tarile lor respective. în realitate, Pax nu este o mişcare ci un organ strâns controlat al maşinii poliţieneşti, subordonata direct Ministerului Afacerilor Interne, si supusa orbeşte directivelor politiei politice secrete poloneze. ... Conducătorul ei, Piasecki, condamnat la moarte de către autorităţile sovietice, si-a răscumpărat viata cu preţul

unei acţiuni exprese de a infiltra si înrobi Biserica în folosul revoluţiei comuniste.... Demascat pe timpul dezgheţului din 1956, a reuşit sa se reabiliteze puţin câte puţin, datorita serviciilor pe care le face în străinătate, mai ales în Franţa. în Polonia, Pax este total izolata de masele largi de tarani si muncitori, care sunt mai independenţi si-si pot arata neîncrederea mai liber. Intelectualii, în special scriitorii, sunt mai vulnerabili datorita faptului ca Pax are o editura prospera care plăteşte bine ... unii scriitori cunoscuţi s-au lăsat înrolati de dragul avantajelor materiale. ...Deasupra acestei gloate hămesite de profitori de voie de nevoie si traficanţi de idei progresiste, este un cerc restrâns de - iniţiaţi - care formează o casta închisa, impermeabila, angajata, chiar legata cu jurăminte precise. Piasecki este şeful indisputabil la toate nivelele organizaţiei Pax", scrie Cardinalul (De Poncins, op. cit ,. pp. 205-208.
Un cerc de căpetenii invizibile legate prin jurăminte care dirijează din umbra ... modelul masonic.
Cardinalul Wyszynski continua demascarea organizaţiei fals-catolice Pax cu un citat din Lenin: "Ca sa distrugem religia este mai important sa introducem lupta de clasa în sânul bisericii decât sa atacam religia fatis". Tactica aplicata, arata Cardinalul, este "formarea de nuclee de dezbinare printre credincioşi, dar mai ales printre preoţi si călugări; 'împărţirea episcopilor în doua grupe, - integralistii - si -progresiştii -; sa înfigi un ic de desbinare în mase cu distincţii viclean ticluite între -reacţionari - si -progresişti -; sa nu ataci niciodată frontal biserica, sa ataci doar -structurile ei învechite si abuzurile care-o înjosesc - si asta numai - pentru binele ei. De e nevoie, caută sa apari mai catolic decât Papa; subminează cu îndemnare biserica atrăgând grupuri de - catolici nemulţumiţi - în cercurile ecleziastice, ca sa-i atragi cu încetul - în climatul rodnic al luptei de clasa -; lucrează încet si cu răbdare la aceasta transformare introducând forme noi în idei tradiţionale. Ambiguitatea anumitor termeni ca - progresist - si - integral -, atitudini - deschise - si - închise -, democraţie si socialism, si asa mai departe, care au un sens total diferit în Franţa decât '1 au în Polonia, este de ajutor în crearea confuziei. Pe scurt: nu e vorba de lichidarea bisericii ci de angajarea ei în serviciul revoluţiei comuniste" {ibidem, pp. 208-209). Pax se bucura în anii 60 de mult succes printre "intelectualii progresişti" din Franţa.
Piasecki a triumfat când guvernul i-a interzis orice activitate Cardinalului Wyszynski în 1953, si s-a demascat jubilând prea deschis; a dat înapoi când Cardinalul Wyszynski a ieşit din închisoare în 1956 si s-a mulţumit sa-1 atace 'împreuna cu episcopii care-i rămăseseră loiali pentru "luxul în care trăiau" - acuza total gratuita, căci Cardinalul, episcopii si preoţii lui n-au acceptat sa li se restituie bisericile confiscate si-au preferat sa preoţeasca în sărăcie în mijlocul credincioşilor, nu la masa partidului comunist.
Dar organizaţia Pax si-a continuat cariera în străinătate, ponegrind preoţii si episcopii martiri ai Poloniei ca fiind retrograzi si oponenţi ai co-existentei promulgate de Papa Ioan XXIII. Era tridentina a apus, proclama Pax ; am intrat într-

o "noua era" a catolicismului, "mai deschisa si mai toleranta, gata la compromisuri" (ibidem, ip. 212).
Un catolicism gata la compromisuri!
în 1962 a apărut în revista franceza La Croix o serie de articole scrise de Lenert care arata adevărata fata a persecuţiei religioase comuniste în Polonia si demasca ipocrizia "catolicismului progresist" care "lupta pentru victoria socialismului". Prietenii si asociaţii organizaţiei Pax si ai organizaţiei Informations Catholiques Internationales au iniţiat o campanie zgomotoasa de protest si denigrare. Când li s-a răspuns ca Cardinalul Wyszynski autentifica cele scrise, Cardinalul n-a fost atacat pe fata, ci pe la spate, prin circulare secrete si întelegeri ascunse. Articolele au fost republicate într-o carte care a fost imediat atacata în public si prin şicane si încercari de influenţare a autorului, căruia i s-a sugerat sa omită orice referire la Pax - căci odată demascata, aceasta organizaţie nu-si mai are rostul; o organizaţie dovedita a fi un birou de funcţionari plătiţi ai unei politii secrete nu mai are priza la intelectualii progresişti care-o sprijină, si devine un birou inutil. Cardinalul Wyszynski 'fci încheie relatarea despre Biserica din Polonia făcuta în Iunie 1963 citând cuvintele unui episcop polonez: "Nu ne temem de comunişti, ci de faptul ca vedem între noi fraţi falşi si prefăcuţi" (ibidem, p. 216).
Leon de Poncins, catolic devotat si fervent, scrie în 1968, după Vatican II: "Ca si comuniştii, masonii nu se mai arata adversarii declaraţi ai bisericii. în loc s-o atace pe fata, caută s-o infiltreze si s-o pătrundă ca sa-si impună propriile idei umaniste, naturaliste si anti-traditionale. Succesul pătrunderii forţelor subversive se datorează sprijinului care devenise uneori fanatic acordat de elementele progresiste din biserica, si ultimul consiliu [Vatican II] a arătat întreaga lor putere si influenta. Suntem într-o situaţie noua si nemaiîntâlnita din istoria creştinismului, care pare sa fie o stare permanenta de război civil. Subversiunea a pătruns în inima bisericii, si toate doctrinele ei tradiţionale sunt puse sub semnul întrebarii. Gravitatea acestei stări nu mai poate fi ascunsa" (ibidem, p. 216).
VIL ANTIBISERICA DIN INIMA BISERICII
Mary Ball Martinez, care timp de 15 ani a fost reportera de la Vatican a unor publicaţii catolice cunoscute ca The Wanderer si a altor publicaţii de mare tiraj ca The National Review (până când a fost eliminata, ca toţi jurnaliştii veridici), demonstrează în cartea ei The Underminig of the Catholic Church ca o noua Biserica Catolica a fost creata în mod conspirativ care este total diferita de Biserica Catolica fondata de Isus Hristos când i-a dat cheile lui Simon Petre. După părerea ei, transformarea a început acum un secol.

Mary Ball Martinez scrie ca Papa Ioan XXIII (Angelo Roncalli) fusese cunoscut în tinereţe ca discipol al lui Rudolf Steiner 19 (despre Rudolf Steiner vezi Până unde am ajuns 1994, pp. 77-78), si fusese iniţiat în francmasonerie; membrii gardei naţionale franceze l-au văzut 'înbracat în hainele omului obişnuit mergând la adunările lojei masonice Grand Orient din Paris în anii 1940. Episcopul Sergio Mendez Arceo din Cuernavaca,

cel care a introdus la Vatican II iniţiativa de a se anula interdicţia masoneriei pentru catolici promulgata de Papa Clement V, era si el mason, zice Carlos Vasquez Rangel, mare comendator al Consiliului Suprem al Francmasoneriei Mexicane. "Am lucrat 'mpreuna cu el în aceeaşi loja", spune Rangel despre episcop. "Si într-adevar prohibiţia [catolicilor de a fî masoni] a fost abolita, printre altele, si pentruca Papa Ioan XXIII de atunci era mason, cum a fost si succesorul lui Papa Paul VI (Giovani Montini)", spune Rangel. Angelo Roncalli si Giovanni Montini au fost iniţiaţi la Paris în aceeaşi zi în augustele mistere ale frăţiei [masonice]. De aceea nu ne miram văzând ca multe din realizările celui de-al doilea Consiliu de la Vatican al Papei Ioan XXIII sunt bazate pe principii si postulate masonice" (The CDL Report, May 1995, p. 14).
N-o spunem noi. O spune un mason de vaza în public.
"Maestrul mason Olivares Santana (secretar de stat al Mexicului în prezent, propus ca reprezentant diplomatic al Mexicului la Vatican) va găsi mulţi reacţionari acolo [la Vatican] dar va găsi si mulţi fraţi masoni; în cele 8 străzi care constituie teritoriul Vaticanului sunt deschise 4 loji masonice. Unii dintre înaitii funcţionari ai Vaticanului sunt masoni. Ca si noi, aparţin ritului scoţian, dar de maniera independenta. Chiar si-n tarile în care biserica este interzisa, ei "si continua munca prin loji în secret", scrie Proceso (no. 832, 12 Octombrie 1992, apud The CDL Report, May 1995, p. 16).
Pe când Papa Pius XI scria Quosprimas în care cerea reîntoarcerea creştinilor la Isus Hristos, un cardinal progresist si tânăr, Giovanni Battista Montini, cel care avea sa devină Papa Paul VI, era un atât de înflacarat adept al "umanismului integral" al lui Jaques Maritain încât s-a oferit sa-i traducă cartea în italiana. Aceasta carte a devenit o sursa a celor ce predau în seminarii teologice si-a format minţile prelaţilor "progresişti", "intelectuali". Avem si noi, în Biserica Catolica, culturati noştri, si o intelectualitate progresista.
După moartea lui Pius XII si după ce Papa Ioan XXIII a realizat Vatican II, aceasta intelectualitate progresista, sub conducerea Papei Paul VI, s-a dedicat transformării catolicismului în "umanism integral" pornind de la Vatican în jos, de la centru.
într-un editorial al publicaţiei Approaches, Hamish Fraser scria înca în 1976 ca acceptând doctrina "umanismului integral" a lui Jaques Maritain, episcopii si
19 Rudolf Steiner (1861 -1925), fondatorul antroposofiei, după ce fusese adept al teosofiei. Fondator al sistemului de invatamânt Waldorf.

capii bisericii care au facut-o au acceptat implicit ideea ca influenta lui Isus Hristos nu trebuie sa fie simţită în societate, creând astfel un vid religios ocupat cu uşurinţa de doctrine materialist-atee sau satanice. "-Umanismul integral- al lui Maritain este o fratie universala a oamenilor de buna credinţa care aparţin la religii diverse sau n-au nici o religie (inclusiv cei care resping ideea unui creator). în cadrul acestei fraţii Biserica trebuie sa-si joace rolul de mijlocitor fara sa se impună si fara sa ceara sa fie recunoscuta drept unica biserica adevărata. Cimentul acestei fraţii este de doua feluri: virtutea binefacerii, si întelegerea bazata pe

respect pentru demnitatea umana", scria H. Caron în numărul din 15 Octombrie 1975 al revistei Le Courier de Rome. El continua: "Aceasta idee a frăţiei universale nu e noua. A fost propovăduita de filozofii secolului 18 si de revoluţionarii din 1789. Este de asemenea fratia iubita a francmasonilor si marxiştilor. Ce deosebeşte - umanismul integral - al lui Maritain este rolul care-i revine bisericii. în cadrul - frăţiei universale -, Biserica urmează sa fie - inspiratoarea - sau - sora mai mare -, si este de la sine înteles ca daca sora mai mare vrea sa câştige simpatia - fratelui mai mic - atunci nu trebuie sa fie nici intransigenta nici autoritara. Trebuie sa ştie cum sa-si facă religia acceptabila. Si pentru ca adevărurile credinţei si moralei sa fie acceptabile, creştinismul trebuie sa fie practic, nu dogmatic" (articolul lui Hamish Fraser este rezumat în "The War against the Kingship ofJesus Christ", Catholic Family News, May 1995, pp. 1, 25-26). "Un val de seninătate si optimism s-a răspândit în sânul bisericii si-n lume după consiliu [Vatican II]", scria Papa Paul VI la 2 Aprilie 1969; "un creştinism mângâietor si pozitiv acceptabil si amabil, prieten al vieţii, al omului, chiar al celor lumeşti - al societăţii noastre, al istoriei noastre ... un creştinism indulgent, deschis, eliberat de rigori medievale si de interpretări pesimiste cu privire la oameni, la obiceiurile lor ... acesta e adevărul" (Catholic Family News, loc cit., nota 4).
Pe linia "umanismului integral" se scrie un nou catehism, a noua liturghie, o noua teologie, o teologie care nu mai recunoaşte domnia lui Isus Hristos, ci domnia "cerinţelor societăţii". "Deoarece cei responsabili de acesta orientare în politica bisericii sunt convinşi si ca viitorul va fi socialist/comunist, o doctrina care respinge toate valorile creştine fundamentale, reiese clar ca lumina zilei ca cei mai logici dintre ei vor trebui sa încerce sa modifice în asa fel învataturile Bisericii încât sa le facă acceptabile acestei noi lumi socialist/comuniste", scrie Hamish Fraser. "De fapt, enormităţile impuse în Biserica după Vatican II, în liturghie nu mai puţin decât în teologie si în catechism, sunt pur si simplu consecinţele deciziei luate după acel consiliu sa târască Biserica 'împotriva voinţei ei ca s-o facă sa se conformeze la ceeace ei "si închipuie ca va fi lumea de mâine. în mod paradoxal lumea comunista e o ruina. Are într-adevar la dispoziţie o maşina militară de o forţa nemaîntâlnita, motiv pentru care pare de neînvins - dar deja nu mai este aproape nimeni în Uniunea Sovietica care sa ia marxismul revoluţionar în serios - nici măcar cei care-1 impun ca ortodoxia oficiala a regimului si impun jargonul lui în mod obligatoriu. în mod paradoxal, azi clientela cea mai înfloritoare a marxismului revoluţionar cuprinde teologi si prelaţi catolici. într-adevar, daca n-ar fi asa de necrezut de tragic, situaţia grotesca de azi ar fi sa mori de râs - căci biserica a fost complet restructurata în speranţa deşartă de a 'mpaca un regim ai cărui conducători deja-si dau seama instinctiv ca e sortit pieirii" (op. cit.)

Sa nu uitam nici o clipa ca tot ceea ce reproducem aici E SCRIS DE CATOLICI DEVOTAŢI CATOLICISMULUI CARE IUBESC BISERICA CATOLICA.
* * *

în 1894, Bernard Lazare[20] scria: "[Evreul] nu se mulţumeşte sa descrestinizeze: el iudaizeaza; el distruge credinţa catolica sau protestanta, creaza indiferenta, si-si impune propria idee despre lume, despre morala, si despre viata asupra acelora a căror credinţa o distruge; el lucrează la munca lui veche de secole ... distrugerea religiei lui Hristos" {Antisemitismul, Briton Publishers 1967, apud James Combs, Who-s Who in the World Zionist Conspiracy , 1977, p. 48). Convenţia despre Genocid a Naţiunilor Unite si legile din Germania, Franţa, Belgia, si alte tari ne interzic sa ne îndoim de o propaganda dovedita mincinoasa ca aceea despre cele "4 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz", căci îndoindu-ne de aceasta minciuna lezam sensibilităţile delicate ale celor care primesc compensaţii pentru aceste crime; dar sensibilitatea creştinilor nu trebuie sa se simtă lezata. în 1967, Hugh J. Schonfîeld scria: "Naşterea lui Isus n-are nimic aparte. El nu e Dumnezeu si nu 1-a născut o fecioara.

Biserica cu zelul ei din vechime a creat un mit si 1-a legat cu dogma" (The Passover Plot, Bantam Books, p. 42). Ce e interesant în declaraţia lui e faptul ca Hugh J. Schonfîeld era decretat în deceniul acela "autoritatea recunoscuta" despre creştinism. în Israel s-a filmat apoi un film pe baza cârtii lui. în 1943, la Ierusalim, Moses Guibbory publica o carte bazata pe blasfemiile si murdăriile Talmudului despre Isus Hristos, repetând din textele talmudice autentice ca Isus e un "fals profet" (p. 955), un "bastard" (p. 1511), si "gunoi" (p. 1518), si ca Fecioara Măria e o "prostituata" (p. 1510); din Talmudul editat si tipărit pentru inducerea în eroare a maselor largi, aceste pasaje sunt bineînteles omise. Protestele publicului au făcut ca aceasta carte a lui Guibbory, The Bible in the Hands of Its Creators, sa aibă o circulaţie mai restrânsă, dar "intelectualii progresişti" o lauda înca. La un nivel mai puţin aristocratic, Al Goldstein, unul din cei mai "remarcabili" pornografi, avea o poveste scârboasa cu Isus Hristos si o prostituata (Screw, 18 Noiembrie 1974, pp. 10-12, apud Combs, p. 49). Mai recent, cu opt ani în urma am avut filmul lui Scorsese de la Universal Studios, The Last Temptation of Christ, în care abunda blasfemiile si obscenitatea. Dar acestea sunt atacuri frontale, din exterior. Mai mortale sunt atacurile din interior, care lovesc creştinismul în inima. Hugh William Montefiore (care se numea Sebag înainte de a trece la creştinism), canon în Biserica Anglicana a Marii Britanii, spunea în 1967 ca Isus Hristos a fost homosexual, pentruca prefera societatea bărbaţilor si nu era căsătorit (Newsweek, 7 August 1967, p. 83, apud Combs, p. 49).

James Combs se îndoieste de sinceritatea unora convertiţi la creştinism; intenţia lor este mai degrabă sa distrugă creştinismul din interior, scrie el. Un exemplu tipic este Cardinalul Augustine Bea (pe numele adevărat Beheim), a cărui

' Bernard Lazare (1865 - 1903).

contribuţie la triumful iudaismului asupra catolicismului prin declaraţia de la Vatican II ca Evangheliile sunt mincinoase întrucât evreii nu l-au crucificat pe Hristos, a fost salutata ca atare în The Jewish Sentinel din Chicago la 26 Noiembrie 1964. Cardinalul Bea n-a lucrat singur; revista

Look din 25 Ianuarie 1966 (p. 19) 'i acorda creditul cuvenit lui Jules Isaac ca originator al decretului votat la Vatican II (loc. cit.).
Si alte idei iudaice de la Vatican II 'fci continua cariera. Hugh J. Schonfield a publicat în 1971 The Politics ofGod, în care demonstrează cum "lumea fragmentata a religiei" poate fi reunita prin "reunirea credinţei esenţiale a evreilor si creştinilor". O alta carte similara este Amen , în care rabinul Martin Siegel arata ca uniunea dintre creştinism si iudaism se va face prin "iudaizarea creştinismului" (p. 188, apud Combs, loc. cit.). Rabinul Abraham J. Heschel scria în 1973: "Daca exista secte protestante care mai nutresc înca speranţa stupida ca vor converti [evreii], as zice ca membrii lor sunt orbi si surzi si muţi" {Time, 19 Februarie 1973, p. 57, apud Combs, p. 50). Dr. Albert M. Gessman declara: "Nu exista o moştenire ori tradiţie iudeo-crestina în sensul propriu al acestui cuvânt compus; n-are nici o baza de fapte istorice" (Issues, iarna 1969, pp. 1-9, apud Combs, loc. cit.). Creştinismul nu poate fi decât o treapta care duce de la pagânism la iudaism, scria Franz Rosenzweig în 1921 în cartea sa The Star of Redemption, care s-a bucurat de atâta succes încât a fost reeditata în 1971 (ibidem). Asta scria Rosenzweig ca purtător de cuvânt al iudaismului. Azi, în Mai 1995, iată ce scriu asa-zisii purtători de cuvânt ai creştinismului. Michael Novak este fost ambasador american la comisia pentru Drepturile Omului de pe lângă Organizaţia Naţiunilor Unite si autorul unei duzini de cârti de ideologie "catolica" care au fost citite cu aviditate de mişcarea Solidarităţii poloneze din anii 1980, si care se spune ca au influenţat mult doctrina promulgata de Papa Ioan Paul II în Centesimus Annus din 1991 si gândirea primului ministru britanic Margaret Thatcher. în Mai 1994, a primit premiul Templeton "pentru progres în religie". Novak scrie ca sunt şapte "contribuţii majore pe care le-a adus Isus concepţiei noastre moderne de economie politica" si prima Lui contribuţie a fost "faptul ca a adus iudaismul printre popoare" [to bring Judaism to the gentiles]. Acesta este primul dintre "cele şapte adevăruri care stau la baza civilizaţiei iudeo-crestine", scrie "catolicul" Novak (Imprimis, Voi. 24, No. 5, Mai 1995, pp. 2, 6), deşi Dr. Gessman i-a spus clar ca nu exista o civilizaţie iudeo-crestina.
Tradiţia "iudeo-crestina" era lozinca protestanţilor si baptiştilor care-au declarat război total catolicismului si sunt mai ataşaţi Vechiului Testament, compus din cârti iudaice, decât Evangheliilor. Pastorii baptişti si protestanţi bine cunoscuţi în Statele Unite, sunt si bine cunoscuţi ca promotori si luptători neobosiţi în slujba distrugerii creştinismului. Rabinul Armond E. Cohen spune despre pastorul Billy Graham, de exemplu, ca "mare parte din ceeace predica el e predica iudaica" (The Cîeveîand Plain Dealer, 13 Februarie 1971, apud Combs, p. 52). Dar acum, în Mai 1995, o auzim de la cei care se declara catolici.

Cine ataca Biserica Catolica?
înainte de Vatican II, un grup de adevăraţi catolici de rang (zic unii, chiar membri ai Curiei Romane, care este guvernul suprem al Bisericii Catolice), alarmaţi de ceeace avea sa devină acel consiliu, au publicat sub pseudonimul Maurice Pinay o carte masiva intitulata The Plot against the Church pe care au pus-o la dispoziţia tuturor episcopilor participanţi la

consiliu, si din care ne-a parvenit volumul I. în prefaţa Pinay [vom folosi acest pseudonim] stabileşte ca la acest consiliu este plănuit sa se introducă schimbări care sub pretextul "modernizării" Bisericii Catolice s-o pornească pe un povârniş la sfârşitul căruia sa aibă loc distrugerea totala si definitiva a catolicismului. "Avem dovezi de felul în care totul e plănuit în acorduri secrete cu forţele conducătoare ale comunismului, ale masoneriei mondiale, si ale ocultei care le dirijează pe acestea doua", scrie Pinay {The Plot against the Church, a treia ediţie americana, 1989, p. 15). "în plus", continua el, "avem dovezi de ceeace va părea de necrezut pentru cei neinitiati, si anume ca forţele anti-crestine au la dispoziţia lor în rândurile demnitarilor bisericii o adevărata - coloana a cincea - de agenţi care sunt uneltele supuse ale comunismului si ale puterii oculte care-1 dirijează [sublinierea noastră]. Căci s-a dovedit ca acei cardinali, episcopi si arhiepiscopi care formează o aripa -progresista - în cadrul Consiliului [Vatican II]... vor putea conta pe sprijinul Vaticanului, unde, asa se spune, aceste forte anti-crestine au influenta. Asta ni se pare de necrezut si pare mai degrabă sa fie lăudăroşenia aroganta a duşmanilor bisericii decât realitatea rece. ... înafara de reformele periculoase în doctrina bisericii si în politica ei tradiţionala care contrazice pe fata tot ce au aprobat papii si consiliile ecumenice precedente, se cere ca bula de excomunicare data de Sanctitatea Sa Papa Pius XII 'împotriva comunismului si a lacheilor lui sa fie anulata ... S-a avut grija sa nu fie invitaţi protestanţi si ortodocşi care lupta eroic 'împotriva comunismului, ci doar numai din acele biserici si acele consilii bisericeşti care sunt sub influenta masoneriei, a comunismului si-a forţelor oculte care le dirijează. Astfel francmasonii si comuniştii deghizaţi în haine preoţeşti care au uzurpat posturile de conducere în aceste biserici colaborează strâns si în mod subtil, dar si foarte eficace cu complicii lor care s-au infiltrat în clerul catolic [sublinierea noastră]" (ibidem, p. 16). N-o spunem noi. O spun prelaţii catolici care-au rămas creştini.

"Kremlinul la rândul sau a decis deja sa refuze viza de călătorie prelaţilor anti-comunisti cunoscuţi si sa le-o dea doar acelor agenţi supuşi sau celor care fara a fi agenţi se supun de frica represaliilor, din statele satelite. Astfel la cel de-al doilea Consiliu de la Vatican se va auzi tăcerea celor care-ar fi putut apară biserica mai bine decât oricine si-ar fi putut edifica Sfântul Sinod despre cele ce se-ntâmpla în lumea comunista. Asta va părea desigur de necrezut cititorilor; dar evenimentele de la Sfanţul Consiliu Ecumenic le va deschide ochii si-i va convinge ca ce spunem e adevărat. Căci acolo duşmanul "si va juca cartea fatala, în care, asa ni se spune, va avea complici devotaţi printre cei mai înaiti demnitari ai bisericii" (ibidem).

"Ce-i conferă cârtii [The Plot against the Church] valoarea definitiva si dovedita este faptul ca constituie o compilaţie magnifica si impunătoare de documente si surse de autenticitate si importanta de necombatut care demonstrează fara nici o urma de îndoiala existenta unei conspiraţii pe care o tes duşmanii

tradiţionali ai bisericii 'împotriva Sfintei Biserici Catolice si 'împotriva lumii libere. Aceşti duşmani încearca sa convertească catolicismul într-un instrument orb în slujba comunismului, masoneriei si iudaismului, ca sa slăbească omenirea libera si sa-i grăbească ruina, si odată cu ruina ei, victoria definitiva a comunismului ateu.... în aceasta ediţie încercam sa-i alertizam nu numai pe catolici ci si pe toţi cei ce se opun comunismului din Venezuela si din America Latina astfel încât sa-si dea seama de marile pericole care pândesc nu numai Biserica Catolica, ci creştinismul si lumea libera în general, si sa sprijine acel grup de cardinali, arhiepiscopi si episcopi meritorii care se lupta acum [în 1963] în Consiliul Vaticanului si în tarile lor respective 'împotriva duşmanilor externi si interni ai Sfintei Biserici si ai lumii libere; 'împotriva acelor duşmani care cu perseverenta satanica încearca sa distrugă cele mai sacre tradiţii ale catolicismului, si sa ne scufunde pe noi si urmaşii noştri în îngrozitoarea sclavie comunista" (ibidem , prefaţa la ediţia venezolana, p. 32). Au trecut 32 de ani de la scrierea acestor rânduri. Pretinsa prăbuşire a comunismului, demolarea cortinei de fier, a 'împrăştiat socialismul în toata lumea sub numele Noii Ordini Mondiale. Distrugerea Bisericii Catolice din interior continua.
Sfinţii capi ai Bisericii Catolice care au condamnat aceşti trei duşmani ai creştinismului au avut privirea limpede si gândirea clara. Papa Leo XIII, a cărui enciclica Humanum Genus repeta si conchide avertismentele date de Papii Clemens XII (1738), Benedict XIV (1751), Pius VII (1821), Leo XII (1825), Pius VIII (1829), Gregorie XVI (1835), si Pius IX (1865), nu s-a lăsat orbit de asa zisul antagonism dintre comunism si masonerie (organizaţiile masonice erau "interzise" de guvernele comuniste), sau de asa zisul antisemitism al comunismului (care era în întregime dirijat si condus de evrei în toate tarile, chiar daca sabes goimi apăreau în fata printre conducătorii comunişti). El a sesizat conducerea oculta unica a acestor trei ramuri convergente si doar aparent antagoniste, sau antagoniste doar la niveluri inferioare, si vorbeşte despre "aceasta răsturnare si dezordine, plănuita si dezvoltata cu premeditare de multe organizaţii comuniste si socialiste cu forte unite, ale căror planuri nu se poate spune ca sunt diferite de ale sectei francmasonilor, deoarece ei promovează intenţiile acestora din urma în mare măsura si coincid cu ele în cele mai fundamentale principii ale lor" (Pinay, op. cit., p. 98).
Ceeace s-a realizat la Vatican II între 1963 si 1965 este rezultatul unui efort susţinut si continuu de secole. în 1928 fusese condamnata la Vatican organizaţia Pax super Israel, care număra mulţi credincioşi onorabili, episcopi si cardinali, si care propovăduia idea uniunii catolicismului cu iudaismul (Pinay, pp. 173, 189). Motivele condamnării reies din scrisoarea prinţului diasporei din Constantinopol către rabinul Chamor din Arles scrisa în 1489 si publicata de abatele Chabauty. lata textul scrisorii:
"Iubiţi fraţi fii ai lui Moise, am primit scrisoarea voastră în care scrieţi despre necazurile sufletelor voastre si despre nenorocirile pe care le suportaţi. Suferim si noi alături de voi. Sfatul Marilor Rabini si-a Satrapilor legii noastre este: -Ziceţi ca regele Franţei va forţează sa va creştinaţi. Foarte bine, supuneti-va, dar păstraţi legea lui Moise în inima. Ziceţi ca vor sa va ia bunurile cu forţa. Faceţi negustori

din copiii voştri, asfel încât prin negoţ sa-i jefuiască pe creştini de averea lor. Ziceţi ca umbla sa va ia viata. Faceţi din fiii voştri doctori si farmacişti, astfel încât sa poată lua viata creştinilor fara teama de pedeapsa. Ziceţi ca sinagogile voastre sunt distruse. Faceţi din fiii voştri preoţi si abaţi astfel încât sa distrugă biserica creştina [sublinierea noastră]. Ziceţi ca sunteţi oprimaţi si-n alte feluri. Faceţi din fiii voştri avocaţi si notari sau bagati-i în alte profesiuni care de obicei au de-aface cu administraţia publica. Astfel veţi domni asupra creştinilor, le veţi lua pământul si va veţi răzbuna pe ei.
Urmaţi indicaţiile pe care vi le dam si veţi vedea din propria experienţa ca voi, deşi sunteţi acum asa de subjugaţi, veţi atinge culmile puterii".
Scrisoarea este iscălita V.S.S.V.E.F. Prinţul evreilor din Constantinopol, conducătorul din Casleo, 1489 (Msgr. Leon Meurin, Philosophy of Freemasonry, Madrid 1957, pp. 222-224, apud Pinay, pp. 466-467).
Ca sfatul prinţului diasporei din Constantinopol a fost urmat întocmai, o dovedeşte viata zilnica din Statele Unite. Cinci milioane de familii de fermieri americani si-au pierdut pământul si căminul; acestea aparţin de-acum băncilor; si cui aparţin băncile? în Statele Unite se afla concentraţi 50 % din toţi avocaţii lumii; si doar o mica parte din ei nu sunt evrei.
Din aceasta "coloana a cincea" fac parte mulţi evrei convertiţi formal la catolicism, sau descendenţi din astfel de familii, a căror singura preocupare însa este distrugerea din interior a Bisericii Catolice. Aceasta este o lucrare de secole, care a avut uneori mai mult, alteori mai puţin succes, si conţine motivul si istoria Inchiziţiei. Pinay dedica 600 de pagini ilustrării acestei lucrări de-alungul istoriei, arătând cum apele ei au hrănit marile erezii ale arienilor, catarilor, patarinilor, albigenzilor, husitilor, si illuminati-lor. Documentarea acestei lucrări de infiltrare si distrugere a Bisericii Catolice din interior Pinay o face pe baza surselor iudaice: The History ofthe Marranos de Cecil Roth, History ofthe Jews de Gratetz, The Jewish-Spanish Encyclopedia, History of the Jews de Abram Leon Sachar, History of the Jews in Spain and Portugal de Amador de los Rios, History ofthe Jews de Joseph Kastein.
La începuturile sale, Biserica Catolica s-a luptat trei secole cu erezia lui Arius si după trei secole întunecate, în 363, a ieşit triumfătoare, după ce în 355 părea ca pierduse orice speranţa. Episcopi si prelaţi care au iudaizat Biserica Catolica si-au căutat s-o distrugă din interior nu sunt o noutate. Au fost în secolul 7, sub regele vizigot Sisebutus, si 'împotriva lor s-a luptat Sfântul Isidor din Sevilla. în Spania spre sfârşitul secolului 14 episcopul de Mallorca, mulţi prelaţi si înaiti demnitari catolici, Juan de Torquemada, cardinal de Saint Sixtus, apoi Hernando de Talavera, arhiepiscop de Granada, apoi Alonso de Orpeza, şeful ordinului Sf. Hieronimus, apoi şeful ordinului de Santiago, al ordinului de Calatrava, si cel puţin şapte dintre înaitii prelaţi erau marranos (evrei convertiţi de forma). Despre ei Cecil Roth scrie: "Aceiaşi necrestini erau acum gasiti în sânul bisericii si răspândiţi în toate ramurile bisericii si-n viata politica, si adesea batjocoreau pe fata învataturile ei si prin influenta lor infectau masa credincioşilor. Botezându-se nu făcuseră decât sa devină

din foşti necrestini dinafară bisericii, eretici înauntrul ei" {History ofthe Marranos, Buenos Aires, 1946, pp. 28-36, apud Pinay, pp. 472-473). în secolul 15 spaniol arhiepiscopul de Burgos era fiul rabinului Salomon Ha-Levis. Nepoţii lui Aviatar-Ha-Cohen erau episcopul de Tortosa si stareţul din San Juan si Catalonia. Exemplele sunt nenumărate. Nepotul cămătarului Baruj Leoni care s-a "creştinat" sub numele Benedictus Christianus, si-a luat numele de familie Pierleoni; fiul sau Pierleoni II a devenit papa în 1130, Papa Anachlet II, iar sora lui a fost căsătorita cu prinţul Roger al Siciliei. Rabinul Louis Israel Newman vede în acest eveniment influenta care a promovat luteranismul si schismele din secolele care-au urmat. El scrie: "Factorul principal în izbucnirea ereziei iudaice în secolul 12 a fost ascensiunea lui Anachlet II, un membru al familiei de evrei Pierleoni, ca papa în 1330 ("Jewish Influence on Christian Reform Movements", Columbia University Oriental Series II, Voi. IV-1, p. 248, apud Pinay. p. 487). Si atunci, pe vremea ereziilor medievale, '"hnoirile" Bisericii Catolice erau aceleaşi cu cele promulgate astăzi: abolirea regulilor monastice, abolirea celibatului preoţilor, subminarea ierarhiei Bisericii Catolice, abolirea veneraţiei Fecioarei si-a sfinţilor părinţi ai Bisericii, suprimarea antisemitismului.
"în clerul Bisericii Catolice sunt evrei care se deghizează în preoţi dar practica iudaismul. în bisericile de rit protestant sau ortodox, care s-au alăturat partidelor comuniste, ei înduc oamenii în eroare spunându-le ca comunismul nu e chiar asa de rau si ca se poate ajunge la un compromis. ... Cu cât se ridica aceasta coloana a cincea mai sus în ierarhia bisericii cu atât mai mult rau poate sa facă", scrie grupul de prelaţi catolici sub pseudonimul Maurice Pinay (p. 537). Atacul 'împotriva Bisericii Catolice nu se duce printr-un singur braţ ci printr-o mulţime de partide, grupuri, religii, organizaţii si mişcări - partide crestin-democrate, partide de extrema dreapta, partide de centru, socialiste, anarhiste, si comuniste, cluburi rotariene, organizaţii de cercetaşi, si multe altele; si printr-o mulţime de erezii. O spune chiar Rabinul Lewis Browne, în History ofthe Jews (London, 1926, p. 207), în capitolul XXIX care are subtitlul: "Sprijinul dat de evrei reformei protestante": "A fost mai mult decât un ghimpe. Deoarece sinagoga era prezenta în toate tarile creştine, efectul ei se simţea peste tot ca o reţea de săbii mici care răneau mulţumirea bisericii. Acest lucru explica de ce Biserica nu le dădea pace evreilor. Erau cel mai periculos duşman al ei, căci peste tot unde migrau dădeau naştere la erezii" (apud Pinay, op. cit., p. 540). Rabinul Louis Israel Newman descrie legătura strânsa dintre erezia waldenzilor si evreii din Lyon si Metz. "Nu numai ca reiese ca exista o legătura personala între evreii din Proventa si waldenzii din secolul 12, dar în secolul 15 husitii erau adesea în contact cu evreii, si husitii si waldenzii erau în strânsa legătura directa si indirecta. în secolul 16, înainte si după reforma protestanta, raporturile personale dintre evrei si waldenzi au devenit puternice ... Si înca în secolul 19 nu numai ca am putut stabili legaturi spirituale între waldenzi si evrei, dar si în ceeace priveşte guvernarea erau de aceeaşi părere. Astfel la 13 Septembrie 1849 a fost înfiintat un comitet guvernamental special care sa reglementeze din nou guvernarea speciala a waldenzilor si evreilor" (Jewish Influence on Christian

Movements Reform, Oriental Series Columbia University, voi. XXIII, pp. 236-238, apud Pinay, p. 544). Bisericile mixte iudaice-crestine care-

au apărut în Statele Unite si frăţiile si asociaţiile iudeo-crestine de astăzi sunt astfel de apropieri (Pinay, pp. 663-665).

Ereziile inspirate de iudaism au sfâşiat si biserica ortodoxa rusa; astfel, la sfârşitul secolului 15, un evreu numit Sjaria (Zejaryia), pe timpul ereziei strigolnicilor din Novgorod care negau divinitatea lui Isus Hristos, a reuşit sa convertească mulţi moscoviţi de vaza la iudaism, printre care si nora marelui prinţ din casa regala. Coloana a cincea evreiasca din interiorul bisericii ortodoxe ruse s-a întarit mult în urma creştinărilor forţate ale evreilor din secolul 16; exact ca si la catolici si la protestanţi, mulţi preoţi ortodocşi practicau de fapt în secret iudaismul si urau creştinismul. După revoluţia bolşevica din 1917, scrie Pinay, preoţii si episcopii credincioşi au fost ucişi si înlocuiti cu evrei în sutana. Emigranţii ruşi au informat Vaticanul ca majoritatea popilor ortodocşi care-au preoţit sub soviete sunt agenţi comunişti care sub pretextul alianţelor dintre bisericile creştine intenţionează sa slăbească Biserica Catolica (p. 554). Traian Romanescu da lista episcopilor ortodocşi ucişi de soviete, si arata cu cine au fost înlocuiti: "Adevăratul nume al Patriarhului Alexei e Rubin. Este un evreu din Odesa, în Ucraina, unde înainte de revoluţie familia lui avea o magazie de mărfuri. Biserica Ortodoxa rusa de azi este doar o arma secreta a regimului comunist, si reprezentanţii ei în străinătate, la fel ca si episcopii ortodocşi ruşi din America de Nord, Paris si Ierusalim, sunt membri ai politiei secrete sovietice si sunt spioni sovietici la fel de periculoşi ca cei care vin în vest ca diplomaţi" (La Gran Conspir-acion judia, Mexico, 1961, pp. 222-223, apud Pinay, p. 557). Nu e de mirare, scrie Pinay, ca "membrii coloanei a cincea din clerul catolic se pot întelege asa de uşor cu fraţii lor evrei ascunşi din clerul ortodox" (p. 558). Episcopul ortodox Alejo Pelipenko arata ca Patriarhul Moscovei încurajeaza sectele si superstiţiile spiritiste si asa mai departe tocmai pentru a slabi biserica pe care chipurile o păstoreşte (Communist Infiltration into the Christian Churches of America, Buenos Aires, 1961, p. 232, apud Pinay, p. 609).

Când Cehoslovacia a căzut sub cizma bolşevica, arhiepiscopul Beran din Praga a celebrat un Te Deum în catedrala si a interzis credincioşilor sa lupte 'împotriva comunismului. Si a fost răsplătit asa cum i-a răsplătit conducerea oculta pe mulţi dintre uneltele ei: a fost aruncat în închisoare mai târziu (Pinay, op. cit., pp. 573-574).

VIII. UNUL CARE CREDE CA PAPA IOAN PAUL IIE VINOVAT

Vatican II a dat o lovitura mortala catolicismului, si Papa Ioan Paul II a părut ca oscilează între slujirea puterilor oculte pe linia Vatican II si încercari de revenire la creştinismul tradiţional. Abatele Daniel Le Roux analizează aceasta aparenta în cartea sa Pierre M-Aimes-Tu? (Fideliter, Vernet, 1988; traducere engleza Instauratio Press, Yarra Junction, Australia, 1989, 1990).

De când si-a început studiile teologice, Karol Wojtyla, cel care urma sa devină Papa Ioan Paul II în 1978, a fost influenţat de filozofia lui Husserl,

Kierkegaard, Hans Urs von Balthasar, Scheler, Rudolf Steiner, si de personalitatea papei Paul VI. Monsignorul Wojtyla era cunoscut ca un cardinal "progresist", "mai progresist decât compatriotul sau, Cardinalul Wyszynski", chiar "înfrânat de prezenta Cardinalului Wyszynski", scrie ziarul Le Matin la 17 Octombrie 1978 cu uimitoare veracitate; si tot cu uimitoare candoare, ziarul The Times scrie în aceeaşi zi ca "au făcut cardinalii poate o alegere buna, dar pe de alta parte si-au asumat riscul de a da frâu liber forţelor umanismului în politica si-n religie, pe care nu le vor mai putea controla." Ziarul Le Monde remarca faptul ca noul papa "este mai degrabă existenţialist decât tomist", ca "se opune celor care vor sa condamne cu severitate ateismul", si ca, deşi în public se arata în dezacord cu comunismul si totdeauna a aparat drepturile omului, "nu este anti-comunist în adâncul flintei lui" (Le Roux, pp. 4-5).
"Trebuie sa studiem ateismul cu ajutorul sociologiei si psihologiei, nu ca o negare a lui Dumnezeu, ci mai degrabă ca o stare a conştiinţei persoanei umane," scria viitorul Papa Ioan Paul II în 1965. De acum încolo nu credinţa în Isus Hristos este preocuparea bisericii fondate de El ci unanimitatea diverselor populaţii ale globului: "Scopul Papei Ioan XXIII a fost în primul rând unitatea creştinilor;... ce-i uneşte pe creştini e mai puternic decât ce-i desparte. Dorul de unitate a creştinilor merge mâna-n mâna cu dorinţa de unitate a întregii rase omeneşti. ... Aceasta premisa arata atitudinea bisericii fata de celelalte religii, care este baza recunoaşterii valorilor care sunt spirituale, umane si creştine în acelaşi timp, extinse la astfel de religii ca islamul, budismul, hinduismul... Biserica doreşte sa iniţieze un dialog cu reprezentanţii acestor religii. Aici iudaismul ocupa un loc special. Conceptul declaraţiei viitoare va vorbi răspicat despre unitatea spirituala dintre creştini si evrei.. Biserica se ocupa de dialogul cu necredincioşi care sunt de importanta capitala în zilele noastre, când pentru prima data în istorie, necredinţa si ateismul apar ca fenomene de masa. ... Biserica întelege ca tendinţa spre eliberarea omului si ieşirea lui de sub orice alienare, manifestata sub forma ateismului, este poate un fel de a-1 caută pe Dumnezeu. ... E necesar sa scoatem creştinismul din forma sa europeana. Popoare cu culturi antice întâmpina piedici în fata creştinismului care se explica prin psihologia lor: li se prezintă formule europene! Vedem ca sunt necesare africanizarea, indianizarea, japonizarea si asa mai departe" (consemnat de Părintele Malinski în cartea Mon Ami, Karol Wojtyla, apud Le Roux, pp. 6-7).
Papa Ioan Paul II se declara fidel conceptelor care au guvernat Cel de-al Doilea Consiliu de la Vatican, numit pe scurt Vatican II: libertatea religioasa, colegialitatea, si ecumenismul. Cu mult înainte de a ocupa Sfanţul Scaun, Papa nostru plănuia sa renunţe la creştinism si sa accepte ateismul, voodoo-ul african, cultul spiritelor celor morţi, de dragul ecumenismului. De dragul libertăţii religioase, Vaticanul a fost cel care a cerut statului italian sa revizuiască Concordatul si sa transforme Italia dintr-o tara catolica într-una atee; la 19 Februarie 1984, papa a salutat acest eveniment din balconul catedralei Sf. Petru din Roma. Noua formula de conducere a bisericii este colegialitatea, adică descentralizarea si participarea laicilor la hotărârile doctrinale. Adică

laicizarea. Formula aceasta tripartita, libertatea religioasa, colegialismul si ecumenismul, seamănă cu trilogia

masonica a libertăţii, egalităţii si fraternităţii care a dominat revoluţia franceza (Le Roux,pp. 9-11).
Dintre predecesori, Papa Ioan Paul II 'î admira doar pe Ioan XXIII si Paul VI, căci doar aceştia, explica el, s-au înhamat la opera de "reformare" a bisericii catolice. "Paul VI a fost papa umanismului, papa drepturilor omului", spune Ioan Paul II. înainte de a fi ales papa, Ioan XXIII fusese observator permanent la UNESCO, si la 11 Aprilie 1963 lauda Organizaţia Naţiunilor Unite si declaraţia drepturilor omului - al cărei scop nu este sa asigure individului drepturi în Noua Ordine Mondiala ci sa-i dea iluzia ca le are si sa-1 înrobeasca în socialismul universal, "eliberându-1" de naţionalism, de creştinism, si de individualism. Papa
91
Paul VI cânta laudele omului si bunătăţii lui originare: "Avem încredere în om ; credem în aceasta adânca bunătate din fiecare inima..." , negând doctrina păcatului originar si a salvării prin Isus Hristos. La mai puţin de un an după ce a devenit papa, Ioan Paul II ridica si el osanale Organizaţiei Naţiunilor Unite, de care, zice el, "Papii Ioan XXIII si Paul VI s-au apropiat cu încredere. ... Viziunea umanista pe care-ati proclamat-o în lume este si a noastră" (Le Roux, pp. 11-19).
Papa Leo XIII arătase sorgintea masonica a doctrinei ca "toate religiile sunt la fel de bune," si ca nu e nici o diferenţa între creştinul care-1 iubeşte pe Dumnezeu si pe aproapele sau ca pe sine însusi, si satanistul care tortureazǎ si ucide copii si oameni nevinovaţi în cinstea demonilor cărora li se închina. Rezultatul imediat al afilierii Bisericii Catolice la conceptul libertăţii religioase au fost noile concordate prin care s-a realizat "separarea statului de biserica" si eliminarea "religiei de stat". Concordatele cu Columbia din 1972, cu cantonul Valais din Elveţia din 1974, cu Portugalia din 1975, cu Spania din 1976, cu Peru din 1986, si cu Italia din 1984 au fost realizate la cererea Vaticanului , nu a statelor respective; deci, Vaticanul a iniţiat pagânizarea lumii. După semnarea noului concordat cu Italia, Papa a ţinut un discurs prin transparenta căruia, dincolo de frazele frumoase si expresiile vagi si sentimentale, se zăreşte planul diabolic al Noii Ordini Mondiale. Libertatea religioasa este lozinca prin care masoneria a căutat sa distrugă creştinismul după izbânda ei din 1789 în Franţa, pe care Papa Ioan Paul II nu o deplânge ci o aproba, însirând: "Recunoaşterea si garanţia drepturilor inviolabile ale omului, ca individ si în grupuri sociale în care se poate dezvolta si-si poate extinde personalitatea; datorii ferme de solidaritate politica, economica si sociala; demnitatea si egalitatea tuturor cetăţenilor fara discriminare în fata legii; respingerea războiului ca instrument de atac al libertăţii altor popoare; colaborare internaţionala." Cuvinte frumoase, la fel cu cele folosite de regimurile totalitare comuniste. După câteva luni, la ratificarea concordatului cu Italia, papa a vorbit despre "ideea libera a pluralismului în relaţii" si despre "profunda unitate de idei si sentimente." Celor care s-ar putea lasă seduşi de aceste cuvinte frumoase, le reamintim ca ele au fost alese cu grija în culise în cadrul unor colaborări

ca de exemplu cea care a avut loc când Cardinalul Bea a vizitat loja masonica exclusiv iudaica B-nai B-rith; aceasta loja ceruse sa se

21 încrederea in Dumnezeu este înlocuita cu încrederea in om, deşi Scriptura spune clar: „Blestemat tot cel ce se încrede in om".

promulge libertatea religioasa, promiţând în schimb sa permită decurgerea consiliului Vatican II fara scandal (pp. 20-29).

Colegialitatea este un cuvânt care a apărut în vocabularul Vaticanului în 1959 cu un sens imprecis. In practica, colegialitatea 'i ia papei autoritatea si o conferă adunării episcopilor, care cârmuiesc nava bisericii după model sovietic: adică hotărârile sunt luate dinainte de către o reţea organizatorica secreta care lucrează din culise, unor participanţi li se trasează sarcina de a face propuneri, iar adunarea le votează dar rezultatul votului e cunoscut dinainte de votare. Ideea nu este noua; cu 140 de ani în urma, Bolgeni, un iezuit italian, făcuse aceeaşi propunere. "Totul s-a făcut într-o maniera -stranie- si misterioasa," scrie Părintele Schillebeekcx, teologul episcopilor olandezi (p. 32). Sunt deci doua surse de putere, una a papei, cealaltă a episcopilor. Primele fructe ale colegialităţii sunt eliminarea celibatului preoţilor, admiterea femeilor ca preoţi, si admiterea celor divorţaţi si recăsătoriţi. Apoi, publicarea de doctrine si catechisme la iniţiative locale, ca de exemplu catechismul Pierres Vivantes, care nu afirma creatiunea, considera ca înaltarea la cer a lui Hristos e doar o metafora, si zice ca doctrina despre Fecioara Măria nu e autentica. Când papa le-a cerut preoţilor care fac pe miniştrii în guvernul "revoluţionar" al Nicaraguai sa nu participe în acel guvern, aceştia au refuzat si au declarat ca este mai important pentru ei sa se întâlneasca cu conducătorii lumii a treia decât cu papa.

A remarcat Papa Ioan Paul II situaţia precara în care s-a lăsat sa cada? Inca înaintea lui, Papa Paul VI a deplâns roadele politicii pe care a sprijinit-o, iar Papa Ioan Paul II scria în 1981: "Trebuie sa admitem cu realism si cu mila ca mulţi creştini sunt pierduţi, confuzi, perplecsi, si lipsiţi de speranţa; primesc idei contradictorii despre adevărul revelat si învatatura tradiţionala, se propaga erezii în domeniul moral si dogmatic, creându-se îndoieli, confuzii, revolte; până si liturghia a fost manipulata ... Creştinii sunt duşi în ispita de ateism, agnosticism, si de un iluminism vag moral..." (Le Roux, pp. 30-39).

* * *

Ecumenismul a fost înteles înainte de Vatican II ca efortul bisericii creştine de a 'mpartasi lumina ei tuturor oamenilor. Noul ecumenism înseamna amalgamarea tuturor religiilor. Propagarea lui a început înainte de primul război mondial cu propunerea călugărului belgian Dom Lambert Bauduin de a modifica slujba religioasa. Activitatea acestui călugăr a fost aprobata public si continuata de Papa Ioan XXIII, care a creat Secretariatul pentru Unitatea Creştinilor cu scopul de a cultiva contacte cu ortodocşii, anglicanii si protestanţii, pe care i-a invitat sa trimită reprezentanţi la Vatican II. In 1972, Cardinalul Wojtyla scria: "Promovând unitatea si caritatea între oameni, [biserica] vede întâi ce au în comun si ce le va ajuta sa trăiască conform destinelor lor. Am putea spune ca aceste cuvinte arata baza umanista a ecumenismului în cel mai

larg înteles al sau." Cu alta ocazie, a spus: "Noul concept al -poporului lui Dumnezeu- ne-a făcut sa revizuim adevărul vechi despre posibilitatea de mântuire în afara bisericii catolice. De aici ia naştere

atitudinea bisericii fata de alte religii, care se bazează pe recunoaşterea valorilor lor spirituale, oameni si creştini laolaltă, întinzând mâna unor religii ca islamul, budismul, hinduismul ... Biserica doreşte sa iniţieze dialoguri cu reprezentanţii acestor religii. Si aici, iudaismul ocupa un loc cu totul aparte." Intr-un discurs ţinut la 9 Noiembrie 1982, Papa declara ca "Sfanţul Scaun si comunitatea catolica vor sa slujească scopurilor care permit realizarea unei bunastari autentice materiale, atât culturale cât si spirituale, în sânul naţiunilor" (pp. 39-47).

Lovit astfel în inima din interior, nu e de mirare ca creştinismul catolic este într-un declin vertiginos. Abatele Le Roux da statistici care arata ca în 1985, Franţa avea pe jumătate atâti preoţi câţi avea în 1904; în întreaga lume, fuseseră 413.000 de preoţi în 1969, si doar 343.000 în 1976. Cea mai dezastruoasa scădere are loc în viata spirituala a celor care se mai declara înca creştini catolici. Ca un singur exemplu, numai la Roma, unde 96 % din cununii fuseseră religioase în 1968, numărul lor a scăzut la 74 % în numai 10 ani. In Franţa, 49 % din cei ce-si zic creştini nu cred în învierea lui Hristos. Până si Papa Paul VI a văzut în 1968 ca "biserica se afla la un impas de îngrijorare, autocritica, chiar autodistrugere ... de parca biserica s-ar distruge pe sine însasi." In 1972, si-a exprimat durerea mai explicit, spunând: "Miasma Satanei a pătruns printr-o fisura în templul Domnului; avem în fata îndoieli, incertitudini, probleme, griji, nemulţumiri. ... In loc de lumina soarelui avem nori, furtuni, întuneric. Cum am ajuns aici? A intervenit o putere adversa, diavolul, acel spirit misterios ..." (pp. 47-51). Dar Paul VI n-a încercat sa i se 'mpotriveasca acelui spirit; si Papa Ioan Paul II se străduieşte sa urmeze întocmai inspiraţia acelui spirit, deşi si el vede si spune ca "idei care contrazic adevăruri revelate sunt 'mbratisate, si adevărate erezii au fost propagate în domeniul dogmei si moravurilor". Papa Ioan Paul II traduce în viata directivele de la Vatican II cu noul Cod al Legii Canonice din 1983 (pp. 52, 54).

Abatele Le Roux explica devotamentul Papei pentru relativismul si "modernismul" acesta care demolează credinţa creştina prin influentele care l-au format în tinereţe, si anume filozofia existenţialista si fenomenologica a lui Husserl, Kierkegaard si Scheler.

După ei, nu exista certitudine sau obiectivism în religie, căci totul este o realizare momentana în continua schimbare, si nu exista graniţa între natura si supranatural, căci natura este supranaturala si omul e divin. Aceste idei au fost vânturate de teologi si filozofi ca De Lubac, Karl Rahner, Jacques Maritain înca de prin 1930, dar cu insistenta sporita din 1946 încoace. Ideile lui Maritain despre pluralismul religiei au dominat Vatican II. Gustavo Gutierrez, profesor de teologie la Universitatea din Lima si cunoscut comunist, spune ca "noile situaţii istorice au pus biserica începând cu secolul 16 si mai ales pe timpul revoluţiei franceze, într-o situaţie care cere alte perspective pastorale si alta mentalitate teologica care, mulţumită lui Maritain, va primi numele unui -nou

creştinism-" (p. 61). Si spune adevărul: distrugerea bisericii care-a început în secolul 16 si s-a exacerbat în revoluţia franceza este perfecţionată azi din interiorul Vaticanului.

De Lubac scrie ca revelându-1 pe Dumnezeu, "Hristos reuşeşte sa-i aducă omului propria sa revelaţie"; Rahner scrie ca "Dumnezeu rezida în esenţa umana"; Maritain scrie ca Dumnezeu nu-1 condamna pe diavol; Hans Urs von Balthasar, teologul elveţian care-a fost mentorul tânărului Karol Wojtyla, scrie ca cuvintele lui Hristos despre iad sunt "figuri de stil 'împrumutate din arhive vechi." La 2 Februarie 1983, De Lubac a fost făcut cardinal. Papa are numai cuvinte de lauda pentru Maritain, si pentru Dom Helder Cămara, cunoscut preot marxist preocupat sa promoveze revoluţia cu cât mai multa vărsare de sânge si sa propage comunismul ca suprem bun al omenirii. Hans Urs von Balthasar a fost făcut cardinal la 28 Iunie 1988. Hans Kiing, discipolul lui Rahner, teolog catolic de la Tiibingen care se detaşase total de toate învataturile religiei catolice (el susţine ca Isus Hristos e doar un om perfect "umanizat"), era în conflict cu Biserica Catolica din 1968; după ascensiune, Papa Ioan Paul II a capitulat dându-i tacit câştig de cauza. La fel a procedat cu Schillebeeckx si Leonardo Boff, "teologii eliberării," care "eliberează" catolicismul de creştinism (pp. 62-70).
Inafara de Maritain, Mieczylslav Kotlarczyk, regizorul si teoreticianul unui teatru în care participa tânărul Karol Wojtyla, 1-a influenţat puternic pe acesta. Kotlarczyk era un adept al teozofîei Helenei Blavatski, si studia si medita asupra teozofîei, tradiţiei ebraice (după Ismar Ellbogen), si operei teozofului Rudolph Steiner, succesorul lui Blavatski. Karol Wojtyla a rămas toata viata intim legat de Kotlarczyk, chiar după ce devenise Cardinalul Cracoviei; atunci a scris introducerea la o carte de-a lui Kotlarczyk. La 22 de ani Karol Wojtyla a părăsit teatrul, anunţând ca doreşte sa devină preot. Acum apar în viata lui doua persoane care-i domina gândirea: Cardinalul Sapieha si croitorul Jan Tyranowski, un entuziast care propovăduia un misticism livresc amestecat cu umanism si psihologie. Karol Wojtyla si-a scris teza de doctorat la Roma despre misticul San Juan de la Cruz, si reîntors la Cracovia a scris o a doua teza, despre etica creştina bazata pe filozofia lui Max Scheler sub conducerea unui juriu din care făcea parte Roman Ingarden, unul dintre primii discipoli ai lui Husserl; pe asistenta lui Husserl, Edith Stein, care s-a convertit la catolicism după ce-a citit biografia Sf. Teresa din Avila în 1921, Papa Ioan Paul II a beatificat-o la 1 Mai 1987.

Fenomenologia a fost o influenta puternica în principala carte publicata de Karol Wojtyla, Persoana si fapta , care-a apărut în 1969 (pp. 71-78). Abatele Le Roux spicuieşte din scrierile si discursurile lui Karol Wojtyla pasaje care arata ca acesta crede ca "libertatea religioasa este prima condiţie esenţiala pentru pace". Prin "libertate religioasa" se întelege ca nimeni si nimic, nici măcar Dumnezeu, nu poate sa îngradeasca voinţa omului si nu exista restricţii: "sa fii liber înseamna sa poţi si sa vrei sa faci o alegere."

In concepţia lui, nu învatatura lui Hristos trebuie sa triumfe, ci "omul", si ideile călăuzitoare în spre acest triumf sunt cele exprimate în lozinca masonica a revoluţiei franceze de la 1789: libertate, egalitate si fraternitate. La 2 Octombrie 1979, vorbind la Naţiunile Unite, si cu câteva luni mai târziu la UNESCO, Papa Ioan Paul II a elogiat drepturile omului, pacea pe întreaga planeta, si alte lozinci ale Noii Ordini Mondiale - dar n-a pomenit de Hristos (pp. 77-82). Conspiraţia

masonica, condamnata cu energie de toţi papii până la Paul VI (chiar si de către Papa Ioan XXIII), a fost invitata în Vatican de către Paul VI. Vizitând Ierusalimul în 1964, Paul VI a ţinut sa-1 'mbratiseze pe Patriarhul Athenagoras I, mason de gradul 33, si amândoi au anulat excomunicarea reciproca din 1054. La 19 Mai 1964, Paul VI a înfîintat Secretariatul pentru Necrestini, deschizând larg porţile pagânismului. La 13 Noiembrie 1964, i-a dat călugărului budist U-Thant, secretarul general al Naţiunilor Unite, tiara papala, inelul si crucea ca sa "ajute săracii." La 23 Martie 1966 i-a dăruit arhiepiscopului anglican din Canterbury noul sau inel papal. La 3 Iunie 1971 a primit în audienta publica la Vatican loja masonica exclusiv iudaica B-nai B-rith (pp. 86-90). La 18 Aprilie 1983, succesorul sau Ioan Paul II (după scurtul intermediu al Papei Ioan Paul I) a primit în audienta publica masonii din Comisia Trilaterala, cărora le-a ţinut o cuvântare despre dezvoltare, condiţii culturale si spirituale, opresiune, exploatare, si degradare, dar n-a pomenit nici o singura data de Hristos. La 22 Martie 1984 i-a primit pe reprezentanţii lojei masonice B-nai B-rith, cărora le-a vorbit despre foamete, sărăcie, discriminare, despre epoca mesianica în ambele religii, iudaica si creştina, ferindu-se sa pomenească de Isus Hristos. In 1983, în noul Cod de Lege Canonica, canonul 2335 care interzicea catolicilor sa fie masoni, a fost înlocuit cu canonul 1374, care interzice catolicilor doar sa "comploteze 'mpotriva bisericii" (pp. 91-94). Dar cu noua definiţie a "libertăţii religioase" si-a "ecumenismului", oricât rau ai face bisericii si oricât de total ai distruge creştinismul, nu te faci nicicum vinovat de "complot'mpotriva bisericii" ... Abatele Le Roux conchide: "Ioan Paul II cu siguranţa nu este mason" si citează apoi un document secret al lojei masonice Alta Vendita publicat din ordinul papei Grigore XVI, care explica ca nu este în vederile masoneriei sa instaleze un mason în Sfântul Scaun, ci sa fasoneze minţile tinerilor clerici în asa fel încât papa care se va ridica dintre ei sa aibă creierul spălat si sa le execute ordinele (p. 97).
Papa Ioan Paul II practica "ecumenismul" stil Vatican II si-1 adaugă pe Martin Luther la catechismul catholic, între Sf. Caterina din Siena si Sf. Ignatiu de Loyola. Acesta este Martin Luther, iniţiatorul Reformei, călugărul augustin care era dus mort de beat la culcare de către servitorul sau, care după o astfel de beţie a fost găsit spânzurat de capul patului (fapt musamalizat de prinţesa de Eisleben), care a avut 3 soţii într-un timp si s-a însurat apoi cu a patra, o călugărita ce fugise din mănăstire ascunsa într-un butoi de bere, care scrie ca "sunt aici, leneş si beat, de dimineaţa până seara... ca sa-1 însel pe diavol, care ma chinuie." Daca viata lui Martin Luther n-a fost a unui sfânt ci mai degrabă a unui călugăr stricat, teologia lui se bazează pe negarea doctrinei păcatului

originar si pe negarea capacităţii omului de a participa la salvarea sufletului sau; căci după Martin Luther, tot ce face omul e păcătos; o fapta buna perfecta e doar un păcat mai mic. Dar principala lui preocupare a fost distrugerea slujbei religioase, căci daca se pierde semnificaţia slujbei se prăbuşeşte doctrina, scrie el. La 11 Decembrie 1983, Papa Ioan Paul II s-a dus la o biserica protestanta sa celebreze ziua de naştere a lui Martin Luther si a ţinut un discurs care tinde sa anuleze excomunicarea acestuia, veche de patru secole. Ecumenismul papei s-a manifestat si la Taize, unde o mica

comunitate de călugări protestanţi practica o dubla identitate: sunt în acelaşi timp catolici si protestanţi, dar doctrina lor e de fapt protestanta (Le Roux, pp. 103-107).

Acelaşi ecumenism apare în legătura cu anglicanismul; papa deplânge distanta dintre acesta si catolicism (de parca nu Henry VIII s-ar fi despărţit de Biserica Catolica, ci biserica de el). La Manila, discursul papei a conţinut după expresia de regret ca exista o distanta între catolicism si anglicanism, propoziţia: "sincer vorbind noi suntem de vina pentru asta". La 29 Mai 1982 papa s-a dus sa oficieze la Canterbury, alături de primatul anglican, în fata unui altar pe care erau înşirate fotografiile martirilor zilelor noastre: Maximilian Kolbe, Dietrich Bonhoeffer, Janani Luwum, Măria Skobtsova, Martin Luther King si Oscar Romero. La 11 Decembrie 1983 s-a dus sa se roage într-un templu luteran din Roma. La 12 Iunie 1984 s-a dus la Consiliul Mondial al Bisericilor la Geneva. Si slujba catolica milenara a fost înlocuita cu o slujba modernista copiata după modelul luteran, în care nu mai participa prezenta reala a lui Hristos, unde pâinea si vinul nu mai sunt trupul si sângele Domnului, si pot fi manipulate ca orice alte alimente, unde ofertoriul a fost înlocuit cu o rugăciune iudaica din Cabala, si unde oficiază si laicii (Le Roux, pp. 106-120).

Aceeaşi dorinţa de 'împăcare cu orice preţ o manifesta si fata de biserica ortodoxa. După ce în 1965 s-au ridicat anatemele reciproce, în 1981, după întâlniri repetate, cu ocazia aniversarii a 1600 de ani de la cel de-al doilea Consiliu din Constantinopol, mitropolitul Damaskinos a fost invitat sa predice în basilica Sf. Petru din Roma în ajunul Rusaliilor. Mihael Evdokimov, delegat al bisericilor ortodoxe din Franţa, remarca cum papa si alti prelaţi au început sa recite Crezul fara filioque ca sa nu-i supere pe ortodocşi; filioque (Spiritul Sfanţ izvorăşte de la Tatăl si de la Fiu22) face parte din doctrina fundamentala a catolicismului (Le Roux, pp. 121-124).

In 1986, întrebat ce crede despre noul papa Ioan Paul II, rabinul sef al Romei Elio Toaff a răspuns printr-o anecdota despre un preot catolic care, rugat sa boteze o fetita crescută de o pereche de creştini care-o îndragisera după deportarea si moartea părinţilor ei, n-a botezat-o ci i-a îndemnat sa caute mai degrabă în continuare rudele fetitei si sa le-o dea lor, pentru ca fetita sa ramâna evreica si sa nu fie crescută în creştinism. Acel preot, zice rabinul Toaff, a fost Karol Wojtyla, noul papa.

Anecdota ilustrează foarte bine atitudinea si acţiunile Papei Ioan Paul II. In 1980, le-a spus reprezentanţilor comunităţii evreieşti din Mainz, pe când vizita Germania: "Cine-1 întâlneste pe Hristos întâlneste

iudaismul ... Evreii si creştinii, toţi sunt fiii lui Abraham ... Ma rog alături de voi pentru o abundenta de salom în favoarea tuturor fraţilor voştri de naţionalitate si credinţa si si pentru pământ, pe care toţi '1 venerează". In Februarie 1981, într-o după amiaza de Duminica, Papa s-a întâlnit cu rabinul sef al Romei Elio Toaff, cu care ocazie si-a depanat memoriile

22 Acest adaus la simbolul de credinţa niceo-constantinopolitan a fost introdus mai intâi de sinoadele de la Toledo, in Spania (din 447 si 589) si apoi de sinodul de la Aachen din anul 809.

despre legaturile lui cu comunitatea evreiasca din Cracovia. La 6 Martie 1982 a primit delegaţia Conferinţei Episcopale însarcinate cu studiul relaţiilor cu iudaismul, cu care ocazie a declarat ca creştinii sunt atunci pe drumul cel drept când "cu respect si perseverenta caută sa-si regăsească fraţii în jurul moştenirii comune atât de bogata pentru noi toţi." Ceeace i-a îndepartat pe aceşti fraţi unii de alţii, zice Papa, au fost "neîntelegeri, erori, chiar ofense"; nici un cuvânt despre Isus Hristos; erorile au fost toate de partea creştinilor, s-ar părea, începând cu erorile din Noul Testament. Rabinul sef al Franţei, Rene Samuel, si predecesorul sau, Jacob Kaplan, si-au exprimat imediat satisafactia. La 25 Ianuarie 1983, dioceza din Roma (dioceza Papei) a emis directive de conduita care prescriu catolicilor sa recunoască felul în care se autodefinesc evreii ca religie si ca rasa; sa evite expresii care i-ar putea supară pe evrei, mai ales în Săptămâna Patimilor; sa studieze si sa cunoască mai bine credinţa si tradiţiile iudaice; sa se familiarizeze cu ritualurile iudaice la sinagoga si acasă. Presa iudaica a numit aceste directive "un document istoric." La 24 Iunie 1984, Comisia Pontificala pentru Relaţiile cu Iudaismul a proclamat ca "evreii si creştinii trebuie sa vadă responsabilitatea lor în pregătirea venirii lui Mesia23" (pp. 127-132).

Cum adică, Isus Hristos nu e Mesia?

La 15 Februarie 1985, Papa a primit o delegaţie a Comitetului Evreiesc American; la 13 Aprilie 1986, a ţinut un discurs la sinagoga din Roma, în care a declarat ca "biserica deplânge ura, persecuţiile si toate manifestaţiile de antisemitism care-au fost îndreptate 'mpotriva evreilor în orice epoca si din partea oricui.24" Deci daca a existat distanta între evrei si creştini vina a fost exclusiv a creştinilor care sunt nişte antisemiţi mai ales atunci când citesc din Evanghelii. "In primul rând, biserica lui Hristos examinând propriul ei mister, si-a descoperit legătura cu iudaismul. ... In al doilea rând ... evreilor nu le poate fi atribuita o vina ancestrala ori colectiva pentru ce-a avut loc când cu patimile lui Hristos ...", a continuat Papa. Aceasta nu a fost prima vizita a Papei la o sinagoga; cardinalul Wojtyla vizitase o sinagoga din Cracovia. Când evreii din Franţa au protestat 'mpotriva faptului ca în apropierea Auschwitz-ului urma sa se zidească o mănăstire de carmelite, profanându-se astfel memoria Auschwitz-ului, după negocieri îndelungate, carmelitele au fost mutate de-acolo (pp. 132-138).

In primele luni ale pontificatului sau, vizitând Turcia în 1979, Papa s-a adresat "descendenţilor spirituali ai lui Abraham, creştini, musulmani si evrei," amintindu-le de "fraternitate si libertate." în Februarie 1981, vizitând Filipinele, le-a spus musulmanilor de acolo: "fraţii si surorile

voastre creştine au nevoie de voi si de dragostea voastră." In Mai 1985, vizitând Belgia, a spus ca atât creştinii cât si musulmanii slujesc aceluiaşi Dumnezeu cu ajutorul "cărţilor noastre sfinte

23 A se înţelege aici: Antihrist, ai cărui venire a o aşteaptă cu ardoare evreii, ca sa-1 instaleze in noul templu din Ierusalim.

24 Dar nu se spune nimic de anticrestinismul evreiesc si miile si sutele de mii de crime săvârşite de evrei împotriva creştinilor.

respective,25" prefacându-se ca nu ştie ca într-una din "cărţile noastre sfinte respective," si anume în Koran, Articolul 1 scrie ca "Sunt 11 lucruri impure: urina, excrementele, sperma, oasele, sângele, câinele, porcul, bărbatul si femeia care nu sunt musulmani, si treimea (Tatăl, Fiul si Spiritul Sfanţ)", si Articolul 2 scrie ca "Cel care crede în treime e impur exact ca urina si fecalele." In August 1985, într-o vizita în Maroc, Papa a subliniat din nou credinţa care, zice el, e comuna a creştinilor si musulmanilor. Eforturile lui au fost încununate de succes. Bisericile se închid în Europa fosta creştina, în care se deschid noi moschei. La 20 Iunie 1980, s-a deschis o moschee în Lille în fosta capela a dominicanilor. In 1981 s-a deschis o moschee în biserica veche de secole din Mureaux. La 7 Decembrie 1982, s-a deschis o noua moschee în Sarcelles. La 11 Decembrie 1984, s-a început construirea moscheii din Roma.

In 1986, a început zidirea moscheii din Lyon. La 7 Mai 1987, s-a cumpărat o clădire pentru a o transforma în moschee în Bethancourt (Le Roux, pp. 138-144).

Religiile si păgânismul asiatic se bucura de aceeaşi bunăvoinţa din partea Papei Ioan Paul II, începând cu laudele aduse shintoismului si budismului, ai căror reprezentanţi au fost primiţi de Papa la nunţiatura din Tokyo în 1981; continuând cu laudele aduse libertăţii religioase si religiilor care adora natura în timpul vizitei la Bangkok, cu care ocazie patriarhul budist 1-a primit pe Papa fara sa se ridice de pe scaun, iar Papa s-a înclinat în fata lui; si culminând cu vizita în India, unde Papa s-a descălţat ca sa depună o coroana de flori în fata monumentului lui Mahatma Gandhi si-a declarat ca "omul este rădăcina pe care trebuie s-o cultive Biserica Catolica pentru a rămâne fidela sie însasi", si ca "hinduşii, sikhii, budistii, jainistii, parsii si creştinii se unesc în proclamarea adevărului despre om, mai ales în apărarea drepturilor umane si-n eliminarea foametei, sărăciei, ignorantei, persecuţiilor.26"

înlocuirea lui Dumnezeu cu drepturile omului în religia creştina n-a fost apreciata de credincioşii religiilor asiatice, al căror Front pentru Protejarea Budismului a acuzat preoţii catolici ca "imita ceremoniile budiste cu scopul de a însela, pentru ca astfel sa absoarbă cultura Tailandei în creştinism sub pretextul aclimatizării culturalismului." In Europa însa, acţiunile Papei au un efect magistral. La Vincennes s-a inaugurat un templu tibetan în 1985, unde au fost facuti lama 10 francezi, în timp ce alţi 14 aşteptau sa fie facuti lama; în Franţa se estimau circa 30 de centre de religie tibetana la acea data. In Iulie 1987, ziarul local descrie modul de viata a lama-ilor tibetani veniţi de la o mănăstire de lângă Darjeeling în India si stabiliţi în Franţa. Unul dintre ei a deschis în acel an la Plaigne, Templul celor 1000 de Buda, cel mai important templu

tibetan monastic la acea data din Franţa; deschiderea s-a oficiat în prezenta a aproape 2.000 de persoane, si unele din cele 1.000 de statui ale lui Buda au 7 metri înaltime (pp. 144-151). Călugării astia care se întretin din donaţii caritabile s-ar părea ca au avut de unde plaţi sumele mari de bani cerute de transportul si instalarea a 1.000 de statui, dintre care unele de 7 metri. Pe ce teren a fost deschis templul lor? Cui 'î aparţine, cine 1-a plătit, si cu ce scop?
25 Erezie clara, întrucât creştinii si musulmanii nu se închina la acelaşi Dumnezeu.
26 Declaraţiile acestea sunt demne de un discurs in orice loja masonica din lume.

Cine ataca Biserica Catolica?
La câteva ore după încheierea consiliului Vatican II, Monsignorul Wojtyla, episcopul Cracoviei, a declarat ca în slujba religioasa catolica "totul va fî schimbat ca sa fie de acord cu tradiţia locala: cuvintele, gesturile, culorile, vestmintele, cânturile, arhitectura, decorul. Problema reformei liturghiei este enorma si e greu de prevăzut cum va sfarsi." Fructele demolării liturghiei catolice si înlocuirii ei cu ritualurile locale păgâne ale diverselor triburi si populaţii se vad însa clar. La 8 Mai 1980 Papa a consacrat 8 episcopi la Kinsasa în Zair în fata unui milion de oameni, într-o slujba la care preoţii se legănau ca-ntr-un dans în timp ce mulţimea cânta "gloria", după care s-a cântat în swahili, lingala si kikongo, cu acompaniament de tam-tam, acordeoane si ghitare. Apoi, la o slujba oficiata de Papa în Nairobi, ofertoriul a fost de fapt un ritual african în care triburile din Kenia au insistat sa procedeze ca în riturile africane păgâne, aducând coşuri cu fructe, o oaie care behaia, obiecte de artizanat local. Papa si-a pus pe cap o podoaba capilara masai, de 40 de centimetri înaltime, ornată cu pene, si pe umeri o mantie masai. La 22 Iunie 1980, Papa a beatificat 5 misionari americani, si slujba a conţinut reprezentanţi ai pieilor roşii cu 'mbracaminte tradiţionala iroqois si cherokee, si din Guatemala, aducând la altar pipe, paturi, flaute si ornamentele cu pene specifice şefilor indieni piei roşii. In Februarie 1982, ultima liturghie a Papei în Africa a constat din cântece africane si dansuri, asemănătoare cu cele pe care le executau africanii când ucideau sclavii în ritualurile lor păgâne. Doua luni mai târziu, Comitetul Liturgic National al Episcopatului din Volta Superioara a prescris ritualul liturgic în care sunt incluse "batai puternice din palme care punctueaza ritmul anumitor cânturi; ţipete ascuţite ale femeilor; tam-tam-ul sa anunţe si sa intervină după fiecare propoziţie citita din Evanghelie; tam-tam-ul sa se bata tot timpul la înaltare; de Vinerea Mare un grup de dansatori bărbaţi si femei sa salute crucea." In Mai 1984, Papa a celebrat o slujba în Papua-Noua Guinee, în timpul căreia 250 de dansatori, bărbaţi si femei, goi de la brâu în sus, purtând fuste galbene din fibre de palmier si pe cap ornamente din pene multicolore, cu fata vopsita în galben, negru si portocaliu cu excepţia unui singur ochi, au dansat si-au bătut tobele. In Septembrie 1984 Papa a instalat 8 diaconi în Canada, cu care ocazie a oficiat o liturghie în cursul căreia s-au ars plante rituale mirositoare în cinstea marelui spirit Ke-Jem-Manito, apoi Papei i s-a dat o pana muiata în sânge; în omilia la aceasta slujba Papa a spus ca "Hristos, prin membrii trupului

sau, este El însusi o piele roşie". In August 1985, Papa a oficiat la Yaounde în Camerun o slujba în decursul căreia sute de femei au cântat în ewondo si-au dansat; la fel în Garoua, mai târziu, unde dansatorii au descris în dansul lor tribal acţiuni legate de creşterea vitelor si-au bătut cu bâtele prin aer. In Togo, spune Papa, "m-am rugat pentru prima data 'mpreuna cu cei ce cred în animism."
De fapt, în Togo Papa a participat pentru prima data la un ritual păgân care nu mai era ascuns sub pretextul liturghiei; pentru prima data, Papa a oficiat un ritual păgân într-o pădure, alături de vrăjitori. Ziarul l-Osservatore Romano descrie cum a sosit Papa în pădure, cum un vrăjitor a început sa invoce puterea apei si spiritele morţilor, si cum Papei i s-a dat apa si faina cu care a executat ritualul invocaţiei spiritelor morţilor, 'mprastiindu-le pe pământ în toate direcţiile, după ce s-a înclinat. In Februarie 1986, Papa a celebrat o liturghie la New Delhi în fata a 18.000 de spectatori în cursul căreia 300 de fete indiene au dansat si executat muzica indiana. La Ranchi în Bihar a ţinut o slujba în fata a 400.000 de catolici care fuseseră

convertiţi în majoritatea lor de la animism, dar în slujba sa Papa a readus ritualuri animiste; fete cu pene de păun pe cap 'î aruncau petale de flori sub picioare ca sa-1 purifice, si Papa si-a vârât picioarele in coşuri de flori în sunetul tobelor pentru purificare, înainte de a se apropia de altar. La Madras, Papei i s-a pus pe umeri un sal verde si auriu si i s-a cântat un imn vedic politeist din secolul 12 ". Chr., apoi a fost însemnat pe frunte cu cenuşa sfânta vibhuti. Cu trei zile înainte, la 2 Februarie 1986, Papa primise pe frunte semnul roşu al adoratorilor lui Visnu (Le Roux, pp. 151-156).
Toate aceste ritualuri păgâne le-a executat Papa Ioan Paul II pe alte continente; si-a încununat opera aducându-le la Assissi, în biserica Sfanţului Francisc. încercarea de a le aduce acolo sub forma unui congres al tuturor religiilor s-a vânturat înca din 1893, la Chicago, si din 1900, la Paris; proponentii unui astfel de congres proiectau o noua biserica catolica care "se bazează pe idea unei uniuni morale a tuturor religiilor, adică, a unei zone care sa nu-i aparţină nici uneia în special ci tuturora; căci aceasta este definiţia masoneriei: -francmasoneria este morala universala care convine locuitorilor tuturor climatelor, oamenilor tuturor credinţelor ... Este o religie universala, profesată de loja Grand-Orient înca pe la mijlocul secolului 19, care include toate religiile globului", zice J. Ploncard d-Assac (p. 162). La 27 Octombrie 1986, Papa Ioan Paul II a realizat acest proiect primind în basilica Sfanţului Francisc din Assissi reprezentanţii tuturor marilor religii ale globului, care după cuvântul de bun venit al Papei s-au grupat în diferite locuri desemnate lor ca sa se roage conform ritualurilor lor specifice. Locul desemnat lui Dalai-Lama a fost altarul central pe care Dalai-Lama a instalat o statuie a lui Buda. Episcopii catolici au văzut statuia lui Buda pe altar si n-au zis nimic; s-au revoltat unii protestanţi. Un an mai târziu, evenimentele de la Assissi s-au repetat la Roma, în biserica Sfintei Măria din Trastevere, spre bucuria masonilor care n-au ezitat saşi publice victoria în Hiram, publicaţia lojei Grand Orient, în Aprilie 1987. Masonul F.M. Marsaudon scria: "In zilele

noastre, fratele [mason] Roosevelt a adus tuturor oamenilor posibilitatea de a-1 adora pe Dumnezeu, urmându-si principiile si convingerile proprii-. Asta e toleranta, si ecumenism. Noi masonii tradiţionali ne permitem sa parafrazam si sa traducem aceasta expresie a unui om de stat celebru si s-o adoptam la circumstanţe: catolici, ortodocşi, protestanţi, israeliti, musulmani, hinduşi, budisti, liber cugetători, liber practicanţi, pentru noi astea sunt doar porecle; francmasoneria este numele întregii familii" (Le Roux, pp. 160-166).

Rezultatul acţiunilor Papei Ioan Paul II este spectaculos. In 1987, doar 56 % din francezii catolici mai credeau ca Isus Hristos este fiul lui Dumnezeu (p. 175). Dar Papa n-a făcut ce-a făcut fara un scop; si scopul este cel al Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU).

Abatele Le Roux explica succint (citând cartea lui J. Bordiot, Une mâine cachee dirige) ca scopul acestei organizaţii este "sa suprime forţele armate

naţionale , înlocuindu-le cu o singura armata de menţinere a păcii a Naţiunilor Unite," proiect elaborat de vârfurile finanţelor internaţionale, în special de Council of Foreign Relation (CFR) din America. Aceasta organizaţie "sprijină comunismul sovietic în vederea distrugerii tuturor regimurilor si tuturor structurilor sociale existente, ceeace este o treapta preliminară necesara în stabilirea unui Guvern Mondial Unic." In Octombrie 1979, Papa Ioan Paul II a vorbit la ONU despre "nobilul scop al Naţiunilor Unite, viata comunala a oamenilor si a naţiunilor...", si n-a amintit niciodată despre războaiele de invazie sovietica. "Sper ca Organizaţia Naţiunilor Unite va rămâne totdeauna supremul tribunal al păcii si dreptăţii; adevărata inima a libertăţii popoarelor si oamenilor în speranţa lor pentru un viitor mai luminos ..." Nici un cuvânt despre Isus Hristos în aceste cuvântări ţinute în stil realist-socialist de către vicarul lui Hristos pe pământ (Le Roux, pp. 181-183).

După alegerile din Spania din 1982, Papa a aplaudat victoria socialismului acolo, aliindu-se cu socialiştii si nu cu oponenţii lor creştini; s-a întâlnit cu Felipe Gonzalez, secretarul general al Partidului Socialist, care i-a strâns mâna tovaraseste si s-a declarat mulţumit de discursul Papei. După aceea s-au legalizat avorturile, si Spania s-a scufundat si ea în cultura stupefiantelor si-a promiscuităţii. In Italia, Leonardo Boff, teologul liberal, s-a arătat mulţumit de "absenta ... oricărei critici la adresa teologiei eliberării si oricărei referiri la marxism si socialism" din verdictul Vaticanului cu privire la el. Vizitând Polonia în 1979, povata Papei a fost continuarea dialogului neîntrerupt cu Uniunea Sovietica. "Vizita lui Ioan Paul II le-a fost de folos mai ales guvernanţilor comunişti," remarca presa. Agenţia Tass sublinia la 13 Iunie despre vizita Papei în Polonia admiraţia acestuia pentru realizările Partidului Comunist Polonez, "credincios ideologiei marxist-leniniste." Negocierile deschise cu Uniunea Sovietica Papa le-a iniţiat la 25 Februarie 1979, primindu-1 în audienta pe Gromâko, ministrul afacerilor externe sovietic. Iar creştinilor din China comunista, care sufereau persecuţii, cele mai groaznice torturi, si moartea la mâna călăilor lui Mao, Papa le recomanda sa fie "cetăţeni buni si loiali" care-si "respecta obligaţiile fata de naţiune;" si s-a ferit sa critice

"biserica patriotica", care se declarase despărţita de Roma si afiliata statului comunist. Satisfacţia Beijing-ului a fost exprimata prin eliberarea din închisoare a Monsignorului Tang, închis timp de 22 de ani pentruca era afiliat Romei. Dar "biserica patriotica" s-a ofensat când Papa 1-a numit pe Monsignorul Tang arhiepiscop de Canton, si-a declarat ca nu Papa numeşte episcopii; si Papa n-a încetat de atunci încoace sa-si exprime dorinţa de a-si 'mbunatati relaţiile cu acesta biserica. In acest scop 1-a degradat pe nunţiul din Taiwan, facându-1 doar charge d-affaires; la celebrarea slujbei pentru creştinii din China n-a invitat corpul diplomatic, ca sa nu poată veni ambasadorul Taiwan-ului; în 1984 i-a primit pe membrii conferinţei episcopale din Taiwan spunându-le ca "chinezii sunt cel mai numeros popor de pe pământ" si au devenit "o mare realitate unificata" (?!). Aceasta ultima expresie a plăcut mult Chinei comuniste. Până în 1983, episcopii eliminaţi din China comunista de către Mao figurau pe listele Vaticanului ca "exilaţi" din

27 Directiva aceasta este aplicata acum si de guvernul trădător de la Bucureşti, prin desfiinţarea industriei de apărare, reducerea numărului de ofiţeri si militari, reducerea efectivelor militare si încercarea de desfiinţare a serviciului militar obligatoriu..

diocezele lor. Din 1984 încoace, aceşti 21 episcopi apar cu descrierea "emiritus", adică "demisionaţi." întrebaţi direct, unii din ei au recunoscut ca în Mai 1983 Papa le ceruse sa-si dea demisia prin intermediul Cardinalului Rossi (Le Roux, pp. 184-194).

Dar despre preoţii comunişti care atâta la revoluţie bolşevica, asasinate si tortura în America Latina, ce are de spus Papa? Pe Monsignorul Mendez-Arceo, care-a declarat ca "nu exista nici o diferenţa între scopurile religiei si-ale comunismului", si ca -socialismul este unica soluţie pentru America Latina", întâlnindu-1 în Mexic, Papa 1-a binecuvântat si 1-a ţinut pe post până la limita de vârsta. In Brazilia, Dom Helder Cămara, cunoscut ca "arhiepiscopul roşu" pentru vederile sale bolşevice, a fost alături de Papa Ioan Paul II în Iulie 1980 când acesta a vorbit despre "transformările necesare ale vieţii economice" în cei mai expliciţi termeni ai propagandei marxist-leniniste, spre satisfacţia lui Dom Helder Cămara si stupefacţia ascultătorilor. In El Salvador, Papa a vizitat mormântul Monsignorului Romero, ucis în vărsarea de sânge pe care el a incitat-o. In Haiti, conferinţa episcopilor din 27 Iunie 1986 a publicat o carta pentru trecerea la un stat democratic rupta parca din filele unui manual de marxism si lăudata de Papa. In Argentina în Aprilie 1987, deşi a declarat ca vizita lui e "exclusiv religioasa si pastorala", Papa s-a întâlnit cu cei care vroiau sa răstoarne guvernul lui Pinochet. In 1982 s-a întâlnit cu Yasser Arafat si în discursul lui pronunţat sub semnul dorinţei pentru pace în Orientul Mijlociu, Papa a vorbit de trilogia masonica, libertate, egalitate, fraternitate. Dar toate laudele pe care le-a adus Papa teroriştilor comunişti nu i-a înduplecat pe aceştia; în ziua sosirii Papei în Guatemala, în Martie 1983, preşedintele, un catolic renegat, a 'mpuscat cinci oponenţi politici pentru viata cărora Papa intervenise în repetate rânduri. In Nicaragua, preoţii si credincioşii "bisericii poporului" l-au

înfruntat (Le Roux, pp. 195-202). Slujind Noii Ordini Mondiale, Papa a distrus catolicismul.
Dar acum s-ar părea ca puterile oculte au decis ca nu le mai este util: revista Time a început sa speculeze deschis si fara jena ce se va întâmpla la moartea Papei, care este activ si în viata. La 10 Septembrie 1994, scrie Time (26 Decembrie 1994 -2 Ianuarie 1995, p. 73), papa "mergea şovăielnic si respira greu, ceeace a dat naştere la zvonuri ca ar fi aproape de moarte," si continua însirând candidaţii care i-ar putea lua locul. "Ioan Paul s-a străduit sa 'mparta pălării de cardinal prin întreaga lume. Proporţia de cardinali electori din Africa, Asia si America Latina a crescut de la 21 % la peste 40 %. Un papa din tarile lumii a treia nu mai este o imposibilitate," scrie Time. Astfel sunt Bernardin Gantin, din Benin, sau Lucas Moreira Neves, din Brazilia, sau "fermecătorul si eficientul" Francis Cardinal Arinze din Nigeria, şeful Consiliului Pontifical pentru Dialogul între Religii. La 9 ani, Cardinalul Arinze "s-a convertit" de la credinţa păgâna a tribului Igbo; are 62 de ani, sănătate excelenta, si, zice Time, o reputaţie "aproape legendara" în tara lui, unde "si-a încurajat" credincioşii în timpul masacrelor intertribale din Nigeria pe care Time le numeşte "războiul civil din 1967". Alt candidat convertit la catolicism este Arhiepiscopul Parisului, Jean-Marie Lustiger, de 68 de ani, fostul Aaron Lustiger, fiul unei familii de evrei polonezi, care "a adoptat catolicismul ca adolescent, ceeace le-a produs

părinţilor lui suferinţe teribile," scrie revista; "Papa Ioan Paul are încredere în confidentul sau Lustiger." întrebat despre şansele pe care le are de a deveni papa, Cardinalul Lustiger a negat cu modestie ca ar avea vreo şansa, si-a continuat: "Am visat ca Preşedintele Statelor Unite era negru, preşedintele fostei Uniuni Sovietice era un musulman, si Papa era chinez. Si în visul meu m-am rugat de Dumnezeu sa ma lase sa mor înainte de ziua aceea. Căci daca ajungem vreodată sa avem un papa chinez ..."
Cum adică, dintr-odata nu mai e bun "multiculturalismul?"
Speculaţiile astea făcute cu voce răsunătoare în presa sunt un avertisment. In The European din 28-31 Ianuarie 1991, la p. 10, a apărut articolul Why the Pope must let go, în care rabinul William Wolf 'î cere literalmente papei sa-si dea demisia, motivând ca fiind bolnav si necesitând chemoterapie, nu va putea cârmui milioanele de catolici. Ştirile despre starea proasta a sănătăţii papei sunt negate de Vatican dar 'mprastiate asiduu în cercurile iudaice, care au controlul absolut asupra mass-mediei de mare circulaţie în occident. Lumea catolica are nevoie de o minte mai tânăra, zice rabinul Wolf, căci Papa Ioan Paul II nu este destul de receptiv la idei înnoitoare, ca de exemplu ideea preoţiei femeilor. Cu fiecare zi în care Papa Ioan Paul II rămâne în Sfanţul Scaun, catolicismul pierde, zice rabinul, care pare adânc îndurerat de pierderile catolicismului. De câte ori apar astfel de îngrijorari în presa strict controlata de mare circulaţie, cel care provoacă îngrijorarea e terminat. De ce au hotărât şefii Noii Ordini Mondiale sa-1 termine pe Papa Ioan Paul II? Nu i-a slujit destul de bine? Texe Marrs crede ca nu i-a servit în absolut toate - căci se opune la controlul populaţiei prin avort si prin

eutanasie (uciderea celor bătrâni si grav bolnavi), si se opune preoţiei femeilor, si introducerii explicite în catolicism a zeiţei Gea, Muma Pământului, zeiţa suprema a cultului fertilităţii al misterelor masonice. Papa refuza sa transforme imaginea Fecioarei Măria într-o astfel de zeiţa. I-a nemulţumit si cerinţa Vaticanului ca Ierusalimul sa ramâna un oraş internaţional la care si creştinii sa aibă acces liber; sionistii doresc sa mute capitala Israelului la Ierusalim, ca sa poată oficia ritualurile legate tradiţional de acel oraş în conspiraţia lor seculara. Un alt lucru cu care Papa Ioan Paul II a supărat directoratul talmudic internaţional al Noii Ordini Mondiale a fost faptul ca a deplâns masacrele si persecuţiile masive pe care le suferă azi creştinii din Sudan. Predecesorul Papei Ioan Paul II, papa Ioan Paul I, a murit în mod misterior în a 33-a zi a ascensiunii sale la Sfanţul Scaun - sa nu uitam ca 33 e o cifra semnificativa a masoneriei; nu s-a făcut nici o autopsie; si verdictul a fost ca "a murit de inima", dar cercetători respectaţi raportează ca de fapt fusese otrăvit. Cauza morţii ar putea fi, crede Texe Marrs, faptul ca primind de la redactorul Mino Pecorelli o lista cu cel puţin 30 de cardinali masoni care complotau în Curia de la Vatican si cu alţi membri ai Lojei Negre si ai altor loji, papa Ioan Paul I s-a hotărât sa eradicheze influenta masoneriei si a mafiei din Vatican. "Acest papa sau succesorul sau," scrie Robert Muller, conducător al religiei Noii Ere, în cartea sa The New Genesis , "va apărea la Naţiunile Unite vorbind pentru toate religiile lumii..." Papa va spune ce cer zeii de la legislatorii Naţiunilor Unite, scrie Muller. In publicaţia NetworkNews a Centrului Terra al religiei Noii Ere a apărut în Iunie 1990 ştirea ca Monsignoriul Alexandrini-

Biaggi a spus ca Maytreia este Isus Hristos reîntors si reîncarnat si aşteaptă doar sa fie recunoscut de către papa. Azi masonii controlează total Vaticanul. Mino Pecorelli a fost găsit asasinat în 1981 într-un mod care indica faptul ca a fost executat de masoni în stil mafiot. Pe lista de masoni pe care-o dăduse Pecorelli predecesorului Papei Ioan Paul II era si Roberto Calvi, bancher milanez, legat de arhiepiscopul care era bancherul Vaticanului si care era căutat de autorităţile italiene când au spart Loja Neagra Propaganda 2 în urma delapidărilor masive si tâlhăriilor comise de bancherii membri ai acelei loji. Deşi Vaticanul a suferit mari pierderi financiare din cauza acelei loji masonice, Papa Ioan Paul II a refuzat sa-1 predea pe arhiepiscop autorităţilor (Texe Marrs, The Last Days of Pope John Paul II, part II, 1993). Totuşi, Papei i se arata ca este un om sfârşit. "Maurul si-a făcut datoria -maurul poate pleca."

IX. UNUL CARE NU CREDE CA PAPA IOAN PAUL IIE VINOVAT

Dr. Malachi Martin, teolog, fost iezuit si profesor la Institutul Biblic Pontific al Vaticanului, autor al unei serii de cârti despre frământările Bisericii Catolice din zilele noastre, vede în Papa Ioan Paul II o victima a conspiraţiei si neascultării ordinelor religioase care-au pactizat cu inamicii declaraţi ai credinţei. în cartea sa The Jesuits: The Society ofJesus and the Betrayal ofthe Roman Catholic Church (Simon & Schuster, 1987, 514 pp.), Dr. Martin urmăreşte lupta dintre Sfanţul Părinte si societatea iezuiţilor al căror general si ai căror conducători au 'mbratisat un marxism deşănţat si sângeros pretinzând ca simt "chemarea

lui Hristos sa se dedice săracilor si oropsiţilor". Arthur McGovern, iezuit american, a fost primul care a găsit în Evanghelii, în special în Luca, îndemnul la revoluţie bolşevica. Dar iezuiţii din America Latina au fost cei care s-au dedicat bolşevismului: iezuiţi ca Gustavo Gutierrez, care-a scris cartea de baza a acestei "teologii a eliberării", apoi Jon Sobrino, Juan Luis Segundo, Fernando Cardenal. Un iezuit care s-a simţit chemat sa lupte sub stindardul revoluţiei bolşevice în Honduras, James Francis Carney, născut si crescut în Chicago, scria în scrisoarea de rămas bun adresata familiei sale: "Noi marxiştii creştini trebuie sa luptam în America Centrala alături de marxiştii care nu cred în Dumnezeu, ca sa construim o noua societate socialista ... un creştin anticomunist dogmatic nu e un adevărat creştin; si un marxist anticreştin dogmatic nu e un adevărat marxist" (Martin, op. cit., p. 19). Poate ca naivitatea si opacitatea gigantica a părintelui Lupe, cum 'î ziceau cei din Honduras iezuitului James Francis Carney, e autentica; poate ca într-adevar credea enormităţile pe care le debita - si anume ca adevăratul marxist nu e anticreştin (de unde-o fi priceput el asta?); dar în cazul iezuiţilor de vaza, si-al celor care au colaborat la răsturnarea din Nicaragua, nu mai poate fi vorba de naivitate.
Dr. Martin acuza iezuiţii ca "din 1965 încoace, au atacat si sfârtecat nu numai flancurile ci chiar inima catolicismului" (ibidem, p. 23). Unul care-a făcut acest lucru este Karl Rahner, teolog iezuit care, în Unity of the Churches: An Actual Possibility, ultima sa carte tipărită în 1984, anul morţii sale, scrie ca unitatea

religioasa a întregii omeniri este scopul pentru atingerea căruia e necesar ca Biserica Catolica sa renunţe la doctrina pe care a propovaduit-o neîntrerupt din secolul 4 AD. Biserica Catolica va trebui sa renunţe, zice Rahner, nu numai la doctrina despre căsătorie, homosexualitate, etica, cinste, libertate, credinţa - ci chiar la doctrina fundamentala a credinţei, la învatatura despre persoana lui Isus Hristos, la învatatura despre cele 7 sfinte taine, despre cer si iad, despre autoritatea episcopilor, despre adevărul biblic, despre infailibilitatea papei, despre preoţie, despre concepţia imaculata si ridicarea la ceruri a Fecioarei; toate acestea nu vor mai fi dogme ci probleme discutate în colective .
Aceste lovituri date în inima catolicismului n-ar fi fost asa de mortale daca Rahner n-ar fi avut o influenta asa de mare, scrie Dr. Martin; căci ca profesor de teologie la o prestigioasa universitate iezuita, a infectat cu ideile lui generaţii de iezuiţi, care formează acum o formidabila armata {ibidem, pp. 23-25).
în 1965 a devenit evident ca societatea iezuiţilor, înfiintata cu 425 de ani în urma ca o armata a papei, a întors armele 'mpotriva papei si 'împotriva catolicismului. în acel an fatal s-a încheiat Vatican II si a fost ales General al iezuiţilor Pedro de Arrupe y Gondra, care a iniţiat politica ce da expresie "putreziciunii interne care roade azi atât ordinul iezuiţilor cât si corpul ecleziastic catolic", scrie Dr. Martin (pp. 34-35). Pare de necrezut faptul ca cei aleşi anume pentru a fi armata papei "propaga o noua idee despre biserica; .. si duc război 'mpotriva nu numai unui papa, ci 'mpotriva a trei papi, denigrându-i, înselându-i, neascultându-i, aşteptând

sa moara unul după altul cu speranţa ca următorul papa le va da mâna libera", scrie el; "în mod natural, războiul iezuiţilor 'mpotriva papalităţii s-a intensificat după alegerea lui Karol Wojtyla ca Papa Ioan Paul II. Acest om fermecător, încapatânat a ajuns papa cu amintirea vie a marxiştilor din Polonia. Totul la el -dar mai ales scopurile, politica, strategia lui ca papa - arata o deviere de la tot ce fusese la moda la Roma de la sfârşitul anilor 1950 încoace. Din momentul alegerii sale era clar ca lui Ioan Paul i se opun mulţi din birocraţia Vaticanului pe care a mostenit-o ... si i se opune cu tărie ... societatea iezuiţilor" {ibidem, p. 36).
Infatuarea catolica pentru marxism a început cu Papa Ioan XXIII, cel care a poluat Vaticanul cu arta "moderna" si arta triburilor primitive africane. Predecesorii lui condamnaseră teroarea sângeroasa bolşevica; Papa Ioan XXIII a promis Uniunii Sovietice ca Biserica Catolica nu o va mai condamna. Urmaşul lui, Papa Paul VI, i-a preluat politica, jertfindu-1 pe cardinalul martir Mindszenty al Ungariei ca sa fie pe placul sovietelor. Dar înainte de moarte Papa Paul VI si-a dat seama ca a greşit. Strânsese un dosar enorm cu excesele marxiste ale iezuiţilor, si-a încercat degeaba sa-1 convingă pe Părintele General Pedro Arrupe sa renunţe la ele. Imediat după ascensiunea succesorului sau, Ioan Paul I, mâna dreapta a Dr. Arrupe, Pr. Vincent O-Keefe, a declarat în presa ca papa trebuie sa renunţe la doctrina tradiţionala catolica despre avort, homosexualitate, si ordinarea femeilor. Papa Ioan Paul I a pregătit un răspuns pe măsura enormităţii arogantei iezuite - si a fost găsit mort la 29 Septembrie, în cea de-a 33-a zi a papalităţii sale {ibidem, pp. 42-44). Rareori
1 lata unde poate duce nebunia colaborării cu masoneria si societăţile oculte.

pomeneşte Dr. Martin în cartea sa despre masoni; doar la p. 76 pomeneşte despre anumite cercuri internaţionale ale lojilor masonice din Europa si America Latina care organizează activ opoziţia fata de papa în Polonia; ca prelaţi din Vatican - circa 20 - sunt foşti membri ai lojei italiene; si ca iezuiţii lui Arrupe par a fî amestecaţi cu cercurile lojelor masonice.
Apoi a urmat războiul iezuiţilor 'mpotriva Papei Ioan Paul II, cardinalul Wojtyla al Poloniei, ale cărui calatorii în toata lumea Dr. Martin le vede ca o străduinţa de a recupera pentru catolicism si papalitate ceeace distruseseră iezuiţii. "Apariţia persoanei papale în toate tarile mari si în multe tari mici ar putea restabili acea autoritate", scrie el; si zice ca sprijinul acordat de papa mişcării solidarităţii poloneze ar avea scopul de a contracara atât marxismul si totalitarismul sângeros bolşevic cât si cămătăria si jaful supracapitalismului monopolist de care se plâng cei ce cad în braţele marxismului în America Latina, demonstrând viabilitatea unei a treia cai de dezvoltare sociala {ibidem, p. 46). Azi, în 1995, ştim ca cea de-a treia cale este neo-comunismul, cu aceeaşi nomenclatura si aceeaşi securitate, rebotezate doar.
Teologii iezuiţi sunt cei care neaga tot pentru ce au luptat, au trăit si au murit miliardele de catolici de-alungul istoriei. Ei vor sa anuleze conceptele moravurilor sexuale catolice tradiţionale si sa desfiinţeze semnificaţia liturghiei ca misa sacramentala de sacrificiu al Domnului

nostru pentru salvarea noastră. Ei neaga divinitatea lui Isus Hristos, imaculata conceptiune a Fecioarei Măria, existenta iadului, si vor sa schimbe regulile preoţiei, si în 1979 Papa Ioan Paul II li s-a opus, zice Dr. Martin (ibidem , p. 48). Dar în anii aceia au izbucnit doua focuri: mişcarea solidarităţii în Polonia si războiul civil din Nicaragua, unde se desfăşura activitatea iezuiţilor militanţi. Iezuiţi de vaza ca Pr. Fernando Cardenal si fratele lui Ernesto, au devenit membri importanţi ai bandelor sandiniste, care din 1969 arborează cel mai dur stalinism. Acest stalinism care nu poate fi satisfăcut decât cu fluvii de sânge si al cărui practicanţi sunt în special torţionari sadici si tâlhari corupţi, a fost 'mbinat în scrierile promotorilor iezuiţi cu ideile lor noi despre credinţa în asa-zisa "teologie a eliberării", conform căreia menirea creştinismului este "eliberarea poporului de sclavia sociala, economica si politica" care vine de la "capitalismul american din nord"; biserica lui Hristos e poporul si dogma ei consta din nevoile economice si politice ale poporului . Părinţii iezuiţi Fernando Cardenal, Ernesto Cardenal, Alvaro Arguello, apoi Părintele Miguel D-Escoto Brockman [Brockman! ce nume curios] de la Maryknoll si Edgar Parrales de la dioceza din Managua făceau parte din conducerea bandelor sandiniste; zeci de ani profesorii iezuiţi influenţaseră tineretul sa participe la răsturnarea guvernului în Nicaragua {ibidem, pp. 56-57). în Iulie 1979, sandinistii au ocupat Managua, lăsând 45.000 de raniti, 40.000 de copii orfani si 1 milion de oameni condamnaţi la înfometare dintr-o populaţie totala de 2,2 milioane; după care s-au ocupat de consolidarea regimului lor asasinându-1 pe Somoza în Paraguay, asasinând 2.000 de intelectuali, aruncând în închisoare alţi 6.000, si proclamând socialismul. Din conducerea statului socialist făceau parte
' lata o alta erezie.

părinţii iezuiţi si părinţii Brockman si Parrales; si printre preocupările lor era eradicarea creştinismului din aceasta tara care fusese profund catolica. Singura biserica admisa era "biserica poporului", slujita de circa 300 de "preoţi", printre care mulţi iezuiţi, si 750 de călugări, dintre care 250 veniseră din Spania si din Statele Unite. Ca si bisericile ortodoxe din tarile socialiste, si aceasta era doar o agentura a ministerului cultelor si a ministerului de interne. Preoţii care nu colaborau cu autorităţile au devenit duşmanul de clasa; cei care colaborau erau marxişti care nu mai oficiau slujba. La 9 Iulie 1984, armata a deportat fara nici o pregătire sau si fara nici un bagaj 11 preoţi care rămăseseră creştini. Părintele Amado Pena a fost aruncat în închisoare. Pe părintele Bayardo Santa Eliz Felaya trupele guvernului 1-au legat de un stâlp, l-au stropit cu petrol si i-au dat foc; a supravieţuit printr-un miracol ca sa povestească Congresului si presei corupte din Statele Unite si unei lumi indiferente din "lumea libera" ce se întâmpla în Nicaragua. Iar iezuiţi ca Fernando Cardenal, care-au urmat chemarea maselor înfometate, obidite si oprimate, în anii 1980 au făcut ce fac toţi campionii marxişti si comunişti ai maselor obidite; alături de ceilalţi sandinisti, zelul lor revoluţionar are loc acum în vilele somptuoase confiscate de la familia Somoza, cumpăra cu dolari în magazine speciale, chefuiesc în restaurante speciale unde săracii nu au acces, mărfuri scumpe importate special - icre negre, languste, li se aduc

acasă, călătoresc însotiti de "trupe de protecţie" din Cuba si Germania răsăriteană înarmate cu armament sovietic care-i protejează de popor; si zboară în avioane supersonice ca sa duca mai departe facla revoluţiei în alte tari. Preşedintele Conferinţei Naţionale a Episcopilor Catolici din Statele Unite, Episcopul James Malone din Youngstown, Ohio le trimite acestor clerici dedicaţi cauzei poporului mesajul ca "episcopii din Statele Unite sprijină din plin munca voastră" (ibidem, p. 140). Dar săracii blestema "biserica poporului" cu teologia ei a eliberării cu tot - în şoapta, ca sa nu-i audă politia sandinista. Căci bandele de asasini guvernamentali continua sa lichideze indienii miskito si ţăranii din Nicaragua. După socotelile Vaticanului, circa 30.000 de indieni miskito, sumee si rama care-au supravieţuit asasinatelor au fost alungaţi de pe pământul si din casele lor, care au fost arse. Alţi 50.000 de tarani din nordul Nicaraguai au fost alungaţi de pe pământul lor, privind neputincioşi cum hoardele guvernului le ard casele si le ucid vitele "colectivizându-i". Producţia Nicaraguai de bumbac, zahăr si carne e la pământ. Copii cu abdomenul umflat de foame scotocesc prin gunoi căutând de mâncare. Depunerile pe care le aveau oamenii la banei au fost confiscate. între 1979 si 1985, puterea de cumpărare a monedei a scăzut cu 71 %. Nicaragua nu-si poate plaţi dobânda la datoria pe care-o are la Fondul Monetar International [si ştim cum 'fci recuperează Fondul Monetar International "investiţia"; căci doar datoria la acest fond este garantata de pământul tarii datoare si toate posesiunile si forţa de munca a locuitorilor ei - lucru pe care Dr. Martin nu-1 mai menţionează]. în Honduras s-au refugiat 50.000 de nicaraguezi ca sa scape de teroarea "eliberării de sub jugul exploatării" (Martin, op. cit., pp. 139-142). Nicaragua a devenit focarul de ciuma bolşevica care-a cuprins America Latina -acea parte a globului unde trăiesc jumătate din toţi catolicii din lume.

în primăvara anului 1981, scrie Dr. Martin, Papa Ioan Paul II ducea povara pactului încheiat în 1962 de Papa Ioan XXIII cu Patriarhul Nikodim, capul Bisericii Ortodoxe ruse, reprezentantul Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, prin care Vaticanul se obligase sa nu mai atace bolşevismul, si povara finanţării mişcării solidarităţii poloneze, care, zice Dr. Martin greva finanţele Vaticanului (op. cit, pp. 85-87). Alianţa dintre Vatican si Moscova începuse în 1942 si 1944, când Cardinalul Montini, care-a devenit ulterior Papa Paul VI, ducea convorbiri secrete cu reprezentantul lui Stalin si cu capul Partidului Comunist Italian, Palmiro Togliatti, fara ştirea Papei Pius XII care continua sa condamne comunismul în public.
Aceste poveri l-au 'împiedecat sa-si impună voinţa cu hotărâre în problemele anihilării dogmei creştine catolice prin "inculturarea" si "indigenizarea" impusa de iezuiţi. Dr. Martin atribuie influentei iezuiţilor riturile tribale păgâne care se desfăşoară azi în mijlocul a ceeace a mai rămas din liturghia catolica. Aceleaşi poveri grele, zice el, l-au 'împiedecat pe papa sa intervină cu hotărâre când părintele iezuit Caprile a scris în oficiosul Ordinului Iezuiţilor, Civiltă Cattolica, ca excomunicarea catolicilor care devin membri ai lojelor masonice este litera moarta si ca 'î este permis unui bun catolic sa fie mason (ibidem,

pp. 89-92). în primăvara aceluiaşi an Papa Ioan Paul II a fost lovit de doua gloanţe trase de un asasin plătit, Mehmet Aii Agca; a fost dus de urgenta printr-o misterioasa "gresala" nu la spitalul sau ci la spitalul Gemelli; si i s-a făcut "din gresala" transfuzie cu sânge infectat cu hepatita, care 1-a doborât mai rau decât gloanţele mercenarului. Când zăcea răpus de gloanţe, Secretarul de Stat al Vaticanului si iezuiţii sărbătoreau cu pompa centenarul iezuitului eretic Teilhard de Chardin, condamnat până acum de Biserica Catolica (ibidem, pp. 94-95).
Ridicat din patul de suferinţa, în Martie 1993 Papa Ioan Paul II a început sa viziteze America Latina într-un apostolat în decursul căruia urma sa celebreze o slujba în Nicaragua. Secretariatul Vaticanului a trădat guvernului sandinista textul predicii proiectate.
Acesta a organizat o grosolana acţiune de sabotaj si umilire. A instalat drept altar o masa în dreptul unor portrete gigantice ale "eroilor revoluţiei" Amador si Sandino; n-a permis sa existe nici o cruce pe altar; si a adus brigăzi de huligani marxişti dotaţi cu microfoane care fluierau, zbierau si scandau lozinci marxiste acoperind vocea papei în timpul slujbei. La aeroport Sanctitatea Sa a fost întâmpinat de birocraţi comunişti de mâna doua; iezuiţii care făceau parte din guvern nu s-au ostenit sa-1 primească. Cu asta a început agresiunea brutala si obscena 'împotriva papalităţii în lumea asa-zis "libera"; au urmat insultele grosolane aduse papei în 1985 în Olanda (ibidem, 114-122).
în 1983 putreziciunea depăşise graniţele Societăţii lui Isus si pătrunsese inima catolicismului. Teologi care-si zic catolici ca Edward Schillebeeckx din Olanda, Helder y Cămara din Brazilia, Karl Rahner din Germania, Richard McBrien din Statele Unite, si episcopul Casey din Galway în Irlanda, se întrec în introducerea marxismului si a riturilor păgâne africane si asiatice.

Folosind cuvinte neutre sau voit ambigui, aceşti teoreticieni susţin ca sacramentele nu mai sunt valabile în religia zilelor noastre, care trebuie secularizata. S-a ajuns până acolo încât în Journal of the Liturgica! Conference se scrie: "Eucaristul este un act politic" - nu mai este o taina!
Tot în 1983, la cea de-a 33-a Congregaţie Generala a iezuiţilor, si-au declarat nesupunerea fata de Sfanţul Părinte. Si principalul aliat al neascultării iezuiţilor este Cardinalul Cassaroli, Secretarul de Stat al Vaticanului si prietenul Sovietelor (ibidem, pp. 124-132).
Cum s-a transformat Societatea lui Isus, al cărei zel era neîntrecut în slujba catolicismului, a doctrinei si-a papalităţii, în duşmanul de moarte al catolicismului, al doctrinei si-al papalităţii? Corruptio optimi pessima est, scrie Dr. Martin; cea mai rea corupţie e a celor mai buni.
X. MANA DREAPTA A PAPEI
Sfanţul Ignatiu de Loyola a înfiintat Ordinul Iezuiţilor, "Societatea lui Isus Hristos", ca sa fie mâna dreapta si voinţa Papei; Papa este capul suprem al acestui ordin după canoanele lui originale, deasupra Generalului ordinului. Ascultarea ierarhica este esenţa si forţa iezuiţilor. Pe de alta parte conform regulamentului Societăţii nici un superior nu poate ordona unui inferior sa facă ceva cu păcat; sau sa facă ceva legal dar de o maniera păcătoasa; sau sa facă ceva legal de o maniera legala dar din

motive păcătoase. Este de datoria fiecărui membru al Societăţii sa arate superiorilor sai daca un ordin este nepotrivit sau este imposibil de îndeplinit. în cele peste patru secole de istorie iezuita, au existat disensiuni între Societate si Papalitate. Societatea a fost chiar desfiinţată un timp în toate tarile înafara de Rusia si Prusia de către Papa Clement XIV. Dar niciodată n-au fost disensiuni cu privire la doctrina catolica. Când Papa Pius DI a condamnat ideile "moderniste" care începusera sa atace doctrina înca de la jumătatea secolului trecut, cea de-a 23-a, 25-a si 26-a Congregaţie Generala a Societăţii (conferinţe ale întregului corp iezuit) au aprobat cu entuziasm poziţia papei. Dar înca din 1853, la cea de-a 23-a, s-a auzit vocea unora care apărau modernismul. în intervalul de un secol care a urmat, "modernizarea" Societăţii a ajuns până acolo încât Papa Pius XII a admonestat cea de-a 30-a Congregaţie Generala din 1957, reamintindu-le regulile Societăţii; căci în acel an acţiunile iezuiţilor erau contrare regulamentului, pe care mulţi dintre ei '1 interpretau în sens contrar sensului original. Profesorii si intelectualii iezuiţi, strălucind în atâtea domenii, predau tineretului concepte "moderniste" si "progresiste" anticatolice. Una din obiectiunile Papei Pius XII fusese felul de viata lax al iezuiţilor, printre altele si faptul ca fumează (iezuiţii olandezi fumau tot timpul si peste tot, întrerupându-se doar pentru slujba în capela). Când Congregaţia a luat sfârşit în Noiembrie 1957, Papa Pius XII era mort. Succesorul lui a fost Papa Ioan XXIII, mare mâncau, fumător si amator de viata sociala, cunoscut mai ales pentru liberalism si idei "progresiste". Trei luni după ce s-a urcat pe Sfanţul Scaun, Papa Ioan XXIII a anunţat convocarea consiliului Vatican II (ibidem, pp. 232-243).

Vatican II a ucis sufletul catolicismului, cu următoarele inovaţii: slujba religioasa nu mai e celebrarea sacrificiului lui Isus Hristos pentru salvarea vieţii veşnice a sufletelor noastre; eucaristul nu mai e o taina; altarul a fost înlocuit cu o masa ca pentru ospeţe; tabernacolul a fost înlaturat; vesmintele preoţeşti eliminate; nu mai exista grilajul cuminecării, iar cuminecătura, care fiind trupul si sângele lui Hristos nu trebuia sa fie desecrata 30, este pusa în mâna credincioşilor de unde cade pe jos si e călcata în picioare.
Creştinii care încearca sa-si păstreze atitudinile tradiţionale în biserica sunt dati afara pentru ca "deranjează slujba". Crucifixuri, vestminte, acoperitoare de altar brodate, cârti de liturghie preţioase, reprezentările calvarului, altare, comori de arta si credinţa, au fost scoase din biserici si aruncate la gunoi de unde le-au cules amatorii de arta si le-au carat în apartamentele lor ca decoraţii "picante"31. Reacţia, arata Dr. Martin, a fost imediata. în zece ani, numărul credincioşilor care merg la slujba a scăzut cu 30 % în Statele Unite, cu 60 % în Franţa si Olanda, cu 50 % în Italia, cu 20 % în Anglia si Tara Galilor. în înca 10 ani, 85 % din catolicii din Franţa, Spania, Italia si Olanda nu mai călcau în biserica pentru slujba. în Olanda, 2.000 de preoţi si 5.000 de călugări si călugărite s-au răspopit. între 1965 si 1977, între 12.000 si 14.000 de preoţi si-au abandonat preoţia în toata lumea. între 1966 si 1983, 60.000 de călugărite au părăsit mănăstirea. Cererile de a intra în Biserica Catolica au scăzut la o treime.

Daca majoritatea catolicilor au părăsit cu dezgust "biserica modernizata", cei care-au rămas cuibăriţi în sânul ei si-au continuat opera, cerând "eliberarea sexuala" a preoţilor, si susţinând ca Isus Hristos a fost homosexual, drept care se cuvine sa se acorde homosexualilor privilegii aparte. Lumea a început sa vadă călugărite machiate si 'mpodobite cu bijuterii bând cocktailuri prin barurile hotelurilor la convenţiile lor. S-au văzut episcopi care scriu scrisori pe hârtie 'împodobita cu secera si ciocanul. "Biserica Poporului" e la moda - nu Biserica Catolica. în ultimele zile ale celui de-al doilea Consiliu de la Vatican doi pictori au primit sarcina sa decoreze noua biserica dedicata la Roma Sfântului Francisc din Assissi - si-au pictat o fresca cu fetele gigantice ale Papei Ioan XXIII, alături de ale lui Fidel Castro, dictatorul comunist al Cubei, Bertrand Russell, ateu notoriu, Palmiro Togliatti, şeful Partidului Comunist Italian, Sofia Loren, care fusese excomunicata, Preşedintele Sovietelor Alexei Kosâghin, Giorgio La Pira, primar comunist al Florenţei, si Jaqueline Kennedy (inclusa si ea nu ştim de ce) {ibidem, pp. 240-251). Dr. Martin se întreaba cum a fost posibil. Papa Paul VI, succesorul lui Ioan XXIII, a spus textual văzând ce se întâmpla: "Miasma satanei a pătruns în sanctuar si a cuprins altarul". Dar de unde, pe unde? Dr. Martin scrie ca nici una din aceste schimbări nu este prevăzuta de schema care s-a adoptat la Vatican II.
Iezuiţii au fost cuprinşi de febra reînnoirii: Congregaţia Generala a 30-a, 31-a, 32-a au lăsat în urma lor o Societate care, "modernizata" de-acuma, este exact opusul a ceeace fusese când a fost înfiintata. Dar schimbările astea n-au avut loc deodată; de o suta de ani curgea un curent subteran de "eliberare" si "apropiere de

30 Nu cunoaştem sinonimul acestui termen.

31 Atitudinea aceasta după Vatican II arata ca in Biserica Catolica se promovează un nou iconoclasm, regăsit in dispreţul fata de tot ce este sfânt.

popor" în sânul Societăţii lui Isus (ibidem, p. 255) Dr. Martin vede "eliberatorii" printre "intelectualii progresişti"; printre swami hinduşi, ca Swami Vivekananda care i-a cucerit pe culturati la Parlamentul Mondial al Religiilor din 1893 de la Chicago; printre "fraţii masoni" care în mod misterios populau cavernele subterane ale Societăţii (ibidem, pp. 260-270). El analizează scrierile unor iezuti ca Gerge Tyrrell, mort în 1909, si Pierre Teilhard de Chardin, mort în 1955 la New York la 74 de ani. Cu aroganta monumentala a "intelectualui progresist", Teilhard de Chardin a introdus ideea ca religia nu este un atribut uman ci este inerenta materiei, din care prin evoluţie a rezultat materia vie, animalele, si în cele din urma omul, care se afla în momentul de fata în cursul evoluţiei sale în spre o unitate totala a tuturor indivizilor într-un punct "omega" al historiei. Acest "punct omega" este Hristos care va apare când evoluţia omului spre ultra-om va fi completa; omul "si va transcende condiţia si va domni raiul pe pământ. Aceasta "religie" a lui Teilhard de Chardin este baza superstiţiilor confuze care constituie religia Noii Ere. Ea neaga în mod absolut religia creştina si catolicismul în totalitatea lui; si este 'mbracata într-un limbaj inventat de el care nu este înteles de majoritatea

adepţilor fermecaţi de scrierile lui, si în care abunda cuvinte ca cosmogeneza, antropogeneza, amorizare, hominizare, cristogeneza, cristifîcare, pleromizare, excentrare, biogeneza si asa mai departe.
Conjugata cu aceasta ideologie a Noii Ere este ideologia marxista la Teilhard de Chardin, unde recunoaştem toate clişeele despre eliberare de exploatare si echitate social-economica cu care au torturat, masacrat si înrobit bolşevicii atâtea sute de milioane (ibidem, pp. 285-289).
Ce influente au erupt la suprafaţa în infecţia generata de iezuiţi intelectuali ca Teilhard de Chardin? Dr. Martin nu ne spune. Cartea lui a fost tipărită de editura Simon and Schuster, subsidiara a grupului Paramount Communications, al cărui cap este Marvin S. Davis, si este foarte lăudata de The New York Times, The Wall Street Journal, The National Review. The New York Times aparţine familiei Sulzberger; The Wall Street Journal este publicat de Dow Jones al cărui cap este Peter R. Kann, care este si preşedintele ziarului. E clar de ce Dr. Martin menajează asa de delicat sensibilităţile iudaice.
Dar el vorbeşte despre faptul ca în anii 1700, principalul duşman al Societăţii lui Isus era francmasoneria, care în acel secol al "luminilor" devenise furibund anticreştina. Toate figurile marcante ale iluminismului, toţi cei care au pus bazele revoluţiei franceze, erau membri în loji masonice, si toţi erau de acord ca primul pas trebuie sa fie distrugerea Societăţii lui Isus (pp. 213-214). Dr. Martin nu vorbeşte de infiltrarea societăţii si se mărgineşte sa spună ca prin anii 1970 mulţi iezuiţi nu mai erau animaţi de iubirea pentru Hristos si 'mbratisau pe fata cauze si dogme care contrazic direct credinţa creştina si doctrina catolica. Iezuitul Robert Drinan a militat ani de zile în Congresul Statelor Unite pentru avort. în 1971, Pr. John W. O-Malley a publicat un articol în Jesuit Theological Studies din Statele Unite în care susţine ca Vatican II a eliberat Biserica Catolica de doctrina sa despre Dumnezeu si viata veşnica, si ca omul modern nu mai poate crede ca doar creştinismul e religia

cea adevărata . In 1972 a apărut un document emis de un grup de "iezuiţi maoisti creştini", cu titlul Planificarea naţionala si necesitatea unei strategii sociale revoluţionare. Si Karl Marx a fost cinstit alături de Mao-Tse-Dun. în 1973, Pr. Jose Măria Diez-Alegria, profesor de sociologie la Universitatea Gregoriană din Roma condusa de iezuiţi, a publicat cartea Yo Creo en la Esperanza, în care scrie: "Marx m-a condus la redescoperirea lui Hristos si-a sensului mesajului Lui ... A accepta analiza marxista a istoriei cu elementele ei despre sensul istoric al luptei de clasa si necesitatea abolirii proprietăţii private asupra mijloacelor de producţie nu înseamna a te opune credinţei si evangheliei". Generalul Pedro Arrupe a refuzat sa condamne maoismul ori marxismul iezuiţilor, nici măcar atunci când Diez-Alegria 1-a atacat direct pe Papa Paul VI pentruca nu renunţa la "bogăţia neplăcuta" a bisericii, (p. 418, 419, 422; în realitate averile bisericii aparţineau enoriaşilor care le folosesc zilnic, căci comorile erau la îndemâna tuturor în biserici unde oricine le putea vedea si se putea bucura de ele; după ce au fost confiscate de la biserici, aceste averi au devenit proprietatea exclusiva a câtorva familii de bancheri si

escroci de mare anvergura si nici poporul nici cei care le-au creat n-au mai avut acces la ele). Până si statisticile arata declinul Societăţii lui Isus: în 1965 avusese 36.000 de membri, iar în 1974, când se pregătea cea de-a 32-a Congregaţie Generala, mai avea doar 30.000 (p. 417). Corupţia si moartea Societăţii lui Isus aduce după sine corupţia si moartea celorlalte ordine religioase - dominicanii, franciscanii, carmelitele, benedictinii. între 1969 si 1973, numărul studenţilor care doreau sa devină iezuiţi a scăzut cu 66 % la scoală lor din Woodstock, New York; si cu mai mult decât atât în toata lumea (p. 411). în 1969 s-a aplicat decretul despre arta al celei de-a 31-a Congregaţii Generale prin fondarea Institutului Iezuit pentru Arta, care-a revărsat în lume o noua avalanşa de hidoasa "arta moderna"; si asta din inima unei societăţi care a fost izvorul pietăţii artei baroce si a cărei biserica, II Gesu, a fost modelul bisericilor lumii catolice timp de trei secole. Sub "triumful numelui lui Isus" pictat de Baciccia s-a luat hotărârea sa se pângărească numele lui Isus; sub frumuseţea de nedescris pictata de Pr. Andrea Pozzo în biserica San Ignacio a început coruperea Societăţii sfântului.

Dr. Martin scrie ca medicul Papei Paul VI insista ca sănătatea lui s-a prăbuşit între 1975 si 1978 nu din cauze fiziologice ci din cauza enormei tristeţi si enormei tulburări sufleteşti ce-1 copleşise văzând roadele idealismului lui "eliberator" timpuriu; căci a înteles "ca el însusi era în mare măsura de vina pentru ceeace el acum întelegea ca este un dezastru progresiv. Era bântuit din ce în ce mai mult de amintirea idealismului lui juvenil; de prea grăbita lui acceptare sa arunce la gunoi riturile religioase strămoşeşti; de compromisurile lui anterioare cu rebelii ecclesiastici si activiştii sociopolitici; mai ales, de acceptarea pe care de-abia acum o pricepea pe deplin a intenţiei exprimate de Vatican II de a ajuta omului sa-si construiască viata lumeasca. Toate greşelile lui - faptul ca n-a văzut consecinţele, faptul ca si-a trădat subordonaţii leali care-au refuzat sa participe în aceasta -noua-ecclesiologie, l-au forţat pe Papa Paul VI sa înainteze chiar fara voia lui în spre marginea prapastiei în care era convins ca se vor prăbuşi iezuiţii; iar acum avea

32 Din aceasta afirmaţie iezuita putem înţelege cât de mult rau a făcut Vatican II Bisericii Catolice.

genunea în fata" (ibidem , pp. 455-456). în războiul fatis dintre papalitate si iezuiţi care a debutat cu cea de-a 32-a Congregaţie Generala, Generalul iezuit Pedro Arrupe a fost mai tare decât Papa Paul VI.

Ideile lui Pedro Arrupe reies din felul în care iezuiţii au început sa organizeze bande "revoluţionare". în Iulie 1977, în drum spre Sri Lanka si Indonezia, Pr. Arrupe s-a oprit la Moscova. Sovietele au organizat, prin intermediul Mitropolitului Juvenali, şeful Departamentului de Externe al Bisericii Ortodoxe din Uniunea Sovietica, o slujba la care Pr. Arrupe a oficiat la biserica Adormirii Maicii Domnului de la mănăstirea Novodevici. Mitropolitul Nikodim, al doilea în rang în întreaga biserica ortodoxa sovietica, 1-a vizitat pe Pr. Arrupe. "După ce a fost primit festiv de către aceşti doi coloneii ai KGB-ului, când s-a întors la Roma, a vorbit în termeni ditirambici despre -vitalitatea religioasa crescânda- din Uniunea Sovietica, argumentând marele interes pentru religie cu felul detailat în

care agenţia de ştiri sovietica Tass a tratat vizita lui acolo", scrie Dr. Martin (op. cit., p. 481). El crede ca Generalul iezuiţilor era dus de nas de către sovietici. într-o oarecare măsura are dreptate. Toate uneltele ocultei sunt duse de nas, inclusiv conducătorii sovietelor; de ce n-ar fi si Generalul iezuiţilor dus de nas, la fel ca alţii? Dus de nas în măsura în care-si închipuia ca este un participant conştient, un membru al ocultei, când în realitate a fost doar o unealta uşor înlocuita.
înlocuirea lui Arrupe a venit de la Papa Ioan Paul II, prin decret papal în 1981. După un interval de 14 luni cea de-a 33-a Congregaţie Generala a iezuiţilor 1-a ales pe Pr. Piet-Hans Kolvenbach, un si mai nociv instrument al ocultei, si-a emis 12 decrete prin care angajează Societatea lui Hristos sa lupte pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale după planul Naţiunilor Unite. Voalat în cuvinte ca "atacarea cauzei sărăciei", "promovarea dreptăţii", drepturile omului, grija de refugiaţii economici, drepturile minorităţilor, drepturile femeilor, "promovarea unei ordini mondiale mai drepte, a unei mai mari solidarităţi între tarile bogate si cele sărace, a unei păci durabile bazate pe drepturile omului si pe libertate ... dreptate internaţionala si încetarea cursei înarmarilor" (ibidem, p. 470), regăsim planul sclaviei globale a Noii Ordini Mondiale pentru 'mbogatirea elitei financiare, a celor 300-400 de familii ale ocultei.
Iezuiţii au fost aceia care, interpretând greşit si în sens extremist Vatican II, au prefăcut catolicismul în opusul lui, crezând ca-1 aduc la zi, scrie Dr. Martin. Aceasta transformare a început cu "inculturarea" iezuiţilor din India, unde ritualurile zeităţilor hinduse Kali si Siva au fost introduse în misa catolica, după concepţiile lui Pedro Arrupe. Iezuiţii au început sa umble în India ca "sanyasii" hinduşi, luându-si nume ca Swami Animananda si Swami Amalananda, rasi în cap, în rochii galbene, cu farfuria de cerşit în mâna. Introducerea ritualurilor, rugăciunilor si gesturilor de adorare a lui Kali si Siva în slujba religioasa catolica plasează aceste zeităţi deasupra lui Isus Hristos: "creştinii catolici" crescuţi de iezuiţii lui Pedro Arrupe dau din cap către cruce sau către eucarist, dar se prosternează în fata statuii unui zeu mare ca Siva. în ciuda interdicţiei Vaticanului, aceşti "catolici" folosesc mantra OM, care înseamna ca-1 onorează pe zeul suprem Krisna (op. cit. , p. 411). în 1973

Pedro Arrupe a ţinut un discurs în care a folosit expresii cu coloratura masonica -vorbea despre o lume a "fraternităţii" (p. 415) - pe care Dr. Martin nu le remarca însa. Dar remarca cerinţele celei de-a 32-a Congregaţii Generale iezuite de eliminare a celibatului iezuiţilor, de abolire a ascultării de papa, de acceptare a căsătoriilor între homosexuali, a divorţului, avorturilor, libertinajului sexual si masturbării, si planurile de a face noi experienţe în disciplina religioasa si de a introduce hinduism si alte religii păgâne în teologia catolica (p. 419).
în 1984, Cardinalul Ratzinger, şeful departamentului Doctrinei din Vatican, a publicat ca purtător de cuvânt al Papei Ioan Paul II Instrucţiunile cu privire la teologia eliberării, în care declara ca bunăstarea economica a nici unei paturi sociale din nici o parte a lumii nu e treaba nici a iezuiţilor si nici a catolicilor; treaba lor e propovaduirea adevărului catolic pentru salvarea sufletelor. Răspunsul a fost cartea

iezuitului Juan Luis Segundo Theology and the Church: A Response to Cardinal Ratzinger and a Warning to the Church din 1985 în care Segundo '1 ataca pe Papa Ioan Paul II pentru ca vrea sa întoarca Biserica Catolica la starea ei dinainte de Vatican II (pp. 485, 487).

De pe la mijlocul anilor 1980 Societatea lui Isus se dedicase luptei 'împotriva "capitalismului transnaţional" de partea sovietelor si-a comunismului; si n-a mai fost voie sa ştii de Hristos la iezuti. "Ceeace a rezultat este un spirit partinic liberal care-a înghetat curând într-un totalitarism de gândire asa de dogmatic încât ceeace părea la-nceput o claritate de vederi proaspăta a devenit curând o închisoare de moralism fariseic si mulţumire de sine. Toţi cei care nu sunt de acord sunt consideraţi imorali. Nu se tolerează sa fii conservator sau tradiţional. Cei vinovaţi de asa ceva au avut de suferit. Unora li s-a pus căluşul în gura. Alţii au fost eliminaţi cu binisorul. Alţii au plecat singuri. Alţii au rămas iezuiţi dar s-au refugiat printre colegi mai toleranţi muncind prin parohii si aiurea", scrie Dr. Martin (p. 490). Vincent Miceli, care era teolog tradiţional, a fost eliminat cu binisorul. Lui Cornelius Buckley, istoric la Universitatea din San Francisco, i s-a pus căluşul în gura pentru ca a criticat blasfemiile practicate la Scoală de Teologie a iezuiţilor din Berkeley, California (pp. 513-514).

Cartea Dr. Malachi Martin a fost scrisa consultând documentele Vaticanului: Acta Apostolica Sedis, si documentele iezuite: Acta Romana Societatis Jesu, monografiile publicate de The Institute of Jesuit Sources, si The American Assistancy Seminar on Jesuit Spirituality, precum si documente si publicaţii provinciale iezuite si anumite surse confidenţiale. Scrisa în 1986, cartea presupune o dihotomie între comunism si capitalism, între soviete si "lumea libera", în care am crezut si noi dar care astăzi ştim ca n-a existat; căci atât comunismul sovietelor cât si sionismul si masoneria supracapitalismului financiar internaţional sunt doar doua braţe ale aceluiaşi monstru, doua batalioane ale aceleaiasi armate, rivale între ele uneori dar supuse ordinelor aceloraşi conducători oculţi. Dr. Martin, care-a avut acces la toate aceste documente - si în arhiva Vaticanului adevărul istoric este înca amplu documentat - n-a observat ca aviaţia britanica si americana a bombardat si distrus cu precădere civilii în Germania , ca a bombardat trenurile cu refugiaţi civili

în România, si ca a căutat sa distrugă mai ales bisericile si catedralele catolice ale Europei, nu obiectivele militare33. Dr. Martin nu-si aminteşte de anihilarea Catedralei Fecioarei din Dresda, de bombardarea Domului din Milan, care nu e posibil sa nu fie recunoscut de la orice înaltime; si în tratarea sa ampla despre bomba aruncata asupra Hirosimei, Dr. Martin n-a observat ca americanii au bombardat după încetarea războiului, când japonezii capitulau, în mod special centrele cu cea mai mare concentrare de creştini catolici japonezi.

în 1986 Dr. Martin scria ca Papei Ioan Paul II nu-i mai este posibil sa oprească corupţia din Societatea lui Isus, desfîintând-o: "oricare-ar fi motivul -socul încercarii de a-1 asasina, repercusiunile unui astfel de gest, haosul care-ar urma curând - Ioan Paul nu mai are voinţa sau tăria intelectuala pentru asta. Si nici nu pare ca se mai bucura de sprijinul

ecclesiastic necesar din partea episcopilor, a Curiei Vaticanului, si-a celorlalte ordine religioase" {op. cit, p. 501).
Dr. Malachi Martin a studiat teologia la Louvain, obţinând un doctorat în Limbi, Arheologie si Istorie Semitica. A studiat apoi la Oxford si la Universitatea Ebraica. între 1958 si 1964 a fost colaboratorul strâns al Cardinalului Augustin Bea (pe numele adevărat Beheim) si-al Papei Ioan XXIII, doi prelaţi care s-au pus în slujba comunismului. în ce măsura a fost Dr. Martin influenţat ori de acord cu ei? Si în ce măsura a fost influenţat pe când studia la Universitatea Ebraica? El nu vedea în 1986 nicăieri nici o alta influenta decât cea a unei ideologii idealiste despre abolirea sărăciei si-a exploatării si asa mai departe.
Despre iudaism scria în 1986 ca este "o componenta mistica în istoria sacra a întregii omeniri, o componenta pe care înca revelaţia lui Dumnezeu nu ne permite s-o întelegem - pe care n-o vom întelege înainte de încetarea existentei lumii noastre" {op. cit., p. 495). Dar cine citeşte Talmudul autentic, cine vede dovezile urii talmudice 'împotriva creştinismului, nu trebuie sa aştepte sfârşitul veacurilor ca sa înteleaga. Daca Dr. Martin, care la Universitatea Ebraica ar fi putut citi Talmudul autentic, nu versiunea falsificata si expurgata care se publica azi pentru ochii marelui public, n-a priceput ura talmudica, câta crezare putem sa-i dam ca a priceput cauza crizei catolicismului si-a papalităţii? După 11 ani însa, în 1995, Dr. Martin a scris The Judas Complex, în care-i asemuieşte pe capii progresişti ai Bisericii Catolice cu Iuda Iscariotul, cel care 1-a trădat pe Isus Hristos pentru 30 de arginti (vezi mai sus, capitolul II).
* * *
în 1852, Benjamin Disraeli, evreu care s-a depărtat de Talmud, a declarat în fata Parlamentului englez: "Influenta evreilor se regăseşte în ultima izbucnire a principiului distrugător în Europa. Are loc o revoluţie 'mpotriva tradiţiei si aristocraţiei, 'mpotriva religiei si proprietăţii ... Se proclama egalitatea naturala a oamenilor si abrogarea proprietăţii de către societăţile secrete care formează
33 La fel cum au făcut trupele NATO in Serbia, unde au distrus cu precădere peste 100 de bisericii si mănăstiri ortodoxe.

guverne provizorii si persoane de origine evreiasca sunt în fruntea fiecăruia dintre ele. ... Cei mai pricepuţi manipulanti ai proprietăţii se aliază cu comuniştii: poporul ales si aparte da mâna cu toţi derbedeii si cei mai de jos din Europa". Toate acestea le fac pentru ca vor sa distrugă creştinismul, a adăugat Disraeli, care era un evreu botezat dar spre deosebire de marranos ca Rockefeller si de Cardinalul Augustine Bea (Beheim), era cu adevărat creştin (Douglas Reed, The Controversy of Zion, Noontide Press, 1985, p. 166).
De când am început sa fim intrigaţi de politica mass-mediei aservite n-am auzit si citit la adresa papalităţii decât lucruri izvorâte din formula revoluţiei franceze ecrasez l-infâme si din formula marxist-leninista religia e opiul popoarelor. Dintr-odata, în 1992, am primit de la National Geographic Society un prospect al unui volum extrem de laudativ despre - papalitate si Vatican! Am cumpărat volumul si-am citit în paginile lui laudele Papei Ioan Paul II, a "fermecătorului Ioan Paul II", cum scrie Bart

McDowell. The National Geographic este o revista cu pretenţii de neutralitate ştiinţifica si interes educativ pe deplin aservita intereselor Noii Ordini Mondiale. Am văzut de mult coloratura comunist-socialista a ideologiei subtil diseminata în articolele "geografice" ale acestei publicaţii; dar când a început sa propovăduiască desmembrarea României si distrugerea poporului român; când a început sa publice harta Europei cu Transilvania înglobata în Ungaria, pentru a încetateni aceasta 'mpartire teritoriala în minţile tuturor, n-am mai avut nici o îndoiala. Când am văzut laudele aduse Papei Ioan Paul II de către o grupare atât de perfida si mincinoasa ca The National Geographic ne-am întristat. Daca Papa n-ar fi fost util forţelor râului, nu l-ar fi lăudat National Geographic.

Pentru subminarea naţionalismului rusesc, "părintele" Serghei Hockel, evreu născut în 1931 la Berlin emigrat în Anglia la vârsta de 8 ani, expert în limba rusa care a studiat la Oxford, s-a "convertit" la ortodoxie la ordinul mai-marilor lui si are o emisiune săptămânala la radio BBC din Londra în care combate "fascismul" rusesc; el este deasemenea preşedintele ramurii Brighton si Hove a Consiliului Creştinilor si Evreilor.

Dar prelaţii catolici ai Noii Ordini Mondiale nu se lasă mai prejos. în Filipine a izbucnit un scandal între o reţea comerciala condusa de un filipinez numit Benjamin Lim si David Weil, distribuitor evreu care reprezintă un conglomerat de interese comerciale si financiare evreieşti internaţionale. Ziarul The Manila Times a săvârşit crima de a indica faptul ca aceste interese sunt evreieşti, si natural, Comitetul Evreiesc American 1-a supus pe ambasadorul filipinez la presiuni ca sa "denunţe aceste expresii antisemite". Dar mai repede decât Comitetul Evreiesc American a sărit în sus "cardinalul roşu" Jamie Sin, denunţând ziarele care luaseră partea filipinezului si scriind familiei Weil ca este de partea lor si 'împotriva propriului sau popor si-a propriilor lui enoriaşi. "Biserica Romano-Catolica este alături de voi", le-a scris Cardinalul Sin: "suntem fraţi" {The CDL Report, May 1995, pp. 10, 12).

 XI. ÎNCHEIERE

în Aprilie 1995 l-am văzut pe Sfântul Părinte oficiind în fata a mii de credincioşi care veniseră în piaţa Sfanţului Petru din Roma ca sa-si arate dragostea pentru papa si pentru catolicism. De-abia mergea, şovăitor, evident cu dureri, părea ca se va prăbuşi la fiecare pas. A salutat credincioşii si la un moment dat a anunţat în fata microfonului ca va pronunţa o rugăciune tradiţionala; apoi a intonat ruga latina. Am văzut atunci unii din cardinalii lui făcând fete si dând din umeri.

Catolicii '1 iubesc pe papa. Noi, cei care suntem catolici, ne iubim papalitatea si biserica si catolicismul. Nu vrem sa-1 vedem înlocuit cu vrăjitorii ale triburilor africane sau cu adorări ale spiritelor şamanilor. De aceea observam si ne revoltam când biserica noastră pare ca-si uita de Hristos. îl apasă oare pe Papa Ioan Paul II, ca si pe Papa Paul VI în anii 1970, regretul ca s-a lăsat ispitit sa facă treaba diavolului? A făcut conştient aceasta treaba? Toate aparentele par sa indice ambele posibilităţi.

Dar apoi: cel care e fara păcat sa ridice primul piatra. Sfântul Petru s-a lepădat de trei ori de Hristos si totuşi lui i-au fost date cheile. Dumnezeu

si Isus Hristos vor judeca inima papei si-a tuturor oamenilor. Dar noi ca buni catolici avem datoria sa ne plângem si sa arătam ce nu e bine în biserica noastră, după judecata noastră.
Roadele colegialităţii nu întârzie sa se arate. Arhiepiscopul Plourde din Ottawa i-a izgonit pe cei 9 preoţi si călugări tradiţionalişti care ţineau sa oficieze slujba catolica tridentina si refuzau s-o polueze cu inovaţiile păgâne, hinduse, voo-doo, si de vrăjitorie introduse sub egida "modernizării". Acest fapt a şocat si scandalizat oraşul canadian, si este tratat pe larg în cartea lui James W. Demers, The Last Roman Catholic? "Aceasta carte ar trebui citita de toţi cei 180 de membri ai Colegiului Cardinalilor", scrie Dr. Malachi Martin; "ea înlatura faţada stabilimentului liberal catolic si demasca tranşant idioţeniile care ruinează azi Biserica Catolica" {The Catholic Family News, May 1995, p. 7).
Atacul din exterior continua cu calomnii, ridiculizări, spălarea creierelor în scoli si mai ales prin industria distracţiilor. Michael Eisner este preşedintele corporaţiei Walt Disney. De când a fost acaparata de necrestini (vezi Gary Smith, The Land of the Zog, Viewpoint, 1989, p. 65) aceasta corporaţie, care bucurase milioanele de copii cu filme curate ca Alba ca Zăpada sau Pinocchio în sensul gândirii fondatorului ei Walt Disney, s-a aliniat la anticrestinismul furibund al industriei de filme si televiziune americane si propovaduieste homosexualitatea printre copii cu "primele personaje homosexuale din lume care apar pe ecran în povesti pentru copii" - pentru copiii care înca nu ştiu scrie si citi. La 14 Aprilie 1995, de Vinerea Mare a Pastelui catolic, Michael Eisner a planificat premiera filmului Priest produs de Walt Disney Corporation. Personajele acestui film sunt 5 preoţi catolici: unul e un homosexual; al doilea trăieşte în concubinaj cu servitoarea lui; al treilea e un beţiv; al patrulea e un episcop egoist si nepăsător; ultimul e un preot de tara bolnav mintal. O revista a homosexualilor, The Advocate, apreciază

scenele cu preotul homosexual ca fiind foarte "realiste". Scrie The Advocate: "este o zugrăvire a copulaţiei homosexuale care din toate punctele de vedere este cea mai realist filmata în orice film înafara de filmele pornografice". Studioul Walt Disney a anunţat lansarea filmului pe 4 pagini în The Advocate.
De ce trebuia sa aibă loc premiera filmului Priest tocmai de Vinerea Mare? Purtătorul de cuvânt al lui Michael Eisner răspunde: "Pentru ca e data la care magazinele subliniază aspectul spiritual si multa lume se gândeşte la aceste lucruri".
Premiera filmului urma sa fie o palma data sutelor de milioane de creştini, în fata cărora Michael Eisner si cu tovarăşii lui scuipa cu aroganta si dispreţ. "Puteţi sa va imaginaţi ca Hollywood-ul ar lansa un film cu 5 rabini dotaţi cu calităţile acestor 5 preoţi de Yom Kippur?" întreaba reverendul Don Wildmon, metodist. "Ura pentru creştini e adânca la Hollywood, chiar la studiourile Walt Disney", continua el. Robert Peters, preşedintele grupului Morality in Media, zice: "filmul ataca învataturile Bisericii Catolice si le arata ca sunt izvorul scăderilor personajelor; si încearca sa submineze autoritatea morala a bisericii când

întreaga lume are nevoie de cât mai multa morala". în urma protestului acestui grup si-al altor grupări creştine, lansarea filmului a fost amânata puţin, cu câteva zile; căci averile fabuloase ale unora ca Michael Eisner izvorăsc tot din buzunarul creştinilor batjocoriţi, care pot fi scuipaţi si călcaţi în picioare - dar nu de tot, ca sa nu se revolte si sa nu boicoteze afacerile Disney World-ului si Hollywood-ului.
Compania Walt Disney pregăteşte un nou film în care cineva este obsedat sexual de o strip-tease-uza care apare pe scena în uniforma unei şcolărite catolice {Journal of the American Family Association , May 1995, p. 9).
Astăzi cuvintele Sfanţului Vasile par ca ni adresează noua: "Adevărata ascultare de canoane a fost data uitării ... necredincioşii râd de toate astea, si cei slabi în credinţa se îndoiesc; chiar si credinţa este pusa la îndoiala. Nesiguranţa s-a revărsat în suflete; căci cei ce-si bat joc de cuvântul lui Dumnezeu în răutatea lor, oglindesc adevărata stare a lucrurilor, si vocile credincioşilor tac" (Pinay, op. cit., p. 297). Dar Dumnezeu nu va lasă biserica Lui sa piară; daca noi ne facem datoria, daca deschidem ochii ca sa cunoaştem pericolul care ne ameninţa, daca păstram credinţa si tradiţia ei neîntinata, nu se poate ca forţele râului sa învinga: Non prevalebunt.
Acest capitol este reproducerea unor pagini care au apărut în Buletinul Studiilor Istorice Româneşti, Voi. 1, No. 1, 1995, pp. 37-58.

CINE ATACA BISERICA CATOLICA?